

Tôi Yêu Em, Thiên Thần Của Tôi

Contents

Tôi Yêu Em, Thiên Thần Của Tôi	1
1. Chương 1: Gtnv	2
2. Chương 2: Người Quen	3
3. Chương 3: Người Quen (2)	5
4. Chương 4: Đụng Chạm	6
5. Chương 5: Đụng Chạm (2)	7
6. Chương 6: Chuyển Nhà, Gặp Kẻ Thù?	8
7. Chương 7: Cô/ Anh Không Phải Là Người Tôi Biết!	10
8. Chương 8: Anh Hại Tôi Rồi!	12
9. Chương 9: Thù Lại Thêm Thù.	14
10. Chương 10: Cơ Hội	16
11. Chương 11: Bắt Đầu Sự Nghiệp Ca Sĩ.	18
12. Chương 12: Bạn Cũ	20
13. Chương 13: Bạn Cũ (2)	23
14. Chương 14: Ghen	24
15. Chương 15: Nghỉ Ngơi	27
16. Chương 16: Ca Sĩ Mới.	29
17. Chương 17: Bảo Vệ.	31
18. Chương 18: Hẹn Hò.	34
19. Chương 20: Nhiệm Vụ Bí Mật	36
20. Chương 21: Phục Vụ	37
21. Chương 22: Kết Bạn Mới?	39
22. Chương 23: Lời Tỏ Tình Trong Giấc Mơ?	41
23. Chương 24: Thân Phận Thật Sự.	43
24. Chương 25: Thân Phận Thật (2)	45
25. Chương 26: Nhảy Vào Ổ Kiến Lửa.	48
26. Chương 27: Gặp Lại Cố Nhân, Bị Cường Hiếp?	51
27. Chương 28: Cảnh Không Nên Nhìn.	54
28. Chương 29: Đính Hôn Nhằm Người?	56
29. Chương 30: Giận Dỗi.	58
30. Chương 31: Sóng Gió.	61
31. Chương 32: Chết Để Đổi Lấy Hạnh Phúc.	63
32. Chương 33: Kết Thúc.	65
33. Chương 34: Ngoại Truyện.	69

Tôi Yêu Em, Thiên Thần Của Tôi

Giới thiệu

GTNV :+ Ca sĩ : Fiction Angel(Aihara Usagi-nó): 19 tuổiLớp 13A2 trường đại học HawasimiGia cảnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-yeu-em-thien-than-cua-toi>

1. Chương 1: Gtnv

GTNV :

+ Ca sĩ : Fiction Angel(Aihara Usagi-nó): 19 tuổi

Lớp 13A2 trường đại học Hawasimi

Gia cảnh: Bố là chủ tịch công ty đồ ăn truyền thống của Nhật(rất có tiếng). Mẹ là giáo viên cấp 3. Usagi là chị cả trong nhà(có một cô em gái).

Cung: Song Ngư IQ: ???(nó nói với mọi người là IQ của nó là 110)

Chiều cao: 1m65 Ngoại hình: dễ thương

Tính cách: nhí nhảnh, khùng khùng điên điên, cực kì siêu quậy.

+ Hawasimi Yuki(hắn): 19 tuổi.

Lớp 13A1 trường đại học Hawasimi.

Gia cảnh: Ba là chủ tịch công ty Hawasimi lớn nhất Nhật Bản(Hawasimi Irie). Mẹ là nội trợ (Hawasimi Jinko). Yuki là con út.

Cung: Ma kết IQ: 200

Chiều cao: 1m79 Ngoại hình: cực kì handsome

Tính cách: lạnh như băng, im mà hiểm nhưng thật ra rất thân thiện với những người ở gần mình (được mệnh danh là cold boy)

+Watanabe Sho: 19 tuổi

Lớp 13A2 đại học Hawasimi

Gia cảnh: bạn thân Usagi, Yuki, chủ yếu đi học cho vui. Là chủ quán bar, con nhà đại gia.

Cung: Ma kết IQ:100

Chiều cao:1m78 Ngoại hình: đẹp trai

Tính cách: dễ thương, là mẫu người đàn ông mà người con gái nào cũng mơ.

+ Ikuta Ayako: 19 tuổi

Lớp 13A2 đại học Hawasimi

Gia cảnh: nhà giàu, bạn thân Usagi và là người thầm thương trộm nhớ Yugi nhưng lại bị nhầm là thích Yugi.

Cung: Bảo bình IQ:100

Chiều cao: 1m65 Ngoại hình: dễ thương

Tính cách: nhí nhảnh, đáng yêu nhưng rất nhạy cảm.

#Trường ĐH Hawasimi là ngôi trường dành cho những người đang học cấp 3 đến ĐH rồi tìm nghề luôn (trường của thiên tài)

2. Chương 2: Người Quen

Wow, ngôi trường Hawasimi này là nơi mà nó đã từng ao ước được đặt chân đến, được học tập trong ngôi trường này. Ngôi trường của những thiên tài. Vào được đây đâu phải chuyện dễ, sau bao nhiêu năm học tập, cố gắng nỗ lực cuối cùng thì nó cũng vào được, một phần là vì nó muốn mình là 1hs có tiếng để cho ba mẹ tự hào, 1 phần là vì nó muốn tìm người ấy của nó- người mà nó hằng đêm mơ ước được gặp. Nghe nói anh ấy vào đây học nhưng đã chuyển sang Mỹ, còn hk biết bây giờ đang thế nào. Nó cũng chẳng nhớ nổi, chỉ nhớ rằng anh ấy là 1 người quan trọng vs nó, mặt mũi thế nào, nó chỉ nhớ sơ sơ thôi. Còn tên thì... hình như là Yu... Yu.. gì đó. Cũng phải thôi, vs cái trí nhớ ngắn hạn của nó thì có thể làm gì?

-Usagi!!!- Một người con gái vẫy tay chào nó từ phía xa cùng 1 người con trai. Ai vậy nhỉ?

- A! Ayako, Sho!- Nó chạy lại- Lâu quá không gặp.

- Cậu vẫn khỏe chứ, Usagi?- Ayako cười.

-Khỏe, rất khỏe.- Nó giơ ngón cái lên.

- Sao mình thấy cậu hình như ốm đi thì phải, mặt mũi cũng nhỏ lại, có phải cậu ăn hk đủ chất hk? Hay là ai bắt nạt cậu? -Sho kéo nó quay vòng vòng.

- Sho, Sho, được rồi... Sho, tớ chóng mặt lắm rồi.

-A, xin lỗi cậu.

- Được rồi, hk sao đâu. Máy cậu học lớp nào vậy ?

Cả hai đồng thanh:-13A2

- Tớ cũng học 13A2, học chung lớp rồi, hehe.- Nó vui vẻ.

- Biết rồi, mà này Usagi, tên đó... có đậu hk ? -Ayako dè chừng.

-Hắn rớt rồi, vậy là đời tớ đã được bình yên. Mừng muốn chết đi được. Thôi, đi dự lễ khai giảng nào!- Nó kéo 2 người kia đi.

Hawasimi Yugi: 20 tuổi.

Gia cảnh: là anh trai Yuki (Tuy sinh cách nhau một năm nhưng hai nhìn raats giống nhau nên ai cũng tưởng là song sinh).

Cung: Cự Giải IQ: 200

Tính cách:Hiền hòa, nhẹ nhàng,dịu dàng, phong độ.....(được mệnh danh là warm boy)

Yugi đứng trên sân khấu với bài diễn thuyết của mình làm cho đám fon gái nhôn nhao cả lên.

.....

Anh Yugi đẹp trai quá!!!!

Anh ấy nhìn thật là phong độ....

.....

Nó thấy thế liền quay sang nói vs Ayako:- Tổ thấy cũng bình thường mà.

- Cậu hk biết sao, anh ấy được mệnh danh là warm boy trường này đấy! Anh ấy còn có một người em trai song sinh là Yuki_cold boy đó!

- Rồi sao? Cậu thik anh nào?

- Tất nhiên là anh Yugi rồi. Anh vừa dịu dàng lại còn phong độ nữa chứ!

-Thôi thôi, đừng ảo tưởng nữa.- Nó và Sho giơ tay lên đầu hàng.

- Sao cơ?!!!!

- Hahaha... không có gì.

Sau một khoảng thời gian trôi qua...

- Về nhà thôi! Lễ khai giảng kết thúc rồi!-Nó vui vẻ.

Đang trên đường về thì...

-Này cô em đi đâu thế?- Một vài tên lái xe lại gần nó hỏi

Nó hk nói gì, chỉ lườm một cái rồi hừ lạnh.

- Đừng có kiêu thế chứ! Nào lên đây anh chở về.

- Đồ điên, biến đi.- Nó nói rồi rẽ vào công viên.

....

Nó ngồi tự kỉ trong công viên: Ta sẽ nhớ thù này, ta sẽ không quên đâu...

- Usagi!!!-Tiếng 1 người con trai vang lên đầy “triu mến”

Cái giọng nói này sao nghe quen quen. Nó quay người lại... đừng nói... là hấn ta!!!

-Furikawa Kin.... sao anh lại ở đây?

- Usagi, sao em lạnh nhạt thế? Kêu tên anh đi đừng gọi họ nữa.

- Tôi hk thik!

- Em hãy quay lại đi. Anh xin lỗi mà, em cũng biết là anh đã nhấn cho em rồi.

- Tôi đã nói rồi, không bao giờ!- Tên này vì kon khác mà bỏ nó, nó lun lun quan tâm hấn ta vậy mà vì tiên lại thau lòng dối dạ cho đến khi nhận ra nó là người yêu thương hấn nhất thì lại quay lại.

-Biến đi, đồ máu chó!- Nó to tiếng.

-Vì sao vậy?

- Thứ nhất, tôi không còn yêu anh, thứ hai, tôi đã có nư rồi!

-Ai? Em nói cho anh biết đi!

-Ừm...- Ai bây giờ? Nó thật sự hk biết. Sho? Hk được! Ai đây ta?- Là....

-Là... là...- Nó ấp úng.

Thấy thế, Kin liền hỏi:-Em mau nói đi!

-Em yêu. Thì ra em ở đây, làm anh đi kiếm nãy giờ. Mới xa em có tí xiu mà nhớ em ghê! - Một người con trai lại gần ôm eo nó.

-Sao cơ? Em yêu gì?- Nó ngạc nhiên- Tôi á?

Furikawa Kin: 19 tuổi

Gia thế: Nhà giàu, là người yêu cũ của Usagi. Vì theo Rino(sẽ giới thiệu sau) nên chia tay với nó vì vậy nó rất ghét hắn ta. Kin vẫn đang nuôi hy vọng được quay lại với nó.

Cung : Bạch Dương IQ:90

Chiều cao:1m77 Tính cách:Tốt bụng nhưng hơi lẳng nhăng

3. Chương 3: Người Quen (2)

- Sao cơ?Em yêu gì? Tôi sao?

- Hk phải em thì là ai?- Chàng trai nháy mắt với nó.

Nó hiểu ý, liền nói:

-À... Đây là bạn trai tôi, vì vậy Furikawa, làm ơn đi cho, đừng đến tìm tôi nữa.

- Anh hk tin, em nói dối!

- Sao cơ?!- Bằng chứng người thật ở đây mà anh ta còn hk tin sao?- Đây chính xác là bạn trai tôi.

- Có phải hai người đóng kịch lừa tôi đúng không?

- Tôi...- nó định lên tiếng.

- Cậu muốn bằng chứng chứ gì? Được thôi!- Anh cắt lời nó rồi cúi xuống nhắc cầm nó lên rồi khóa chặt miệng nó. Tuy chỉ là thoáng qua nhưng anh có thể cảm nhận được mùi vị anh đào trên miệng nó.- Cậu tin rồi chứ?

- Hai người... Thôi được, xem như lần này tôi thua. Nhưng, Usagi, anh sẽ mãi đợi em, khi nào hắn ta ko cần em nữa, hãy đến với anh.- Kin nói rồi bỏ đi.

Nó đứng bất động nhìn chàng trai trước mặt, mấp máy môi:

- Anh.....Anh là.....ai.....vậy?

- Hồi nãy anh mới lên đọc diễn văn,mà em đã quên rồi sao? Xem ra trí nhớ của em vẫn ngắn hạn như xưa.....

Bốp...chưa gì mà đã thấy anh ấy nằm dưới đất rồi.

- Tôi cảm ơn anh vì đã giúp tôi nhưng...tại sao anh có thể tự tiện như vậy chứ!?- Nó rít lên.

Anh bật cười, đúng như anh đoán, cô bé này vẫn như xưa, cư xử cứ như là nụ hôn đầu vậy. Lực công phá kinh khủng thiệt, từ nhỏ đến giờ vẫn khỏe như vậy. Anh lau vết máu trên khóe môi, đứng dậy, đặt tay trên vai nó:

- Angel, tại sao em khỏe thế, vẫn như xưa.

Nó chỉ vào anh:-Sao anh biết tôi.....là Angel!?! Mà anh là ai?

- Làm sao anh không biết được, em ngày xưa chơi rất thân vs anh và Yuki mà!

Nó ngạc nhiên: - Ngày xưa??? Yuki???

- Ôi trời! Em thật là...Bao nhiêu năm qua vẫn vậy. Trí nhớ của em vẫn kém như xưa. em cũng thật là Chơi thân với nhau đến như vậy mà em không nhớ là sao hả Angel? Hồi đó em còn nói cung Cự giải hợp với Song Ngư.....

- Đây!!!!- Nó hét

Giờ Yugi mới chịu ngừng lại nhìn nó, cười nói: - Sao thế?

- Tôi không biết anh, tại sao anh biết tất cả về tôi hồi nhỏ thế, anh là ai? Câu này tôi hỏi 3 lần rồi đấy, nên nhớ sức chịu đựng của tôi cũng có giới hạn.

- Em nhìn anh không quen sao?- Anh chỉ vào mình.

- Không- Nói tỉnh bơ.

- Hawasimi Yugi đây, anh là người đã đọc diễn văn đấy!

- Yugi? Aaaa! Nhớ rồi! Cái anh mà nói dài ơi là dài ấy hả?

- Nhớ rồi hả? Vậy em nhớ ra khi xưa chưa?

- Khi xưa? Chẳng nhớ gì- Nó lắc đầu.

- Cậu bé mà em hay bảo vệ ấy là Yuki. Còn anh em xem như anh trai còn gì!

- Em.....nhớ rồi! Anh Yugi, em ôm anh nhé! Em nhớ anh nhiều lắm!- Nó chạy lại ôm anh.

Anh mỉm cười dịu dàng: - Nhớ rồi sao?

- Bao lâu nay anh đi đâu thế, kìa ư về Yuki em quên hết rồi, chỉ còn mỗi anh thôi.

- Vậy sao? Anh ở Mỹ, bây giờ mới về. Em có muốn sang nhà anh chơi ko? Anh chưa dọn dẹp nhà cửa, em không ngại chứ?

- Không sao, em sẽ giúp anh.

Bịch.....

- Xong rồi, cảm ơn em nhé! Tự nhiên lại lôi em vào thế này.

- Không sao đâu anh.- Nó mỉm cười.

Anh đắm chiêu suy nghĩ rồi lên tiếng : - Em dọn qua đây ở đi!

- Anh đùa à? Sướng quá ấy chứ!

- Anh sẽ nói với ba mẹ em. OK?

- Ko đc đâu hai nam một nữ ở chung thì kỳ lắm!

- Anh vẫn thích em qua, và anh sẽ bắt em phải qua.- Anh nhếch mép.

Nhìn nụ cười đó nó bất giác thấy lạnh sống lưng, khi xưa anh đâu có như thế.

- Tùy anh- Nó bắt cần- Nhưng có thể cho em ba ngày đc ko? Em muốn chia tay ngôi nhà của em.

- Được thôi. Cho em ba ngày rong chơi với anh chỉ cần 5' là đủ.

Về đến nhà, nó vút cặp lên giường, rồi thả mình trên chiếc giường êm ái. Có lẽ 3 ngày tới sẽ rất ngắn, nó phải tranh thủ thôi, ko biết sẽ như thế nào nhỉ?

4. Chương 4: Đụng Chạm

Sáng hôm sau:

Nó đến trường trong niềm vui phấn khởi. vậy là nó đã là hs trường ĐH Hawasimi rồi, tự hào thật đấy! nó vừa đi vừa hát, trên tay cầm 1 chai sữa, chân đi theo nhịp dạo khắp sân trường. Bỗng...

Á.... nó va phải 1 chàng trai làm tay sữa trên tay rơi xuống đất, sữa đổ lênh láng trên sàn nhà.

- Mắt cô để đi đâu vậy hả?- Chàng trai tức giận.

Nó cũng tức giận hì hì, to tiếng: - Câu đó phải để tôi nói mới đúng! Anh ôm 1 chồng sách cao hơn cả mắt, đi đứng đụng phải người ta rồi còn lớn tiếng. Anh quá đáng vừa thôi!

- Cô.....-Hắn hì hì nói được gì. Nhưng khi nhìn xuống sàn nhà thì độ tức giận lại tăng lên.- Chắc tôi giết cô mất! Văn kiện của tôi, nhẫn của tôi cũng mất rồi!

-Để tôi giúp anh!-Nó nói rồi cúi xuống nhặt đồ lên giùm hắn nhưng chưa kịp nhặt thì đã bị hắn đẩy ra.

- Không cần. Cô tránh ra!

-Tôi giúp anh mà lại như thế, đã vậy thì tự anh xử lí đi!

- Biến đi, đồ sao chổi!

- Được thôi!- Nó nói rồi bỏ đi.

Sau khi nó đi, hắn vẫn chưa thôi cái ý nghĩ muốn giết nó.

- Tự nhiên gặp phải con nhỏ sao chổi, hì biết đâu mắt chiếc nhẫn rồi? Nhưng mà nghĩ kĩ lại, có lẽ vẫn hì nên cưới cô ta (hì phải nó đâu nhé!) thì hơn. Có lẽ là quá bùng bột. nhưng mình vẫn thấy tức, tại sao lại gặp phải con nhỏ sao chổi sáng sớm thế này?

- Yuki, sao thế?- Sho từ đâu đã đứng ở sau lưng hắn.

-Sho?! Lâu quá hì gặp, tớ vừa gặp phải 1 con nhỏ sao chổi đây. Cô ta còn ngang bướng cái lại tớ nữa chứ!

Sho vừa nghe xong thì đã có 1 người thoáng qua trong tâm trí. không lẽ là.....

-Này! Có gặp là cô ta thì nhớ kệ đi nhé!

- Tớ chẳng muốn gặp lại cô ta đâu.

5. Chương 5: Đụng Chạm (2)

- Số của mình sao mà xui thế?- Nó vừa đi vừa than vãn vs Ayako.

- Sao thế Usagi sáng nay gặp phải chuyện gì ak?

- Tớ đụng phải 1 tên, người thì đẹp mà tâm hồn thì chẳng ra gì! Chẳng giống với anh Yugi chút nào!

- Này! Cậu thích anh Yugi sao?

- Điên à! Đó là mẫu hình lý tưởng của tớ, cậu đừng có từ bụng ta suy ra bụng người nhé

- Nè đâu có tớ chỉ hỏi thôi mà.

- Vậy sao? - Nó nở 1 nụ cười ma mãnh mà hì để cho nhỏ nhìn thấy, nói: - Nhưng nghĩ lại thì anh Yugi vs tớ cũng sẽ giống 1 cặp đẹp chứ nhỉ?

- Không! Không được!

- Hì được? Sao vậy?

- Tớ.....

- Usagi!!!!- Tiếng hét của Sho đã chặn nhỏ lại. Nhỏ thầm cảm ơn cậu vì đã đến kịp lúc.

- Gì vậy? - Nó hỏi giọng pha lẫn khó chịu vì sự chen ngang hk đúng lúc của cậu.
- Khi sáng cậu đụng trúng ai có phải hk?
- Phải, thì sao?
- Tên đó là Hawasimi Yuki đấy! Hotboy trường mình đấy!
- Ayako ngạc nhiên: - Hawasimi Yuki sao?
- Thì sao chứ? Hotboy mà tính nết như thế thì ra gì?
- Cậu có biết hắn ta là ông hoàng ác quỷ hk hả? Hắn ta sẽ tra tấn cậu chết mất! -Ayako và Sho đồng thanh.
- Thách hắn ta. Nữ thần địa ngục này sẽ tiếp nhận hết!- Nó vừa nói vừa bẻ tay răng rắc làm cho 2 người đứng bên cạnh cũng phải lạnh hết sống lưng. Nữ thần địa ngục và ông hoàng ác quỷ, ai thắng ai thua đây?

1 ngày trôi qua hk mấy vui vẻ vs nó, ngày hôm sau nó lại lên trường sớm chỉ đơn giản là kiếm 1 nơi để yên tĩnh như thư viện. Nhưng đi hết cái trường vẫn hk tìm được thư viện vì ngôi trường này quá lớn. Đang đi bỗng nó thấy một bãi đất trống cực kì đẹp ở trước mặt, thật hk ngờ ngôi trường này lại có vườn hoa đẹp đến thế. Vừa dạo nó vừa hát nên hk để ý xung quanh vì vậy chẳng biết vấp phải thứ gì mà nó đã phải nằm dưới đất rồi.

-Ai da - Nó vừa ngồi xoa đầu gối thì đúng lúc “vật thể lạ kia ” cũng ngồi dậy xoa xoa cái chân của mình rồi nhìn xung quanh tìm tác nhân dẫn đến việc này.

Khi hắn nhìn thấy người con gái ngồi trước mặt mình thì nhếch mép:- Lại là cô sao, sao chối? Sao cô cứ bám riết lấy tôi thế? Dù có thik tôi thì làm ơn cô đừng có hại tôi nữa được hk?

- Anh có khuynh hướng tự sướng nhĩ? Người như anh có điên tôi mới thik anh làm ơn dẹp ngay cái sự tự tin đáng ghét đó của anh đi.

- Tôi ? Ảo tưởng? Xin lỗi cô, nếu như cô hk suốt ngày tìm cách nói chuyện vs tôi thì tôi đâu có nghĩ như thế.

-Sao cơ? Tôi tìm cách nói chuyện với anh? Nhảm nhí! Có mà tôi đang muốn tránh bản mặt anh đấy chứ, gặp anh tôi xui cả ngày.- Nó xua tay.

- Chứ cô nghĩ rằng tôi gặp cô hên lắm sao? Mà tại sao lúc nào tôi gặp cô cũng là sáng sớm để cho cả ngày tôi gặp xui thế?

- Anh nghĩ tôi hên hơn anh sao? Thât mất cả hứng.- Nó nói rồi bỏ đi để lại hắn tức đến học máu.

- Cô dám.....- Hắn rít lên. Cô ta là người đầu tiên dám nói hắn như thế.- Đừng để tôi gặp lại cô nữa!!! Cô sẽ phải biết tay tôi.

Nó nghe xong thì cười chế nhạo, nói lớn tiếng để hắn có thể nghe thấy:

- Ồ! Vậy sao? Tôi sẽ chờ xem anh có thể làm gì được tôi? Bye bye!- Nó vẫy tay rồi bước đi.

” Cô dám thách tôi sao? ”- Hắn nghĩ.

6. Chương 6: Chuyển Nhà, Gặp Kẻ Thù?

- Ô, mẹ! Sao lại đuổi con đi?- Nó bất mãn.

Mẹ nó chỉ ra ngoài cửa, hk thương tiếc nói to:

- Con đi đi, nhà bên đó có 2 thz con trai từ Mỹ về biết sống làm sao? Con qua chăm sóc cho 2 đứa nó đi.

- Nhưng con đâu có quen!

- Sao mà hk quen được? Khi nhỏ chẳng phải rất thân sao?

- Mẹ biết trí nhớ con kém mà, khi nhỏ con quên hết rồi!

- Hk phải mới gặp Yugi hay sao?

- Đó chỉ là tình cờ, chẳng thân thiết gì hết!

- Hk nói nhiều đây là lệnh, mau qua bên đó đi!

- Con hk đi đâu!- Nó quay sang ba nó cầu cứu. - Ba ơi giúp con đi!

Ba nó là người rất nghiêm khắc tuyệt đối hk bao giờ cho nó đi đâu! Nhưng trái với suy nghĩ của nó, ba nó chỉ bình tĩnh đáp lại.

- Ba nghĩ ý kiến đó cũng hk tồi, con qua bên đó đi.

Hk phải chứ cả ba nữa sao?!

- Ba à, mẹ à, 2 nam 1 nữ ở chung nhà 2 người hk sợ 2 anh em nhà đó giờ trò gì sao?

Mẹ nó nghe thế thì cười tươi: - Chuyện đó con hk cần lo, thz Yugi đã gọi điện và hứa sẽ chăm sóc con như em gái vậy, vì thế nên ba mẹ rất yên tâm.

- Con cũng học tiết quyền đạo mà còn sợ sao?-Ba nó tiếp lời.

- Chị sang đó đi ở vs trai đẹp ai lại hk thik? Chị mà sang em lại được dọn sang phòng chị ở vừa rộng vừa thoải mái. Một mũi tên trúng 2 đích nhé!

- Ôi trời cái con bé này, em học cách ăn nói ấy ở đâu thế hả!?

- Usagi!!! Hk nói nhiều nữa ra khỏi nhà ngay !- Mẹ nó nói rồi cầm đồ nó vứt ra ngoài

- Mẹ! Đồ con mà!- Quay sang phía ba nó thì...- Ba! Cả ba nữa sao?

- Bây giờ có đuổi con cũng đâu có nhớ nhà 2 người đó?- Nó bắt mồm.

- Chị yên tâm anh ấy đứng ngoài chờ chị rồi.- Em nó chỉ ra ngoài nói.

- Sao cơ!? - Nó ngạc nhiên từ từ quay người lại, đúng thật, là anh Yugi! Nó nhìn cảnh tượng này thật sự muốn khóc quá, gia đình kiểu gì thế này?

Thấy nó ngồi im nhìn ra ngoài cửa sổ, anh hỏi: - Em làm sao thế? Giận sao?

- Em dám giận anh sao? - Nó đáp.

- Cho anh xin lỗi, thz Yuki nó muốn gặp em sớm nên cho em có 2 ngày ak, xin lỗi em nhé!

- Yuki, Yuki, anh làm ơn tập trung lái xe đi. Em chẳng muốn nghe cái tên đó đâu.

- Em gặp nó rồi sao?

- Chưa nhưng em cũng gặp 1 tên có cái tên như vậy và tên đó chẳng ra sao.

- Nhìn tên đó có giống anh hk?

- Giờ nghĩ kĩ lại cũng thấy giống nhưng em có thể phân biệt được đâu là anh đâu là tên đó. Cái tên trời đánh đó em mà gặp hần lần nữa thì em sẽ cho hần biết tay.- Nó bẻ tay răng rắc.

Anh ngồi bên cạnh lái xe cũng tái xanh cả mặt. Yuki ơi là Yuki, em có biết là em đã đắc tội với ai chưa? Dù em học karate hay judo nhưng cô ấy học tiết quyền đạo đấy!

kitttttt.....chiếc xe dừng lại trước cổng nhà, nó bước xuống xe còn anh thì cất xe vào gara.

Nó bước vào nhà vs tâm trạng mệt mỏi. Haizzzzz, tự nhiên bắt nó dọn sang đây ở, xui chết đi được! Nhưng mà nghĩ lại lời con em nói cũng đúng, được ngắm trai đẹp hằng ngày ai lại hk thik? Tính ra thì cũng hk thiệt thòi là bao!^-^(em thấy chị quá lời luôn ấy!==().

Đang nghĩ ngợi thì giọng anh vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của nó.

- Em lên phòng đi trên lầu hai ấy! Có bảng tên em trước cửa phòng, vào đó là được!- Anh vui vẻ
 - Vâng. Em lên dọn đồ rồi sẽ xuống giúp anh.
 - Hk cần đầu, em tắm đi rồi xuống ăn cơm anh sẽ nấu, hôm nay chào đón người mới đến nhà mà!- Anh nháy mắt vs nó.
 - Vâng, nhưng hôm sau phải để em giúp anh đấy!
 - Ok,hk vâng đề!
- 1 tiếng sau, nó bước xuống với áo phông trắng kết hợp với quần đùi jeans và mái tóc ướt mới gội, nhìn nó thật dễ thương!
- Anh Yugi, em gọi anh là 2 nhé! Em muốn có 1 người anh trai yêu thương mình lâu rồi.
 - Chẳng phải từ nhỏ em đã gọi rồi sao?
 - Em chẳng nhớ gì cả- Nó lắc đầu chán nản.
- Anh xoa đầu nó mỉm cười:- Thôi khỏi đi, có nói em cũng hk nhớ. Nếu muốn em cứ gọi, anh sẽ yêu thương em hết mực, chỉ sợ là em hk cần ông anh trai này thôi!
- Làm gì có!- Nó phản bác- Em muốn lâu rồi, chỉ là hk tìm thấy người như anh thôi. À mà Yuki chưa về sao anh?
 - Sắp rồi đấy!
- Ping poong.... ping poong...
- A mới nói mà đã về rồi đấy! Anh ra mở cửa đây!
- Yuki bước vào nhà, chân vẫn còn đang tháo giày lên tiếng hỏi anh: - Angel đến chưa anh?
- Nó đến rồi đấy! Chờ em cả buổi, có vẻ em rất thích để co ấy chờ nhỉ? Chơi đến giờ này mới về.
 - Anh cứ như là chị em ấy, cần nhân y hết con gái!
 - Em nghĩ anh khác gì chị gái khi phải chăm sóc em như thế này?
 - Thôi hk nói chuyện vs anh nữa, chỉ tổ tốn thời gian.
- Hắn vừa mới quay mặt chuẩn bị bước vào nhà thì đúng lúc nó cũng vừa chạy ra.
- Anh ơi! Yuki.....- Nhưng đến lúc nhìn thấy mặt nhau thì....
 - Sao lại là cô/anh?- Cả 2 ngạc nhiên tột độ.
 - Cô là Angel?
 - Anh là Yuki?
 - Không thể nào!!!!- Cả 2 lại tiếp tục đồng thanh.(Vui phết nhỉ?^_^)

7. Chương 7: Cô/ Anh Không Phải Là Người Tôi Biết!

- Không thể nào!!!- Nó và hắn đều ngạc nhiên.
- Angel không phải là loại con gái bốp chát như cô!- Hắn lớn tiếng.
- Anh càng hk phải Yuki, Yuki chưa đến mức tự mãn như anh!- Nó cũng không vừa.
- Còn cô thì sao? Angel ngày xưa hk đến mức nói nặng lời với tôi như vậy. Cô mà là Angel ai tin?
- Chứ anh nghĩ cái loại người ảo tưởng đến mức trời cũng phải cúi lạy là Yuki sao? Nực cười, hết sức nực cười, thật là.....- Nó cười lạnh.

Yuki liền cắt ngang lời nó:- Angel? Cô ấy hk phải là người ăn nói hk biết lễ độ như cô. À, có phải cô giả làm Angel để theo đuổi hai anh em tôi, để đào mỏ nhà này, hk phải sao?

Yugi đứng bên cạnh thấy tình hình có vẻ căng lên liền can ngăn:

- Yuki, em nói hơi quá rồi đấy!

Nhưng hắn nào đâu nghe, vẫn cứ tiếp tục với những lời chỉ trích nó:

- Nhà cô quá nghèo nên ghen tị với nhà chúng tôi muốn vào đây đào mỏ? Ba mẹ cô cũng hay thật, sinh ra loại con gái như gái điếm dụ trai để đào mỏ. Thật là....- Hắn lắc đầu.

Anh thấy thật sự hắn nói ngày càng quá đáng liền lớn tiếng quát: - Này, Yuki!!! Em.....

Nhưng anh chưa nói hết câu thì phải dừng lại trước hành động của nó.

Chátttttt..... 1 cái tát đập ngay mặt hắn. Hắn thì ngạc nhiên hết cỡ, cứ mở to mắt nhìn nó:- Cô.... cô....

Nó lạnh lùng nhìn hắn:- Anh nghe cho rõ đây. Tôi hk ham tiền, nhà tôi cũng chưa thiếu tiền tới mức phải vào nhà anh để đào mỏ. Thứ 2, tôi có thể chịu bất cứ lời nói nào của anh nhưng nếu anh dám đụng đến ba mẹ tôi, tôi tuyệt đối hk tha. Thứ 3, tôi hk phải là gái điếm mà có như vậy cũng hk đến mức vào cái nhà có người hk biết đạo lý như anh để đào mỏ. Và cuối cùng, anh làm ơn đừng nhìn tôi bằng cái ánh mắt như vậy. Nếu anh hk ưa tôi, tôi sẽ rời khỏi đây, tôi cũng chẳng muốn ở lại nơi này. Em lên phòng đây anh.

Nó nói xong ngay lập tức bỏ lên lầu.

- Ô này, Angel!- anh gọi với theo . Anh hk đuổi theo nữa quay sang nhìn hắn :- E, thiếu suy nghĩ à? Tại sao lại nói những lời như vậy chứ!? 1 tên IQ 200 như em mà lại ăn nói thiếu suy nghĩ như vậy sao? Em lo liệu đi, cô ấy chính là Angel mà em đang tìm đấy! Đừng để sau này phải hối hận.- Anh nói rồi bỏ lên lầu để lao mình hắn chìm đắm trong suy nghĩ.

Cốc.... cốc.... cốc...

- Vào đi- Nó lên tiếng.

Cạch....

Nó ngẩng đầu lên, nhìn thấy Yugi thì chỉ cười nhẹ:- Có chuyện gì sao anh?

Yugi đi lại giường rồi kéo nó ngồi xuống cạnh mình:- Ngồi xuống đây.

Anh mỉm cười nhẹ nhàng nhìn nó:- Em giận sao? Kệ nó đi tính nó chuyển biến như vậy từ lúc sang Mỹ đấy!

- Dù có thay đổi thì cũng hk nên nói như vậy chứ ! Thật sự rất quá đáng!

- Anh biết nhưng.... ai rồi cũng sẽ có lúc thay đổi phải hk? Em cũng thế mà, vì vậy chắc nó đã hk nhận ra em đã thay đổi, nó cứ đinh ninh em là Angel ngày xưa. Còn nó nói như thế chắc tại khi trước có người đã giả làm Angel để vào nhà này, nó chỉ đề phòng thôi.

- Anh hk nghĩ em giả mạo sao? Em hk phải là Angel?

- Em có cá tính riêng của em, chỉ có em mới có, rất đặc biệt.

- Vậy sao?

Anh mỉm cười xoa đầu nó:- Thôi, tha thứ cho nó đi.

- Em sẽ suy nghĩ.

- Vậy ngủ ngon nhé!- Anh nói rồi ra khỏi phòng.

10' sau, phòng nó lại vang lên tiếng gõ cửa.

- Anh tìm em nữa sao, Yugi?- Nó vừa mở cửa vừa nói, nhưng đến khi nhìn thấy hắn thì lại im lặng nhìn hắn.- Tìm tôi sao?

Hắn không nói gì chỉ bình thản đi vào. Nó nhìn hắn bằng ánh mắt ngạc nhiên tột độ:- Anh làm cái gì vậy hả? Tự tiện vừa thôi chứ!

Mặc cho nó đang bốc khói đằng sau, hắn vẫn vô tư quay lại nhìn nó, cười, nói:

- Phòng cô cũng đẹp thật đấy! Ai trang trí vậy, anh tôi sao?
- Liên quan đến anh sao?
- Cô ở nhà tôi mà.
- Làm ơn đừng sử dụng nụ cười đó nữa, nó giả tạo quá! Có gì thì anh nói nhanh đi!
- Xin lỗi cô- Hắn lên tiếng.
- Gì cơ?- Nó hk tin vào tai mình.
- Tôi nói xin lỗi cô.- hắn nói nhưng quay mặt đi chỗ khác vì khuôn mặt đó đang đỏ dần lên.
- Người như anh mà cũng biết nói xin lỗi sao? Chuyện khó tin đấy!
- Này cô, tôi đã hạ bản thân mình xuống rồi đấy!

Nó cố nhin cười: - Thôi được, nể tình cái lòng tự trọng cao ngất trời của anh, tooi cũng xin lỗi. Đây mới là Yuki mà tôi biết! ^ _ ^

Nó cười tươi làm hắn đỏ mặt vài giây. Từ khi gặp nó đến giờ toàn thấy nó nhăn nhó, khinh người, cười lạnh thì đây là lần đầu tiên thấy nó cười tươi đến thế, thật đẹp!

- Anh đừng nhìn tôi nữa. Về phòng đi tôi muốn học bài.
- Ủ, vậy tôi về đây, học bài chăm chỉ.
- Ngủ ngon.

8. Chương 8: Anh Hại Tôi Rồi!

Cạch..... hắn lò đầu vào nhìn khắp căn phòng.

- Angel, cô ngủ chưa?

.....- Đáp lại hắn là sự im lặng của căn phòng.

Hắn mở cửa đi vào phòng: - Tổ mang nước cho cậu đây.

Vẫn hk có tiếng trả lời. Hắn nhìn khắp căn phòng thì thấy có 1 người con gái đang nằm ngủ trên bàn. Hắn lại gần nó, từ sáng đến tối chỉ thấy 1 cô bé năng động, dễ thương, đôi lúc cũng rất đáng ghét vậy mà giờ nhìn cô ấy ngủ sao lại yên bình đến vậy? Đôi mi cong vút và cái mũi tẹt trông ngô ngố, với đôi môi mọng nước. Cả đôi má phúng phính trắng hồng bung ra sữa, nhìn thật sự muốn cắn 1 cái! Ngắm nó mà hắn hk hề biết rằng mặt mình đang ngày 1 sát nó hơn cho đến khi chỉ còn cách vài ba cm thì hắn mới nhận ra. Ôi trời! Hắn làm gì thế này? Nếu nó mà biết thì chắc chắn hắn sẽ chết hk toàn thân mất! Nghĩ lại một hồi lại bế nó lên giường, miệng thì hk ngừng cắn nhằn:

- Chứng nào tật nấy, ngủ là quên hết trời đất!

Sáng hôm sau:

Ưm..... nó dụi khuôn mặt vào cái gì đó mềm mềm và ấm áp. Cái gì vậy nhỉ? Và hình như còn có gì đó nóng nóng phả vào cổ nó nữa. Kệ đi, nó lại nhắm mắt ngủ tiếp nhưng chưa đến 3 giây sau thì đã mở mắt to hết cỡ. Cái gì đó nóng nóng.....

Nó ngẩng đầu lên.... là hắn!!!!

- Aaaaaaaaaaaaaa!!!!!!- sau khi cái đầu của nó tiếp thu được thông tin thì căn phòng vang lên tiếng hét của một người con gái. Nói con gái thì cũng hk phải vì nó giống sư tử rống hơn ^^ (Angel: này con bé kia nói gì đấy?! / F. A: A! Hk có gì chị cứ tiếp tục đi, cười).

- Tại sao cậu lại ở đây? - Đồng thanh. Nhờ tiếng hét của nó mà hắn đã tỉnh ngủ nhìn thấy nó thig ngạc nhiên tột độ.

Vừa dứt lời thì cả 2 liền nhìn xuống dưới, rồi cùng thở phào nhẹ nhõm.

- Đây tại sao cô lại ở đây?- Hắn hỏi.

- Câu này tôi hỏi anh mới đúng tên biến thái, đây là phòng tôi mà!

Hắn nhìn xung quanh rồi mois gãi đầu ngây ngô nhìn nó: - Ủ nhỉ, tại sao vậy?

Nó trừng mắt nhìn hắn rồi vợ đại cái gối đập tới tấp vào hắn: - Anh có bị điên hk? Mau ra ngoài ngay còn ngồi trong này nữa, muốn chết à? May là chưa làm gì đấy! Đi ra ngoài mau!

- Aiii... đau Angel, xin lỗi mà, Angel..... xin lỗi.... đừng đánh nữa....Angelllllll!!!!

- Anh làm ơn đừng nhìn em như thế nữa!- hắn khó chịu trước ánh mắt sầm soi của anh.

- Anh thật hk ngờ 2 đứa lại tiến triển nhanh đến vậy, ngủ chung luôn sao? Hk, anh nghĩ là em lợi dụng chứ làm gì có chuyện cô ấy cho em ngủ cùng được chứ!

- Sao anh nghĩ xấu cho em trai anh thế?

- Anh nói sai sao?

- Ủ thì cũng đúng nhưng đó là vì....

- Là vì nhìn tôi dễ thương quá nên bé tôi lên giường, nằm ngấm tôi một chút nên ngủ quên luôn chứ gì?- Nó đi từ trên lầu xuống lạnh lùng nhìn hắn hỏi

Bị nó nói trúng tim đen nên hắn chợt dạ liền phản bác: - Cô nói gì thế hả? Làm gì có chuyện đó!

- Vậy anh tìm cho tôi 1 lí do nào hợp hơn đi, nếu như có thể tôi sẽ tin.

- Tôi.....

- Hk tìm được thì anh cứ nhận đi, việc gì phải che giấu chứ . À tôi quên, lòng tự trọng của anh rất cao, thôi hk sao hk thừa nhận cũng được chỉ cần người ta hiểu là được rồi hk cần nói chi cho tốn calo nước bọt.

- Đây, cô.... cô.....- Hắn tức nghẹn họng.

- Tôi nhớ anh làm gì có tiền sử bệnh cà lăm, chắc là ăn nhiều quá nghẹn họng rồi chứ gì? Uống nước vào đi rồi nói.- Nó nói rồi đưa ly nước cho hắn.

Hắn hk nói gì chỉ khẽ liếc nó 1 cái rồi quay đi uống hết ly nước của mình. Còn anh thì có lẽ mặt đã đỏ hơn trái cà chua vì nhin cười rồi. Nó nhìn thấy thế liền lạnh lùng nói: - Anh cười thì anh cứ cười, thoải mái chứ việc gì phải nhin? Sợ em thịt anh sao?

Anh hết cười, khuôn mặt bắt đầu tím lại. Bây giờ thì đến lượt hắn là người cười hả hê: - Có? Đòi thịt anh tôi?

Nó chau mày, chắc chắn 2 tên này có ý nghĩ xấu xa:

- Tôi cầm dao xẻo thịt lên nướng hay đập chết anh như đập muỗi rồi tắm gia vị, thai nhỏ từng miếng đem lên xào? " Thịt" của tôi theo nghĩa trong sáng lành mạnh còn vào cái đầu óc đen hơn xì dầu của 2 anh thì chắc trình độ tôi hk tới mức đó. Xin thứ lỗi, IQ của tôi hk cao, hk thể nào nghĩ cao siêu như hai anh. Anh Yugi, em anh xong rồi, đi học đây!- Nó nói rồi đứng dậy lấy sách vở ra khỏi nhà để lại hai anh em trong nhà với một nỗi đau quá lớn. Lần đầu tiên trong đời hai người bị xiên xỏ như vậy.

Cạch..... cho đến khi nó đóng cửa ra khỏi nhà, anh mới kịp hoàn hồn.

- Anh thật sự hk ngờ cô ấy lại có thể....
- Cô ta thật sự quá sĩ nhục IQ của mình rồi anh à.
- Miệng lưỡi vẫn như xưa- Anh lắc đầu ngao ngán- Ăn nói hk kiêng nể gì. Bây giờ thì em tin cô ấy là Angel rồi chứ? IQ cô ấy hk cao nhưng cô ấy là người đầu tiên có thể chặn họng của ta đấy!
- Em thật sự tin rồi đấy!
- Yuki này, em mang cái này cho cô ấy nhé! Là đồ ăn trưa, phần của em đây!
- Tại sao lại là em?
- Em ở bên cạnh lớp cô ấy hk phải sao? Anh học tận lâu hai lười xuống lắm!
- Tùy anh. Em đi học đây.- Nói thế thôi chứ hần đã ra đến tận cửa rồi.

- Ehhhhhh!!!!- Nó vừa lục cặp mình vừa hét lớn.
- Gì vậy hả, Usagi?- Ayako nhăn nhó hỏi.
- Tổ quên nói anh Yugi làm cơm trưa cho tổ rồi.
- Đây! Cậu bị ảo tưởng đấy à? Anh Yugi đâu đây?
- Tổ sống chung nhà vs 2 người họ mà- Vì giọng nó nói khá to nên báo hại cả lớp quay lại nhìn nó vs cùng 1 phản ứng đó là cười sặc sụa.
- Hahahahahahaha, Usagi, chuyện cậu kể hay thật đấy!- Mấy đứa con gái trong lớp nhìn nó mà cười ha hả.
- Tổ nói thật mà!
- Sho liền cười an ủi nó: - Tổ biết là cậu thik cậu ta nhưng hk cần phải nói thế đâu!
- Tổ nói thật mà! Tổ.... - Chưa kịp nói hết câu thì đã bị tiếng mấy đứa con gái hét cắt ngang.
- Aaaaaaaaaa!!!! ANH YUKI KÌA!!!!
- Cả lớp quay lại nhìn ngoài cửa vs đôi mắt mở to hết cỡ. Còn hần thì ung dung đi lại chỗ nó.
- Nó lên tiếng: - Muốn gì đây?- nó nói làm cho cả lớp thêm ngạc nhiên.
- Hần đặt hộp cơm lên bàn , nói: - Anh tôi nhờ tôi đưa cô. Cơm trưa đấy.
- Vậy cảm ơn nhé!- nó cười híp mắt.
- Tôi về đây.- Hần nói rồi đi để lại bao ánh mắt căm thù nhìn nó.
- Đừng nhìn tớ thế, tớ nói mà mấy cậu hk tin thôi.- Nói thế thôi nhưng trong lòng nó đang rất lo lắng. Yuki ơi anh hại toi rồi!

9. Chương 9: Thù Lại Thêm Thù.

Căn tin trường học: Sho và Ayako vẫn chưa hoàn hồn nhìn nó đang hút chùn chụt hộp sữa. Cho đến khi hk chịu nổi nữa nó mới thả hộp sữa xuống nhìn hai người kia, nói:

- Hai cậu làm ơn dẹp cái bản mặt nó đi, chuyện bình thường mà.
- Nhưng mà cậu ở chung nhà vs 2 hotboy đó! Hk sợ họ làm gì sao?- Sho bó tay vs cô bạn gốc này.
- Cậu nghĩ họ làm được gì mình?

- Ừ nhỉ, cũng đúng.....
- Thôi kệ đi, Usagi, thế nào gặp lại " họ" chưa?
- Chưa, nhưng chắc sẽ sớm thôi. Tổ tìm được 2 anh em đó rồi, hk cần phải ở trong trường này nữa. Có lẽ tó sẽ đồng ý.
- Đừng tạo scandal gì nhé!
- Có muốn cũng khó, thù oán trong giới đó cực kì nhiều!
- Vậy chúc cậu may mắn.- Ayako và Sho nhìn nó cười dịu dàng.
- Thank you. Hai cậu là tuyệt nhất!- Nó nói rồi chồm lên ôm 2 người.

=====

Tan học, hần đến cafe Rose để gặp cô ta.

Cô ta ngồi trong quán, nhìn thấy hần vào liền mỉm cười vẫy tay:

- Anh Yuki, em ở đây!
- Hần thấy cô ta thì cũng lại ngồi đối diện, khuôn mặt lạnh tanh, hk bộc lộ cảm xúc gì.
- Chúng ta chia tay đi. - Hần nói với ngữ khí bình thường, vào ngay vấn đề chính làm cô ta đơ ra vài giây.
- Em làm gì sai sao?
- Cô hk sai mà là tôi hk thik cô nữa.
- Anh nói dối, rõ ràng là đang rất hạnh phúc mà!
- Chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Muốn làm người yêu tôi thì cô phải đạt được như Angel.
- Angel, Angel, tại sao cứ lúc nào cũng là Angel? Tại sao sau khi em làm mọi thứ vẫn hk bằng cô ta chứ?
- Tôi nói rằng nếu như tôi tìm thấy cô ấy, cúng ta sẽ chia tay hk phải sao? Bây giờ tôi đã tìm thấy, việc gì phải gìn giữ mối tình nhảm nhí này? Cô từ lúc đầu cũng đã đồng ý rồi, hk phải sao?
- Đúng là em đã đồng ý nhưng mà.....
- Vậy thì còn gì thắc mắc sao?- Cô ta chưa kịp nói xong thì hần đã cắt lời.
- Em có thể hỏi tên cô ấy được hk?
- Aihara Usagi.- Hần nói rồi đứng dậy bỏ đi để lại cô ta đang tức đến chết.
- Aihara Usagi, thì ra là cô.- Cô ta nhếch mép. - Tại sao cô cứ luôn muốn đối đầu với tôi vậy? Anh Kin cũng yêu cô, đến mỏ vàng của tôi cũng yêu cô, cô thật giống những con nhặng bay xung quanh tôi, thật khó chịu.(Vậy ý chị nói chị là đồng phân?)
- Cô ta vì quá tức giận với ý nghĩ đó mà bóp nát cái ly trong tay. Được thôi cô vs tôi cùng thi đấu, xem ai sẽ thắng ai. Cô ta nghĩ rồi đứng dậy, bấm số gọi cho ai đó.
- Alo, chuẩn bị đi, tôi sẽ thay đổi khuôn mặt này, tôi chán ghét nó rồi.- Cô ta nói, trên khuôn mặt xuất hiện một nụ cười quỷ dị. Để rồi xem tôi vs cô, ai sẽ thắng.

Shimazaki Rina (là Shimazaki Rino sau khi phẫu thuật).

Gia thế: con gái tập đoàn lớn nhưng thiếu tình thương của ba mẹ nên rất cô đơn. Đố kị với nó, nên sau khi kết thân với nó thì liền trở mặt.

Cung: Thiên Bình.

Chiều cao: 1m69

IQ: 190.

Tính cách: Mưu mô, xảo quyệt, luôn tìm mọi cách đập tan hạnh phúc của nó, căm thù nó đến tận xương tủy.

10. Chương 10: Cơ Hội

Ping poong.....ping poong.....

Nghe tiếng chuông, anh đứng trong bếp nhoài người ra nói với nó:

- Usagi, em mở cửa giùm anh có được hk?

- Vâng. - Nó đáp rồi lon ton chạy ra mở cửa.

Cạch.....

- Usagi, lâu quá hk gặp, còn nhớ tôi hk?- Một người đàn ông nhìn nó mỉm cười dịu dàng chào hỏi nó.

Nó nhìn chàng trai trước mặt, rất quen nhưng hk nhớ nổi là ai, ôi cái trí nhớ ngắn hạn này...

- Anh là....? - Nó thật sự vì hk nhớ nổi nên mới phải hỏi thế này. Ôi, chưa gì mà đã để mất hình tượng trước anh chàng đẹp trai rồi...

- Ai vậy em? - Thấy nó mở cửa lâu quá nên Yugi chạy ra xem thử. Khi anh nhìn sang người đối diện thì mỉm cười nói:- Chẳng phải là giám đốc công ty âm nhạc JW sao? Ngọn gió nào đưa anh tới đây?

- Tôi tới tìm Usagi. - Sau khi trả lời anh, chàng trai quay sang phía nó với khuôn mặt tối sầm- Em hứa đã xong mà quên là hk được đâu đấy!

- Là anh..... Takeshi?

Asama Takeshi: 21 tuổi.

Gia thế: Giám đốc công ty âm nhạc JW, là cháu trai chủ tịch nhưng hk để mọi người biết.

Cung: Thiên Yết.

Chiều cao: 1m80

Tính cách: dễ gần, tốt bụng,.....

IQ: 209

Khi nghe nó hỏi vậy, khuôn mặt của Takeshi lúc này mới giãn ra, vui vẻ nói:

- Em nhớ là được rồi. ^ _ ^

Anh đứng bên cạnh lắc đầu ngao ngán, thật là, Angel, trí nhớ của em càng ngày càng..... xuống cấp.....

Anh vui vẻ :

- Vậy thì vào nhà nói chuyện thôi, khách đến mà hk mời vào nhà thì kì lắm.

Sau đó Takeshi liền vào nhà ngồi lên chiếc sofa rộng rãi.

- Sao? Em đã nghĩ đến đề nghị của anh chưa?- Không dài dòng, Takeshi vào thẳng vấn đề.

- Thôi thì anh đã nhiệt tình như vậy thì em đành đồng ý thôi.- Nó cười dịu dàng.

- Em nói cứ như là anh bám riết lấy em hk bằng.

- Vậy sao? Thế thì thôi vậy, em hk tham gia nữa.

- Này, vậy sao được. Anh hk cho em rút đầu!

- Với điều kiện nhé anh.

- Nếu như anh có thể đáp ứng.

- Em sẽ chỉ lưu diễn trong nước và phải cho em về nhà.

Takeshi suy nghĩ rồi cũng vui vẻ gật đầu.

- Ok. Hk thành vấn đề. Thế là được rồi, anh về đây. Hy vọng sẽ gặp lại anh, người thừa kế tập đoàn Hawasimi.

- Bảo trọng.- Anh vui vẻ chào tạm biệt.

Sau khi Takeshi rời đi, anh xoay qua nhìn nó “tra khảo”:

- Sao em quen anh ta?

- Khi trước em gặp anh ta ở trường cũ, anh ta thấy em hát hay nên muốn em vào làm ca sĩ ở công ty anh ta.

- Ý em là JW?

- Vậy anh nghĩ là ở đâu? - Nó lờ mờ nhìn anh.

- Anh nghĩ trình độ của em khả năng vào đó là 1%.

- Này anh! Khinh thường em vừa thôi!- Nó bực mình hét lớn.

- Sau đó thì sao?- Anh đánh trống lảng.

Nó hk thêm để ý đến anh nữa, kể tiếp:

- Em hẹn anh ta 2 năm sau sẽ trả lời, khi đó em muốn tìm ra anh và Yuki mới vào làng giải trí. Bây giờ em tìm thấy rồi, em phải thực hiện lời hứa của mình chứ!

- Ừm.... Ừm...- anh gật gù tán thành.

- Anh này, tạm thời đừng nói với mọi người nhé! Em muốn tạo sự bất ngờ cho họ.

- Anh có thể làm trái ý em sao?

- Anh biết vậy là tốt.- Nó cười tươi.- Nhưng mà học hành anh kèm cho em nhé, có lẽ em phải bỏ học thôi.

- Không thành vấn đề.

Sáng hôm sau:

Hắn đến trường sớm như bình thường, đơn giản vì hk muốn nhìn mặt cái cô Angel hổ báo kia. Chưa được bao lâu thì đã thấy tên Sho chạy hớt hải vào lớp.

- Yuki!!!!

- Gì vậy?- Hắn chau mày. Rõ ràng là hk hài lòng với hành động vừa rồi.

- Gì ngốc nghĩ học sao?

- Ai?- Hắn ngu ngơ.

- Usagi ấy!

- Cô ta nghĩ sao? Tổ thấy cô ta có bị sao đâu sao lại nghỉ học. Chẳng sốt cũng chẳng bị đau bụng,....

- Hay thật! Hai tụi cậu ở chung 1 nhà mà hk biết sao? Cậu ấy nghỉ luôn hk phải nghỉ phép.

- Cậu đùa đấy à?

- Gọi cậu ấy mà hỏi đi.

Hắn lấy máy gọi cho nó, sau vài tiếng tút nó đã bắt máy.

“Alo ”- Nó ở đầu dây bên kia.

” Cô nghỉ học sao? ”

” Liên quan đến anh à? ”

” Lí do? ”

” Thích thì nghỉ.”

“Cô hk tìm được lí do nào thuyết phục hơn à? Có chuyện gì? ”

” Quả nhiên là bị anh nhìn thấu. Tôi có việc bận, hk thể đi học, anh Yugi sẽ kèm cho tôi. Còn việc gì thì sau này anh sẽ biết. Thế nhé, bye”

Nói xong nó liền cúp máy, chưa cho hắn thời gian phản ứng.

- Ô này.....

- Sao? Tin rồi chứ?

- Sao cũng được. Loại con gái như cô ta, hk quan tâm.- hắn lạnh nhạt.

- Vậy mà cũng có người quan tâm ấy chứ!

- Ta làm gì có!

- Tớ hk nói ai hết, là cậu tự nhận,hehe.- nói xong thì cậu chuồn luôn chứ ở lại để hắn xử à?

Thế là trong lớp 13A1 có tiếng hét bi phẫn của ai đó

- WATANABE SHO!!!! CẬU CHẾT VỚI MÌNH!!!!

Còn cái lớp thì lần đầu tiên thấy hắn tức giận như vậy thì thấy rất sợ hãi. Bọn con gái thì chết lên chết xuống vì dáng vẻ này của hắn quá..... đẹp trai!!!! Còn bọn con trai thì điếng hồn....

11. Chương 11: Bắt Đầu Sự Nghiệp Ca Sĩ.

- Anh chờ em có lâu hk ?- Nó mở cửa xe, ngồi vào rồi hỏi.

- Chờ cô ca sĩ nổi tiếng khó tìm này anh hk thấy lâu.- Takeshi cười vui vẻ.

- Vậy thì đi thôi!

-Ok.

Nói rồi chiếc xe BMW dần dần chuyển bánh đến công ty JW.

- Em phải cố gắng đấy nhé! “Thế giới này” rất khó lường trước được việc gì sẽ xảy ra. Nhưng anh và quản lí sẽ giúp em.

- Vâng. Cảm ơn anh.

15’ sau, chiếc xe dừng lại trước công ty lớn. Nó bước xuống xe, trong lòng hk ngừng cảm thán về kiến trúc tuyệt đẹp nơi này.

- Dừng nhìn nữa, rồi em cũng sẽ làm việc ở đây mà. Đi thôi, anh sẽ giới thiệu em với quản lí.

Nó cũng muốn tìm lại lòng ngưỡng mộ mà đo theo Takeshi nhưng thật sự rất khó! Bởi vì nơi này quá đẹp! Đến trước cửa một căn phòng, Takeshi dừng lại, nhìn về phía cánh cửa.

- Anh có việc phải đi trước, em cứ vào trong, quản lí của em đang chờ em đấy!

- Vậy anh đi đi, hk cần lo cho em đâu!

- Ủ- Đáp lời, anh đi ngay. Chắc chắn là anh rất bận vậy mà còn đến tận nhà nó thật khiến nó cảm thấy áy náy.

Cạch.... Nó mở cánh cửa ra, lò đầu vào trong thám thính

- Cho hỏi....- Nó vừa lên tiếng thì đã bị cắt lời bởi giọng của 1 cô gái?

- Aihara Usagi? Em vào đi, chị đang chờ em.

- À, vâng.- Nó đáp rồi vào phòng ngồi đối diện cô.

- Chị là Izumo Azuso, 20 tuổi, quản lí của em.^__^

Trong đầu nó bây giờ chỉ hiện lên 2 từ để miêu tả cô gái này, đẹp và đáng yêu!

- Em là Aihara Usagi, chào chị. Xin chị giúp đỡ em ạ.

- Em hk cần phải khách sáo, cứ xem như chị là chị gái em vậy.

- Vâng.

Izumo Azuso: 20 tuổi.

Gia thế: Là quản lí của nó, người yêu của Takeshi. Gia đình là một tập đoàn lớn nhưng cô giấu thân phận chỉ sống như người bình thường.

Chiều cao: 1m68

Tính cách: nhí nhảnh, dễ thương, lớn rồi mà cư xử hết trẻ con.

- Được rồi, bắt đầu thôi! Em muốn lấy tên là gì?

- Ưm..... Fiction Angel. Tên đó rất hay!

- Ok, tiếp nào. Em phải chuẩn bị àn giới thiệu ca sĩ mới. Việc nghĩ bài hát có thể sẽ khó đây.

- Em có 1 bài tự sáng tác, hk biết có vừa ý chị hk ?

- Cũng có thể, em hát chị nghe thử đi.

Nó mỉm cười rồi cất tiếng hát, giọng hát của nó dịu dàng, đầm thắm làm rung động lòng người.

- Nếu bầu trời bật khóc vì anh thì....

Em sẽ thành biển cả ôm trọn anh vào lòng.

Cho dù anh mất bản đồ và bị bão rồ vây quanh

Thì lưng anh sẽ là người dẫn đường cho em lúc này.

Chúng ta giống như mặt trời và mặt trăng,

Cho dù xa cách hay ở gần bên nhau vẫn nhận được ánh sáng.

Tuy vẫn còn khoảng cách,

Smile smile,

Lúc nào cũng đang nhìn nhau, nhìn nhau bất cứ khi nào

Smile smile,

Luôn muốn tin tưởng và thấu cảm cho nhau mãi mãi.

Smile smile,

Chúng ta cùng nhau chia sẻ những buổi sáng vui vẻ và những đêm khuya buồn bã.

Em sẽ hk quên khuôn mặt tươi cười đó.

I CAN NOT LIVE WITHOUT YOU FOREVER!!! (2).

Azuso nghe xong thì vỗ tay hk ngừng nghỉ.

- Angel à, hay thật đấy! Thảo nào mà giám đốc cứ một mực đòi em thôi.

Nó gãi đầu, cười cười:

- Chị quá khen rồi.

- Chị quyết định rồi, ta sẽ lấy bài này đánh dấu sự ra đời của Fiction Angel. Nào đi thu âm thôi, thu xong rồi ta sẽ quay MV. ^__^

- Chị à, vậy có nhanh quá hk?

Cô lắc đầu lia lịa:- Hk hk, càng sớm càng tốt, như vậy em sẽ nổi tiếng nhanh hơn.- Nói rồi cố kéo nó đi về phía phòng thu âm.

Phòng thu âm:

Cô và nó cùng đi vào phòng thì đúng lúc cô ca sĩ nào đó đi ra. Vì hk để ý nên nó và người kia đụng trúng nhau.

- Em hk sao chứ, Angel?

- Em hk sao- Nó đáp lời cô.

- Gì gốc? - Một giọng của người con gái khác phát ra trên đỉnh đầu nó, hk phải cô, là ai vậy?

Nó ngẩng đầu lên nhìn thấy cô ca sĩ kia đang nhìn mình thì ngạc nhiên tột độ

- Tôi quen cô sao?

- Yumi, em quen Angel sao?

Yumi? Sao cái tên này nghe quen quen nhỉ?

Yumi nhìn nó 1000% chắc chắn nó hk nhớ cô là ai.... Thở dài đầy ngao ngán, cô nhìn nó rồi mỉm cười:

- Lâu rồi hk gặp Gì gốc, Mi gốc đây.

Thế rồi, sau khi cái đầu của ai đó tiếp thu được câu nói đó thì hành lang vang lên tiếng hét của 1 cô gái nào đó.....

- Ehhhhhhhhhhhhhhhhhhhh.....

12. Chương 12: Bạn Cũ

Ca sĩ: Harashi Yumi: 19 tuổi

Gia thế: Bạn thân thời cấp 2 của nó, Sho và Ayako. Con gái của 1 tập đoàn lớn nhưng muốn tự mình làm giàu.

Cung: Cự Giải IQ: 190

Chiều cao: 1m67.

Tính cách: Dễ thương, luôn quan tâm đến mọi người, giúp nó trong mọi việc.

- Suytttttttt.....- Cô giơ tay lên miệng để chặn lại tiếng hét kinh thiên động địa của nó. Rồi cô quay sang nhìn Azuso, cười nói:

- Chị có thể cho em mượn nó 1 chút được hk?

- Ừ. Usagi, xong thì em về luôn đi, ngày mai hẳn đến thu âm.

- Vâng.- Nó cười tươi đáp lại lời Chị.

Sau khi chị đi, nó liền quay phắt sang nhìn chăm chăm vào cô.

Yumi bỗng cảm thấy khó chịu dưới ánh mắt của nó, liền hỏi:

- Sao lại nhìn tớ như thế?

- Sự nghiệp thế nào rồi hả ngố? Có phải là càng ngày càng xuống dốc không? Tuột xuống hk phanh, chắc là bị đứt thắng chứ gì?

- Này! Mới gặp nhau mà đã xỏ xiên là sao? Tớ ở trong top đấy nhé! Top đầu bảng luôn đấy!

- Thôi kệ cậu, cái tớ quan tâm là mối quan hệ giữa cậu và Sho__kun cơ!

Nghe đến đây, mặt cô liền xụ xuống nhìn mà thấy tội...

- Tớ mất liên lạc rồi, kể từ đó đến bây giờ vẫn hk có gì cả...

- Hai cậu cũng hay thật đấy! Một kẻ phong lưu như cậu ta mà hk biết tỏ tình với cậu thế nào, cứ giấu trong lòng vì sợ cậu biết thì sẽ thiên "cậu nhỏ" của hắn. Còn cậu thì thấy hắn hk mở lời cũng im luôn, rốt cuộc còn đợi đến bao giờ?

Yumi cuối gằm mặt xuống suy nghĩ điều gì đó, nhưng chưa tới 10s sau đã ngẩng đầu lên nhìn nó với ánh mắt giết người.

- Chẳng phải nhờ ai đó nên tớ mới hk dám nói sao? Chẳng phải 2 người thik nhau sao?

- Ê ê, hk có chỉ là cậu ấy ngại nên mới nói thik tớ, chỉ là hiểu lầm, cậu hiểu lầm rồi.- Nói rồi nó cười lớn vỗ vai cô. - Hahahahahahaha, đừng lo tớ sẽ giúp cậu Ok?

Yumi nhìn nó rồi gật gật đầu. Usagi, cậu biết hk? Nhìn cậu như vậy thật mất hết hình tượng của 1 ca sĩ. Tất nhiên điều này chỉ là cô nghĩ, chứ mà nói ra thì..... hk biết có toàn mạng hk?

Nó rút chiếc Oppo của mình ra gọi cho Sho. Sau vài tiếng tút thì cậu đã bắt máy.

" Alo?"

" Bật loa lên, cho Ayako nghe với."

" Gì vậy ngốc?" - Nhỏ lên tiếng sau khi thấy cậu ra dấu hiệu nghe chung.

" Tối nay, 7h, Paradise, bạn cũ."- Nó nói xong thì cúp máy làm cho 2 người ngẩn tò te.

Cách nói chuyện này, 2 người quen rồi chỉ là gặp ai? Thôi kệ, nữ hoàng đã ra lệnh, chỉ còn cách nghe theo thôi.....

(A! Nói một chút về hắn chứ nhỉ!?)

Sau khi tan học hắn lững thững bước đi về, vì 2 con người kia nói có việc bận nên rất vội, thế nên hắn phải đi 1 mình. Trong đầu hắn đang rất tò mò vì sao nó lại nghỉ..... đang tập trung suy nghĩ, hắn đụng phải ai đó.

- Này, anh đi đứng kiểu gì vậy?- cô gái kia hét.

- Câm miệng và biến về nhà đi- Hắn nói với cái giọng lạnh tanh thường ngày rồi bỏ đi- Thật ồn ào.

- Ô này! Tên kia!- Cô gái đó hét lớn khi thấy bóng hắn khuất sau căn nhà. Giọng nói cô gái nhỏ dần, nhỏ dần cho đến khi cô ta nhếch mép.- rất vui được gặp lại, Hawasimi Yuki....

Ai vậy ta?

=====^_^=====

Ở nhà, 2 con người nào đó đang tranh nhau cái muôi.....?

- Anh Yugi, trả em, em đang nấu mà!

- Nấu cái gì chứ! Em chỉ mới cầm lên thôi!

- Chuẩn bị!

- Cũng hk được, anh hk tin vào tài nấu nướng của em!

- Nhưng anh chưa thử sao biết?- Mặt nó nhăn nhó.

- Chưa thử anh cũng biết. Em bỏ gia vị hk kiêng nể gì, cứ cho thứ này đến thứ kia hk ngừng nghỉ như vậy, anh thật sự....

Nó cắt ngang lời anh:

- Em có cách riêng của em, quá trình ra sao anh hk cần quan tâm, chỉ cần nó ngon là được.

- Nói dối có kẻ hở kìa em. Em nghĩ anh hk biết tài nấu nướng của em sao? Chỉ là em muốn hại anh và Yuki chứ gì, vô ích thôi.

Bị anh vạch trần, nó nước mắt lưng tròng nhìn anh.

- Vô ích thôi, em nghĩ em có thể làm anh cảm thấy thương cảm sao?

Nó trừng mắt nhìn anh, rồi leo lên 2 bậc cầu thang để bằng anh.

- Mặc kệ anh, em sẽ cướp được nó.

- Chẳng phải em nói tới có hẹn sao? Sao hk chuẩn bị đi?

- Chưa đến giờ!- Nó với tới anh nhưng vì anh càng ngày càng xa, nó hk để ý chỉ với theo và rồi 1 chuyện hk ngờ đã đến. Nó trượt chân hk kịp phản ứng chỉ kịp nhắm mắt lại, trước khi đó còn nghe thấy tiếng hét của anh.

- Cẩn thận!!!!

Bịch..... Ui! Sao nó hk thấy đau vậy? Mà hình như còn cảm thấy âm ỉ nơi.....Môi?

Nó mở bừng mắt ra, trước mắt là..... ANH!!!! Và còn tệ hơn nữa là hai người đang môi chạm môi!?! Cả 2 người vì quá bất ngờ mà nhất thời bất động cho đến khi nghe thấy tiếng của hấn.

- Hai người đang làm cái gì vậy?

Nó bật dậy ngượng ngùng nhìn anh, mặt hơi ửng hồng nhìn rất đáng yêu. Anh và hấn bất chợt đứng hình.

- Cho cho..... em xin lỗi.....

Anh nhìn nó thật sự hk biết trách làm sao, chỉ có thể mỉm cười dịu dàng:

- Thôi, dù sao một phần cũng là lỗi của anh. Em lên phòng chuẩn bị đi :).

- Ừm.... - Nó nói rồi chạy biến lên phòng.

Hấn đứng đó nhìn, trong lòng dâng lên 1 cảm xúc khó chịu, đi lại gần anh, lạnh nhạt nói:

- 10h bar Wind.- Rồi hấn cũng bỏ lên phòng.

Anh đứng đằng sau cười nói:

- Yuki, đừng lạnh nhạt thế, ghen thì cứ nói, như vậy anh khó chịu lắm!

- Em thèm ghen với anh sao? Nhắm nhí!

Nói xong hấn liền bỏ lên phòng để lại với trận cười thoải mái. Nhưng anh và ngay cả hấn đều hk biết rằng khuôn mặt lúc đó của hấn đã ửng đỏ.

13. Chương 13: Bạn Cũ (2)

7h kém 15', nó bước xuống lầu nhìn 2 anh em đang xem TV.

-Anh, em đi nha!

- Ừ, em.....- Anh ngược lên trả lời nhưng lại im lặng trước vẻ đẹp của nó.

Hôm nay nó khoác lên mình 1 chiếc đầm cúp ngực, ôm sát cơ thể, chỉ xòe ra phần dưới và ngắn tới đầu gối. Màu hồng phấn lại càng tăng thêm nước da trắng hồng của nó. Mái tóc xoăn bồng bênh tạo nó có cảm giác như một nàng công chúa yêu kiều, mỏng manh, dịu dàng cần được che chở. Nhưng ý nghĩ ấy liền biến mất khi giọng nói khinh thường của nó lên tiếng:

- Hai người có cần phải giữ tính YD(ý chỉ những thứ dâm dăng) ra hk? Bộ chưa bao giờ nhìn thấy gái đẹp à? Nước miếng của hai người đủ để hứng 2 ly nước rồi đấy!

Thế là 2 con người nào đó, bị nó lừa mà hk biết, theo phản xạ giơ tay lên lau miệng mới phát hiện ra chẳng có gì cả. Quay lại nhìn thấy bộ mặt đắc ý của nó thì nghiêng răng ken két:

-Angel!!!!

Nó hk những hk sợ mà còn cười tươi vui vẻ:- Anh Yugi,Yuki, ở nhà vui vẻ.

Hai người còn chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy nó chuồn rồi. Cả hai thở dài đầy ngao ngán, tạo sao? Tại sao hai người IQ cao như bọn họ vẫn bị con bé đó lừa cơ chứ? (chỉ đơn giản là vì 2 người có khuynh hướng bị nó bắt nạt ăn sâu vào máu rồi nên mới hk thể phản kháng lại nó).

_____ Ta là vạch phân cách có khuynh hướng bị bắt nạt _____

Đến nhà hàng thì cũng đã là 7h 5', Sho và Ayako dạo dật tìm xung quanh xem nó đang ở đâu. Chỉ thấy ở một cái bàn có rất nhiều nhà báo bu lại. Tính tò mò nổi lên họ liền đi tới đó.

- Có chuyện gì vậy nhỉ?- Ayako cất tiếng hỏi khi thấy đám phóng viên cứ vây quanh người con gái tên Yumi.- Yumi là ai?

- Cô Yumi, tại sao hôm nay cô lại tới đây?

- Cô Yumi, ai ngồi bên cạnh cô vậy?

- Có thể cho tôi biết cô và cô gái kia có quan hệ như thế nào?- Đám phóng viên hỏi hk ngừng nghỉ khi thấy sắp có được thông tin mới để đăng báo.

- Ô, đấy chẳng phải là thiếu gia tập đoàn SW và tiểu thư tập đoàn IU sao? - Một trong số đám phóng viên đã tìm được người nổi tiếng khác liền quay sang bên kia phỏng vấn.

Chết rồi, lúc này hk để ý, lại gần quá nên bị phát hiện rồi! Trong khi hai người đang hk biết phải làm thế nào thì một giọng nói mang âm khí vang lên làm cho đám phóng viên cảm thấy lạnh toát hết cả lưng.

- Mấy người làm ơn im lặng bớt được hk? Thật phiền phức!

Một người phóng viên hk nhịn được lên tiếng hỏi:

- Đây cô, cô là ai?

Nó nhếch mép, nụ cười như hk cười đó của nó làm cho tất cả mọi người cảm thấy nhiệt độ đang dần dần hạ xuống tới mức âm độ.

- Quan trọng sao?

Người phóng viên nhìn thấy như vậy, khí thế ban nãy bỗng chốc tan biến, anh ta lắp bắp:

- O không, không.

- Tốt, giờ thì mau biến đi. Ngày hôm nay xem như chưa xảy ra, ho he một tiếng chắc các người hk muốn bị mất việc đâu nhỉ? Có biết Triệu gia hk nhỉ?

Mấy người phóng viên khi nghe nhắc đến Triệu gia(Máy bạn sẽ được biết khi đọc cuốn khác của mình) thì mặt mũi xanh lại, liền lấp bắp mấy từ biết biết rồi chạy biến. Khi thấy ba người kia đứng hình nhìn mình, nó liền vui vẻ nói:

- Sho__kun, Ko __chan, mau ngồi đi chứ! Yumi đang có nhiều chuyện rất muốn nói đấy!

- Khí thế của cậu thật đáng sợ...- Yumi nuốt nước bọt.

- Hk phải cậu đã mất tích rồi sao? Sao còn quay lại đây?- Sho hk nhìn cô, lên tiếng hỏi.

- Um, mình hk thể liên lạc với mấy cậu được, ỉnh xin lỗi.

- Hk sao, hk sao mà, gặp lại cậu tụi mình rất vui.- Ayako lên tiếng rồi quay sang nhìn cậu - Đúng hk Sho nhĩ?

Cậu lạnh nhạt: - Phải, rất vui.

Ngữ khí có phần tức giận. Rõ ràng là vì nhớ cô nàng này quá mà đâm ra khi gặp lại lại cảm thấy tức giận. Nó và nhỏ đều lắc đầu chán nản.

Buổi tối trôi qua rất nhanh trong sự im lặng ngượng ngùng, chỉ có nó và Ayako là nói nhiều còn 2 người kia thì chỉ âm ỉ cho qua chuyện. Nó cảm thấy chán nản thế là rủ cả đám đi bar.

- Đi bar thôi nào! - Nó vui vẻ kéo cả đám đi.

Cậu nhìn nó rồi cúi người xuống ghé sát vào tai nó nói nhỏ:

- Cậu còn muốn đến bar mình làm loạn sao? Hôm nay ỉnh gặp cô ấy còn chưa đủ sao? Cậu còn muốn hành hạ mình đến bao giờ?

Nó im lặng, cái thể hiện giờ ai nhìn vào cũng nghĩ rằng đây là cái thể vô cùng mờ ám và thân thiết giữa 1 người con gái và 1 người con trai. Huống hồ chỉ 2 người bạn thân đứng đối diện cũng cảm thấy khó chịu. Yumi thì lo lắng xen lẫn hoang man, còn Ayako thì cảm thấy bất bình cho cô bạn của mình. Nó cười khẩy 1 cái, được thôi, muốn kéo nó vào đóng kịch, nó sẽ giúp. Nó nhòm người lên, ghé sát vào tai cậu, nhìn tư thế của hai người ngày càng cảm thấy chướng mắt. Cậu với tay lên, ôm eo nó còn nó thì choàng tay qua cổ cậu, nói nhỏ:

- Thừa nhận đi, cậu muốn Yumi ghen có đúng hk ? Nếu cậu muốn mình sẽ giúp nhưng có qua có lại, trả công ỉnh tí đi. Phí làm mỗi cũng hơi đắt đấy!

- Được thôi, cậu muốn gì mình sẽ chiều.- Giọng cậu to hơn 1 chút.

- Tình với mình 1 đêm đi.- Nó cố ý vô tình nói to một chút đủ để 2 người kia nghe thấy.

- Được thôi. Nhưng bây giờ có phải nên đi bar trước rồi mới về nhà hk nhĩ?

- Đừng để 2 người họ đứng chờ nữa, đi thôi, mau thả tở ra đi! - Nó giả vờ ngại rồi lấy tay cậu đang đặt trên eo nó, nắm lại. Nó ngước mắt lên nhìn 2 người kia rồi nói:- Đi nào hai cậu.

Cậu kéo nó ra lấy xe để hai con người kia tự lấy xe của Yumi mà đi.Yumi ầm ỨC cố kìm những giọt nước mắt còn Ayako thì tức thay cho cô bạn đứng cạnh mình.

- Usagi cũng quá đáng thật, vậy mà nói hk có gì sao? Ý tứ rõ ràng như thế, thật quá đáng mà.

Yumi cười nhạt:- Thôi đi Ayako, nếu lúc đó mình hk cắt đứt liên lạc với mấy cậu thì cũng đâu đến nỗi.... vốn dĩ khi trước là Sho thích Usagi mà, hai người đó đến với nhau cũng hk có gì lạ. Chỉ là mình hk ngờ Usagi lại là loại con gái như vậy. Hôm trước cậu ấy còn ủng hộ mình đến với Sho hk ngờ hôm nay....

- Thôi, mau đi bar, hk được để cho 2 người đó lộng hành được.- Ayako nói rồi kéo Yumi ra bãi đỗ xe.

14. Chương 14: Ghen

Trong xe của ai đó...

- Hải lòng rồi phải hk? Vì giúp cậu mà giờ tớ mang tiếng đây! - Nó lạnh lùng.
 - Thôi mà Usagi, cậu đang mừng thầm trong bụng lắm chứ gì?
 - Chỉ có cậu hiểu mình, mình cũng muốn thấy cậu ấy ghen một chút, thất vọng một chút mới hả dạ.
 - Cậu cũng ác thật, chỉ vì cô ấy hk liên lạc mà cậu sử dụng chiêu này quả thực rất độc.
 - Sau khi thành công nhớ lấy lại thanh danh ỉnh đi!
 - Ok, hk vấn đề.
 - Còn nữa, trả công ỉnh đi.
 - Vậy về nhà tớ, tớ sẽ trả công cho cậu. - Sho cười đều.
 - Muốn gì đây?- Nó nhướn mày.
 - Chẳng phải cậu nói rồi sao? Tình một đêm đi, tớ cũng hk ngại đâu, hehe.
- Nó tức giận cấu vào tay cậu làm cho cậu la oai oái, nó nghiêng răng:
- Cậu có thể vô sỉ hơn nữa được hk hả?
 - Có thể.- Vừa dứt lời cậu liền sửa lại ngay khi thấy cái lườm của nó.- A! Đúng rồi, cậu muốn mình trả ơn gì đây?
 - Cho mình thông tin của Yuki.
 - Chi vậy?
- Nó cười: - Có hứng thú.
- Triệu gia của cậu đâu?
 - Anh họ mình hk ỉnh tìm hiểu mấy thứ vớ vẩn. Cậu là bạn thân của hắn ta mà.
 - Thôi được, nhưng trước tiên, đi bar đã. Đôi lúc tớ nghi ngờ IQ của cậu đấy!
 - IQ của tớ 3 chữ số.
 - Được rồi, tớ biết rồi. Nào, đến bar thôi.

_____Ta là đường phân cách IQ 3 chữ số_____

Bar Wind 9h:

Cuối cùng thì nó và Sho cũng đến bar, lúc vào đã thấy hai con người kia lựa bàn ngồi rồi. Một người thì hằm hằm, người thì cúi gầm mặt xuống. Nó thở dài quay sang nhìn cậu, ý muốn nói: hải lòng rồi chứ? Nhưng ai đó cố tình hk để ý kéo nó ngồi xuống đối diện 2 người kia, cười tươi:

- Hai cậu đi nhanh thật đấy!
 - Ủ. Chứ hk như 2 người nào đó giỡn với nhau quên mất cả giờ giấc.
- Mặc dù là chữ xấu Sho nhưng cậu ta hk những hk xấu hổ còn mặt dày cười lớn:
- Hahahaha, ai vậy nhĩ? Nếu cậu nói tớ và Gi_ gốc thì tớ hk ngại ở lâu hơn đâu!
- Nó ngồi bên cạnh cũng thầm nguyên rủa, Watanabe Sho cậu còn có thể vô sỉ hơn hk ?
- Ngồi 1 chút, hk khí quá ngọt ngào nó hk chịu được liền đứng dậy:
- Tớ đi nhảy đây, chán quá!
 - Gi_ gốc, coi chừng.....- Sho còn chưa nói hết câu thì đã thấy nó nằm dưới đất rồi.
- Nó lồm cồm bò dậy xoa xoa phần mông đã tiếp đất, ngược mắt nhìn lên người đã đụng phải mình.....
- Người con trai đụng phải nó cũng cúi xuống để xin lỗi người con gái mình đã đụng phải.....

Nhưng khi 2 cặp mắt nhìn thấy nhau thì mở to hết cỡ vì quá ngạc nhiên. Nó thì hằm hằm đứng dậy, người kia thấy nó thì lắp ba lắp bắp:

- Usa..... usagi.....em.....- chưa nói hết câu thì đã thấy cậu ta nằm dưới đất rồi.

Mọi người ở đó, ai ai cũng vô cùng ngạc nhiên kể cả nó. 3 đứa bạn thân còn lại nhìn nó nhưng nó chỉ nhún vai ý nói:” không phải tớ”. Mọi người nhìn lên thì thấy Yugi(trong mắt mọi người) nhưng đó là Yuki (nó và 2 anh em). Nó mở to mắt nhìn Yuki trong lòng ngạc nhiên tột độ, tại sao hắn lại làm vậy? Tên kia mở to mắt nhìn người đã đánh mình, hét lớn:

- Lại là người sao? Thôi thì trả nợ hết đi tên khốn, dám cướp Usagi của ta!!!!- Tên đó bật dậy giơ nắm đấm về phía hắn, lòng đầy phẫn nộ. Mặc dù nắm đấm đến rất nhanh nhưng chưa kịp tới mặt hắn thì đã bị 1 bàn tay trắng nõn chặn lại. Nó cất giọng lạnh tanh lên tiếng:

- Tôi vẫn đang đứng đây, Furikawa Kin, đừng xem tôi như là người vô hình.

- Usagi, em.....

Hắn ta chưa nói hết câu thì đã bị nó chặn lời:

- Hừ. Biến về đi.

- Usagi.... anh..... anh..... xin lỗi....

Nó vì quá tức giận mà thẳng tay đấm thẳng vào mặt hắn ta. Vì lực mạnh nên làm hắn ta té ngã ra sau, máu mũi, máu miệng chảy ra. Nó cười khinh bỉ:

- Xin lỗi, haha, xin lỗi, anh nghĩ tôi ngốc đến mức tin lời anh, ngốc đến mức tha thứ cho anh? Bản mặt của anh tôi hk muốn thấy, BIẾN VỀ ĐI!!!!- Nói rồi nó bỏ đi để lại tên kia với nỗi đau xâm chiếm cơ thể.

Hắn ta từ từ đứng dậy, lau máu trên mũi và miệng lòng thầm tính kế. Usagi, nhất định anh sẽ khiến em trở về bên anh.

Ta là vạch phân cách đánh nhau

Lúc hai người kia nhập hội, chưa ngồi xuống bàn, Yuki đã bị tra hỏi tới tấp.

- Này cậu bị sao mà phẩm ứng dữ dội thế?- Sho liền lên tiếng.

- Cậu ghen sao?- Ayako tiếp lời.

.....(nhiều nhiều lời tra hỏi khác)

Hắn im lặng. Hắn cũng hk biết, lúc mới vào tự nhiên thấy tên đó té mà tay ôm eo nó môi thì hôn lên má nó. Tự nhiên thấy khó chịu nên đánh thôi. Nhưng hk lẽ phải nói ra sao? Vì vậy hắn quyết định đánh trống lảng:

- Mấy người đến đây làm gì?

- Đi chơi.

Hắn nhìn xung quanh, phát hiện thấy người mới liền hỏi:

- Ai đây, nhìn quen quen.

Yumi thấy liên quan đến mình liền vui vẻ lên tiếng:- Chào anh, tôi là Yumi, ca sĩ.

- Thì ra là ca sĩ Yumi nổi tiếng đó sao? Làm sao mà có thể quen được mấy người này vậy?

- Tôi là bạn thân thời cấp 3 của bọn họ.

- Vậy sao?- Hắn gật gù.

Anh ngồi tương đối cũng biết Yumi nên hk cần phải hỏi nữa. Bây giờ anh mới để ý thấy có 1 cô gái dễ thương đang thỉnh thoảng liếc mình. Anh mỉm cười, hỏi:

- Usagi, giới thiệu bạn em cho anh đi.

Nó đang nói chuyện với Sho nghe anh nói thế, nhớ ra kon bạn thik anh liền vui vẻ giới thiệu:- Đây là bạn thân của em, Ikuta Ayako.

- Chào.... chào anh....em là Ayako.- Nhỏ lúống cuống.

Nhìn dáng vẻ của nhỏ, anh bật cười:- Ủ, anh biết rồi.

- Thôi, chán quá, em đi nhảy đây.- Nó nói rồi đứng dậy đi ra sàn nhảy. Mới nhảy vài bước đã khiến cho vạn người mê, liền dành hẳn cả 1 sân khấu cho nó trở tài.

- Đúng là Usagi, chuyện gì cũng có thể, nhất là ăn chơi.- Sho lắc đầu ngao ngán rồi quay sang Yumi- Yumi nhĩ?

Mọi người cũng lần lượt ra sàn nhảy theo nó, vì vậy bây giờ chỉ còn Sho và Ayako ngồi trong bàn. Nghe Sho hỏi, Yumi im lặng một lúc cũng laays hết can đảm để hỏi:

- Sho_kun à, cậu vẫn còn thích Usagi sao? Hai tụi cậu..... tình tứ lắm mà.

- Tớ nghĩ thấy mùi giấm chua rất nồng nặc đấy!

- Làm làm gì có chứ! Tớ..... tớ hk nghĩ thấy mùi gì cả.....- Yumi lắc đầu.

- Á à, Yumi à, cậu ghen sao?

- Hk hk có thôi tớ đi nhảy đây. Tớ cảm thấy hơi nóng....(mâu thuẫn đã man)=_|||.

- Nóng mà còn nhảy, ngồi xuống tớ sẽ làm cho cậu hết nóng.- Sho cười đều.- Nghe này Yumi, tớ hk thik Gi__ngốc, người tớ thik là.....

Nói chưa hết câu, cậu liền cúi xuống đặt môi mình lên môi của Yumi.(Oh oh! Một cặp mới ra đời^_^)

15. Chương 15: Nghỉ Ngơi

1 tháng đã trôi qua, việc Yugi trở thành người người thừa kế tập đoàn Hawasimi cũng là điều mà ai cũng biết vì việc đó đã gây xáo động giới chính trị với việc đại thiếu gia tập đoàn Hawasimi với sự thông minh hk ai sánh bằng đã đưa tập đoàn lên một tầm ới. Nó thì phải lo MV cho bài hát ra mắt và album đầu tay nên cũng bận tối mắt tối mũi nên lần nào về nhà cũng gần nửa đêm. Yugi vì chăm lo cho công ty nên về nhà trễ hoặc hk về nhà cũng là chuyện thường tình. Yuki ở nhà, đi học về phải tự kiếm thức ăn, muốn làm gì thì làm tuy được thoải mái hk ai quản thúc nhưng ở nhà 1 mình cũng chán và lại hẳn cũng hk biết nấu ăn nên ở nhà vừa là thiên đường vừa là địa ngục.....Haizzzzz.....

Công ty JW:

- Usagi!!!! - Azuso chạy vào phòng nó hét lớn.- Hôm nay cho em nghỉ. ^__^.

Nó ngạc nhiên:- Nghỉ sao? Nhưng mà chị có thể cho em biết phản ứng của người xem được hk chị?

- À..... chúc mừng em nhé! Tỷ lệ người nghe đã đạt đến 50.000 người rồi.

- Thật sao?- Nó vui mừng.

Chị gật đầu lia lịa:

- Ừm..... ừm.... cho em nghỉ xem như giải tỏa căng thẳng, đằng nào mấy ngày qua em cũng vất vả rồi.

- Vậy em cảm ơn chị nhé! Em về đây, chúc chị 1 ngày tốt lành.^__^.

Chị mỉm cười rồi véo má nó:- Được rồi, về đi. Em ở đây chị hk chắc có thể kìm chế được cảm xúc mà cần em mất!

Nó cười tươi rồi chạy ra cửa:- Bye chị.

- Bye!

_____ Ta là vạch phân cách nghỉ ngơi_____

Trụ sở chính của tập đoàn Hawasimi:

Anh đóng tập tài liệu lại, ngược đầu nhìn người trợ lý:

- Hôm nay nghỉ 1 chút thôi, tháng qua đã làm việc rất tốt rồi, đưa tập đoàn vươn cao như vậy tôi rất vui.
- Là nhờ công của phó chủ tịch đấy ạ.
- Thôi được rồi, cô hãy chuẩn bị cho những sự kiện tiếp theo, tôi mệt rồi, những việc còn lại cứ giao cho giám đốc Okada.

Anh bước ra khỏi phòng, tâm trạng dường tốt hơn hẳn. Lái xe về nhà, lâu rồi anh hk được gặp 2 nhok kia.

=====

Ping poong.....ping poong.....

Hắn chạy xuống mở cửa, khi thấy người đằng trước mặt thì vô cùng ngạc nhiên: -Angel??? Sao cô lại về đây?

Nó bước vào, thả người lên sofa nói:

- Nhà tôi, tôi hk về thì đi đâu?
- Tôi tưởng cô hk về đây nữa chứ! Hk phải cô về bên kia rồi sao?
- Có thể về sao, nếu được thì tôi đã về rồi.... bị đuổi ra khỏi nhà, tôi về được cũng vui lắm chứ!
- Ăn ở bất hiếu với cha mẹ, cô bị đuổi ra khỏi nhà cũng là chuyện thường tình.
- Anh..... thôi, hk nói nữa tôi mệt quá rồi. Chuẩn bị có người đến đấy!

Hắn chưa kịp trả lời thì tiếng chuông đã vang lên cắt ngang lời hắn. Ra mở cửa, hắn thấy 1 nam 2 nữ đang đứng cười.

- Chuyện gì vậy? Sao lại đến đây?

Sho ung dung bước vào, cất tiếng nói:- Làm sao tớ biết? Hỏi cô nàng thất thường nhà cậu ấy. Tự nhiên ùng ùng gọi nói là có chuyện muốn thông báo nên tập hợp cả đám lại.

- Tớ nghĩ có chuyện quan trọng nên cậu ấy mới thế nhưng xem ra phải đợi cậu ấy tỉnh dậy thôi.- Ayako khi nhìn thấy nó nằm ngủ trên sofa thì thở dài.
- Cô ta sao mà ngủ nhanh thế? Mới về thôi mà!- Nói rồi hắn lại gần nó định lay nó dậy, nhưng tay chưa chạm tới thì đã bị 1 bàn tay khác chặn lại.

Hắn ngược lên thì thấy Yumi đang mỉm cười dịu dàng nhìn mình:

- Cứ để cậu ấy ngủ, chắc cậu ấy rất mệt. Vả lại cũng hk nên đánh thức cậu ấy đâu.
- Tại sao?- Hắn ngơ ngác.

Sho lắc đầu: -Haizzzz..... cậu hk biết sao? Điều tối kị của Usagi là nhất định hk được đánh thức cậu ta dậy lúc cậu ta đang ngủ hk thì sẽ chết 1 cách bi thảm. Thôi mà cứ kệ đi, chúng ta chờ Yugi nữa vậy.

5' sau, 1 chiếc BMW đỗ trước cổng nhà. Yugi bước xuống rồi sải bước vào nhà, mở cửa, anh thấy toàn bộ mọi người đã tập trung đông đủ tại phòng khách thì mỉm cười. Xem ra cô bé thất thường này kêu gọi rất nhanh nhưng mà nhân vật chính đâu rồi? Ánh mắt anh nhìn xung quanh, rơi lên chiếc sofa dài thấy người con gái nằm ngủ ngon lành trên đó thì mỉm cười. Angel, chắc em mệt lắm nhỉ?

Anh lại gần nó, khẽ lay người nó gọi nhỏ:

- Angel, dậy thôi em. Nếu mệt thì lên phòng mà ngủ, đừng có nằm ở đây như vậy.

Hành động này làm cho những người trong phòng phải ngớ người, sao Yugi gan quá vậy?

Nó giờ tay chỉ trở xung quanh, hét lớn:

- Người là yêu quái phương nào dám phá giấc ngủ của bản cung?

Anh cười: - Tại hạ tên Vũ họ Tần xin người chỉ giáo.

Nó lại nói mới:- Tần Vũ? Tên hay, tên hay, ta thích, hk đánh ngươi nữa.

Ba đứa bạn thân thì á khẩu nhìn nó, mỗi lần gọi nó dậy, thực sự là 1 cực hình, còn 2 người này, kể ở hiện thực, người ở trong mơ, vậy mà cũng có thể giao tiếp được? Nó rất thích tiểu thuyết TQ vì vậy mỗi lần trong mơ là nói toàn những điều mà bọn họ hk hiểu, thứ tiếng gì bọn họ cũng hk biết, mà gọi thì lại bị đánh cho te tua, vậy mà Yugi có thể giao tiếp được, quả là tài giỏi..... Anh quay sang mỉm cười nhìn bọn còn lại nói:

- Con bé này là người Việt vốn dĩ qua đây từ nhỏ nên cứ như người Nhật. Mấy đứa có lẽ hk biết nhưng anh và Yuki cũng vậy. Nó mê tiểu thuyết từ bé vì vậy nên tìm 1 cái tên hay hay cho vào giấc mơ của con bé là được rồi.

- Người Việt sao?

Anh cười rồi quay sang phía nó tiếp tục công trình gọi nó dậy. Sau 15' cuối cùng cũng có thể gọi cô nàng hổ báo này dậy. Nó dụi dụi mắt, nửa tỉnh nửa mơ nhìn mọi người hỏi:

- Sao mọi người lại ở đây?

Tất cả mọi người đều giãn đến mức mặt đỏ tía tai đầu bốc khói cùng đồng thanh.

- CÔ/ CẬU GỌI MỌI NGƯỜI ĐẾN ĐỂ NHÌN CẬU NGỦ À? CÓ CHUYỆN QUAN TRỌNG THÌ NÓI MAU ĐI!!!!

Nó gãi đầu nhìn mọi người, đến khi nhớ ra chuyện mình cần nói thì cười hì hì lao vào nhà vệ sinh. Một lúc sau, nó bước ra khoác tay 2 anh em nhà hắc cười nói:

- Đi ăn thôi!

Cả đám nhìn nhau khó hiểu thì đã thấy nó ra khỏi nhà rồi.

16. Chương 16: Ca Sĩ Mới.

Quán Lonely...

Nguyên 1 đám kéo nhau vào quán với tâm trạng hk mấy là vui vẻ chỉ có riêng 1 người con gái thất thường với nụ cười nở trên môi, 1 chàng trai mặt thì cười hiền dịu và 1 cô gái bịt kín mít khuôn mặt giữa trời nóng thế này. Mọi người đều nhìn tụi nó như dị nhân...

Ngồi xuống bàn, nó liền lấy ngay cái menu gọi món. Phục vụ bàn bước lại với nụ cười nở trên môi, khi nhìn thấy nó thì đôi mắt ánh lên vẻ gian ác. Nó tuy vô tư nhưng vẫn có thể nhìn thấy được ánh mắt đó, ánh mắt căm thù. Cười khẩy 1 cái, nó liền gọi một tràn món làm cô gái đó viết hk kịp. Nó đọc mà hk quan tâm đến những người xung quanh đang á khẩu vì đồ ăn quá nhiều. Cô gái đó đưa ánh mắt cầu cứu đến những người ngồi cạnh nó, nhưng hk 1 ai để ý cả. Chỉ có hắc là thấy cũng tội cho cô gái nên ngăn nó:

- Cô gọi ít thôi, gọi nhiều vậy làm sao 1 mình cô ăn hết?

- Tôi gọi ấy người ăn, ăn được món nào thì ăn, ăn hk được thì để tôi ăn là được rồi.

Hắc cũng hk nói gì nữa, mặc cho nó muốn làm gì thì làm. Cô ta nhìn nó thì tức hk chịu nổi, rốt cuộc nó là cái thá gì chứ? Ghi xong menu thì cô ta đi xuống bếp, lòng đầy căm phẫn. Chết tiệt, Usagi, cô hãy đợi đấy!

Thấy nó đang mỉm cười vui vẻ cứ như trả thù được ai đó, anh lên hỏi:

- Em vui thế nhỉ? Cô gái khi nãy đắc tội gì với em sao?

- Đâu có, hk hề, chỉ nổi hứng muốn giỡn chơi một xí thôi.

- Vậy thì cậu có chuyện gì mà kêu tụi mình ra đây?- Sho lên tiếng.

- Ừm..... thông báo.

- Chuyện gì?

Nó hk nói gì, chỉ cười mỉm rồi lôi Oppo của mình ra.

- Thật ra chuyện này Yumi và anh Yugi cũng biết. Mình và Yumi là đồng nghiệp, vì vậy mới có thể gặp lại nhau được chứ!

Mọi người lại chuyển ánh mắt khó hiểu sang nhìn Yumi chỉ thấy Yumi cười cười nói: - Mấy cậu hk để ý có 1 cô ca sĩ mới xuất hiện trên làng giải trí sao?

Đến lúc này, Ayako mới a lên 1 tiếng, nói:

- Làng giải trí mấy hôm nay cũng rất tò mò về cô gái này, họ chưa thấy mặt nhưng gần như mọi người đều khen thưởng giọng hát của cô gái hình như là Fiction Angel, hôm nay hình như là công ty sản xuất sẽ phát hành album đầu tay và MV của bài hát mới, Usagi, chẳng lẽ là cậu?

Nó hk trả lời, chỉ nhúng vai ý nói: tớ hk có ý kiến. Tiếp sau đó là tiếng hét kinh thiên động địa của Ayako.

-Hk phải chứ, cậu nghỉ học là vì cái này sao? Sao lại bắt chước con Mi__ ngố thế hả?

Anh thấy vậy liền kéo nhỏ ngồi xuống:

- Người ta đang nhìn em kìa, nhỏ tiếng 1 chút.

Anh nói xong thì thấy nhỏ mặt bỗng nhiên đỏ lên rồi cúi gằm xuống, nhìn rất..... đáng yêu!

Sho thì nổi giận đùng đùng:

- Cái kon bạn tội đồ nhà người tại sao lại hk nói cho ta biết? Ta sẽ giết chết người! Dám đi theo Yumi làm đối thủ của Yumi nhà ta, ngáng đường Yumi nhà ta, ta sẽ cho người biết thế nào là lợi hại!

- Cậu cứ 1 Yumi nhà ta, hai Yumi nhà ta, dù có đang là người yêu thì cũng nên chú ý 1 chút! Cô ấy là ca sĩ, cần thần fan hâm mộ bay vào giậm nát cái quán ăn này đấy!- Hấn lên tiếng, giọng nói rất nhẹ nhàng nhưng ngữ khí lại vô cùng lạnh

- Cậu hk thấy sao? Nếu như Gi__ ngốc vào nơi đó, chẳng phải sẽ làm sự nghiệp của Yumi giảm sút sao?

Yumi ngồi 1 bên cũng tức giận nhéo cậu 1 cái rõ đau, nghiêng răng nói:

- Cậu làm ơn đừng nói những lời xui xẻo như vậy được hk?

- Bà xã à.....

Cậu chưa kịp nói gì thì nó đã nhất lời:

- Sho, im lặng đi, tớ hk có phá hỏng sự nghiệp bà xã nhà cậu đâu!

- Ai dám chắc được.

Nó nghe thấy vậy thì cười tươi nhìn cậu gằn từng chữ:

- Nợ- một - ân - tình.

Nghe xong thì cậu cảm thấy sống lưng lạnh toát vì vậy nên cũng biết điều im lặng. Nó thấy vậy thì vui vẻ gật đầu, làm ọi người nghi ngờ rốt cuộc có phải nó là người đa nhân cách hay không?

-Hôm nay mình sẽ bao tất cả mọi người nhé! Để mừng cho công việc mới của mình, nào... cạ ly!

- Cạ ly!- Tất cả cùng đồng thanh.

Cả đám ăn no đến chướng cả bụng rồi mới ra khỏi quán về nhà, trong lòng ai cũng rất vui vẻ.

Sau khi tụi nó ra về, ở đằng sau căn bếp:

- Cảm ơn em nhé Rina, hôm nay phảo nhờ em nên mới bớt mệt.

- Hk sao đâu chị,em cũng muốn giúp mà.- Usagi, lại gặp cô rồi, tôi đã nói là sẽ trả thù mà, cứ đợi đi rồi tôi sẽ được xem kịch hay. Cô ta nghĩ rồi nhếch mép cười đều.

.....

Hắc xì.....

Hắn cầm khăn giấy đưa cho nó, nói:

- Lau mũi đi, con gái gì mà hắc kiêng nề gì, thô thiển dễ sợ, sau này ai dám lấy cô.
 - Hắc cần đâu, anh nuôi tôi là đủ rồi. Nhưng mà cũng kì thật, trời hắc lạnh, hắc có gió, tại sao tôi lại hắc xì?
- Nó vô tư nên hắc để ý đến câu trả lời qua loa khi nãy, nhưng hắn thì có, đôi tai hắn bỗng đổ lên nói:
- Cô gây thù chuốc oán với ai rồi?
 - Tôi vốn ăn ở lương thiện, chưa từng làm chuyện gì xấu xa, làm gì có chuyện gây thù. Chắc tại vì tôi quá giỏi nên họ ghen tị chứ xấu?
 - Cô thôi ảo tưởng được rồi đấy!- Hắn quay sang cốc đầu nó.

Nó kêu lên 1 tiếng rồi ôm đầu, oán trách:

- Đau lắm đấy, anh có biết hắc?
- Đến nhà rồi, cô xuống xe đi, tôi đi cất xe.

Nó cảm râm nhưng rồi cũng bước xuống xe, còn hắn thì chạy xe vào ga ra.(Anh có nhiệm vụ đưa Ayako về)

Hôm nay quả thật rất vui! >__

17. Chương 17: Bảo Vệ.

Ngày hôm sau, nó lại đi làm như bình thường chỉ tiếc rằng hắc biết vì sao trong người nó cảm thấy vô cùng mệt mỏi, đầu nó cứ ong ong lên.

Công ty JW, phòng giám đốc :

Takeshi mỉm cười nhìn nó:

- Tiền thưởng của em đây, em làm rất tốt. Mới vào nghề mà sự nghiệp phát triển nhanh như vậy thì thật là đáng khen, vì vậy tiền thưởng tăng gấp đôi.

Nó nghe vậy thì mở bừng mắt ngạc nhiên, tâm trạng mệt mỏi của nó cũng gần như tan biến hết.

- Thật sao anh?- Nó mở phong bì ra.... số... số tiền lớn quá!

Dường như hiểu được ý nó, Takeshi cười nói:

- Tiền lương tháng này và tiền thưởng, tổng cộng 15 triệu.
- Cảm ơn anh nhé! - Nó nhảy cẫng lên vui sướng. Thật hắc ngờ, cứ như thế này nó sẽ giàu lên rất nhanh thôi.
- Đó là công sức của em đấy chứ!
- Anh à, hôm nay em thu âm rồi nghỉ sớm nhé! Em hơi mệt.
- Vậy em đi đi.
- Bye anh.- Nó nói rồi bước ra ngoài đóng cửa lại.

Takeshi ngồi trong phòng cười mỉm, cô bé này thật dễ thương!

1 tiếng sau tại phòng thu âm.

Azuso cười nói:

- Hôm nay em thu âm như vậy là tốt rồi, nghỉ sớm đi. Sắc mặt của em hắc được tốt lắm.

Nó nghe vậy thì cười cười, đáp:

- Vậy em về trước đây!

“”””””””

“””””””” “”””””””

Đi trên đường, nó cứ thẫn thờ nhìn xung quanh, đường phố sao hôm nay có vẻ nhộn nhịp quá nhỉ? Nó rẽ vào công viên để tận hưởng nắng ấm cuối thu và cái hơ hơ trong lành nơi đây, cả những bức tranh đẹp về gia đình nữa chứ!

Ngồi được 1 chút thì cũng đã xế chiều, nó đứng dậy chuẩn bị về thì sao lưng phát ra tiếng nói của 1 người đàn ông:

- Cô em định đi đâu thế?

Nó xoay người lại, phát hiện ra có hẳn 1 đám đàn ông lực lưỡng nhìn như dân chơi bởi cũng nhìn như dân xã hội đen. Chẳng tốt lành gì, hơ hơ đưa vào thì tốt hơn. Nhưng nó là ai cơ chứ? Điều càng trái với đạo lý, nó càng thik làm. Nghĩ vậy, nó lên tiếng:

- Mấy người là ai?

- Cô em hơ thấy sao? Đại ca ta đây nổi tiếng vùng này đấy, chẳng lẽ người hơ biết đến đại ca Derek danh tiếng lấy lưng hay sao?

- Tôi.... hơ biết- Nó lắc lắc đầu.- Xin thưa mấy ông chú, già rồi mà còn bày đặc làm xã hội đen, từng tuổi này rồi nên về cưới vợ đi là vừa, đừng ăn chơi lêu lổng ở ngoài kéo hơ sau này ế đấy!

- Cô..... Này nếu như hơ muốn bị gì thì hãy ngoan ngoãn đi theo bọn này đi.

Nó nghe xong thì xoay người lại..... chạy!!!!

- Đuổi theo cô ta!- Tên cầm đầu hét rồi cả đám cũng đuổi theo nó vào 1 con hẻm nhỏ.

Sau vài phút rượt đuổi nó bị ép vào đường cụt hơ có cách nào chạy thoát. Một tên đi lại gần nó, cười đều nhưng kịp làm gì thì hẳn đã bị một đạp và nằm xuống đất. Nó ngẩng mặt lên, bất ngờ nhìn người trước mặt, thốt lên:

- Yuki?!

Bóng hình đó chợt khựng lại rồi quay đầu nhìn nó hỏi:

- Cô hơ sao chứ?

Hắn vẫn đang mang đồ học sinh, vậy là mới đi học về rồi nhưng chẳng lẽ hẳn đi ngang qua thấy nên chạy vào giúp?

- Sao anh lại ở đây?

- Đi ngang qua thấy nên chạy vào giúp.

=_="". Quả nhiên...

Tên đứng đầu thấy vậy thì hô lớn:

- Dán ngang đường bản thiếu gia ta sao? Xông lên đánh chết nó cho ta!

Dứt lời đám đàn ông đằng sau xông tới, hẳn hét lớn với nó rồi cũng lâm trận....

- Cậu lùi lại đi!

Nó nghe lời hẳn, lùi lại lấy điện thoại ra..... mở nhạc.

Hắn bắt lực quau sang nhìn nó:

- Cô mở nhạc hành động làm cái gì?

- Tạo thêm kịch tính.

Chỉ 4 từ mà làm cho hắn tức muốn ngã ngựa. Angel, tôi lo cứu cô còn cô ngồi đó..... mở nhạc?

Đường như đọc được suy nghĩ của hắn, nó cười nói:

- Đừng nghỉ ngơi, nó sẽ làm cho anh thêm hứng thú đánh người đấy!

Hắn cũng hì hì nói gì chỉ xông lên đánh. Tiếng đánh nhau cộng với tiếng nhạc tạo nên 1 bộ phim hành động hấp dẫn, còn nó là khán giả ngồi an nhàn thưởng thức bộ phim đó.

Tuy hắn rất mạnh nhưng sau 1 lúc cũng phải đuối trước lực lượng vĩ đại của đối thủ, hình như bọn chúng gọi thêm cứu trợ? Nhân lúc hì hì để ý, hắn bị đánh lên sau đầu gối bất ngờ ngã xuống đất. 1 tên mặt mày bặm trợn liền cầm thanh sắt đi tới, sẵn sàng giáng thẳng xuống đầu hắn, ai cũng tập trung vào hắn, đâu ai để ý người con gái ngồi an nhàn kia đang từ từ đứng dậy.

Hắn nhắm mắt, chờ cho thanh sắt giáng xuống đầu mình, vì hắn biết lúc này kháng cự là điều hì hì thể.

Xoảng..... 1 tiếng động đổ vỡ vang lên tiếp theo sau đó là tiếng hét kinh hãi của tên nào đó.

Hắn mở mắt ra, thấy tên đó đang ôm đầu nằm trên vũng máu, xung quanh là mảnh chai vỡ thì hì hì khỏi bàng hoàng. Hắn ngẩng đầu lên thấy nó đang giả vờ làm vẻ mặt hối lỗi.

Nó đưa tay lên miệng:

- Ấy chết, tôi lỡ tay rồi! - Nói rồi nó còn cười cười khiêu khích mấy tên còn lại.

Tên đứng đầu vì quá tức giận mà chỉ thẳng vào mặt nó hét lớn:

- Con đàn bà chết tiệt, bắt nó cho ta.

Dứt lời, cái chai đã vỡ khi nãy được cầm thẳng vào cổ hắn ta.

- ĐẠI CA!!!!

Nó lạnh lùng quát:

- 1 đại ca, 2 đại ca, các ngươi suốt ngày bám quần hắn. Hắn chết rồi chẳng phải các ngươi được giải thoát sao?

Mấy tên đó hì hì cần nói nhiều, xông lên quyết sống chết với nó.

Nó cười lạnh rồi đạp thẳng vào bụng mấy tên đó, đâm ấy tên đó vài cái rồi rồi kéo Yuki chạy biến. Trước khi đi còn để lại 1 câu:

- Mấy người còn lại đưa bọn họ đến bệnh viện sớm nhé, ít nhất, mấy tên đó cũng gãy mất 1 cái xương sườn.

Chạy 1 hồi, cuối cùng 2 người cũng đi đến 1 cây cầu, đứng trên cây cầu nó bật cười: - Xin anh đó, đừng làm vẻ mặt đó nữa.

Hắn tủi thân nói:

- Cô biết võ mà hì hì nói tôi.

- Anh có cho tôi nói hì hì? Thôi thì để xin lỗi anh muốn tôi làm gì cho anh đây?

Hắn bất ngờ, vốn dĩ chỉ định nói cho vui, hì hì ngờ nó lại nói như vậy. Nghĩ 1 chút, hắn nói:

- Cho tôi 1 buổi hẹn với tôi đi.

Nó hì hì ngần ngại đáp:

- Được.- Đẳng nào thì nó cũng đang chán.- Mai nhé! 5h chiều, khu trò chơi.

- Hừm, lớn to đầu rồi mà còn chơi mấy cho trẻ con thế!- Hắn cốc đầu nó.

Nó bất ngờ trước hành động của hắn, gò má tự nhiên đỏ lên mới phản bác:

- Tôi thik.

Hắn bật cười rồi kéo nó đi:

- Đi thôi! Về nào!

Hắn sải bước đi trong lòng cảm thấy lâng lâng lạ thường. Cô gái này ngoài cái độc mồm độc miệng ra, tính lại thì rất dễ thương!

18. Chương 18: Hẹn Hò.

Ngày hôm sau: Công ty JW, 4h30'

- Chị ơi chị, cho em về đi mà.

Azuso chống nạnh nhìn nó:

- Có ai là ca sĩ như em hk? Làm việc mới có từng đó đã nghỉ rồi sao? Lẽ nào chị cho em nghỉ chưa đủ?

Nó làm mặt đáng thương:

- Chị ơi, em hk lưu diễn, cũng chẳng bận gì, đồ còn chưa có làm sao mà quay MV? Thu âm thì cũng thu âm rồi, chị hồi thử xem em có việc gì để làm?

- Nhưng công việc là công việc, ai cho chuyện này xảy ra?

- Chị ơi, lâu lắm em mới được thành công như vậy, ít nhất cũng phải được nghỉ mấy ngày chứ?

- Ai cũng như em thì cái công ty này sập à? Chị đã nói.....

Chưa kịp nói thì đã có 1 giọng nam cắt đứt lời của chị.

- Nghỉ đi.

Nó ngạc nhiên quay đầu lại, là anh Takeshi!

- Anh Takeshi.- Azuso bực mình.- Chiều nó, nó sẽ sinh hư đấy!

- Thôi kệ đi, chẳng phải nhờ Angel nên công ty thêm nổi tiếng sao?

- Thật sao? Em cảm ơn 2 người, vậy em về đây!- Dứt lời nó đã chạy mất chưa kịp cho Azuso nói câu nào.

- Angel.....- Chị gọi với theo rồi quay sang trách mắng - Anh thấy chưa? Nó chẳng xem người quản lí là em ra gì cả.

Anh mỉm cười dịu dàng:

- Anh thấy cô bé cũng dễ thương đấy chứ hk phải sao?

Chị tức giận, phụng má giậm giậm chân xuống đất:

- Anh tính bắt cá hai tay sao?

Anh mỉm cười xoa đầu chị:

- Nhưng nhìn em thế này dễ thương hơn nhiều, càng nhìn càng muốn chọc em thôi.

Chị hất tay anh ra:

- Xí, buông ra.

Anh cười ha ha rồi ôm eo chị:

- Đi ăn nào!

Chị cũng chẳng buồn động đậy, để anh ôm mình trong lòng, đằng nào thì như thế này cũng rất ấm áp.

_____ Ta là vạch phân cách ấm áp _____

Nó vừa về nhà là ngay lập tức lôi quần áo trong tủ ra để lựa. 15' cuối cùng cũng lựa ra bộ quần áo phù hợp. Chiếc áo sơ mi trắng kết hợp với chiếc quần jeans đen làm nó thật thanh lịch. Mái tóc xoăn xoăn xòa xuống càng tạo nên cảm giác mềm mại, nhẹ nhàng ở nó. Lấy chiếc túi màu đen và đôi giày pata màu trắng, nó ra khỏi nhà với tâm trạng hứng khởi đi đến công viên.

Nhưng đến công viên là 1 chuyện nhưng tìm hân là 1 chuyện khác, bây giờ đã là 5h 10' rồi tại sao hân vẫn chưa tới? Đầu nó cứ ong ong lên thật sự rất khó chịu, rốt cuộc là nó đang bị cái gì vậy nhỉ?

Nó quay qua quay lại cuối cùng cũng nhìn thấy hân rồi nhưng..... tại sao hân lại hôn cô ta? Cho dù cô ta có thay đổi khuôn mặt đi chăng nữa nhưng nó vẫn nhận ra đôi mắt đó, đôi mắt đó là đôi mắt mà nó hk bao giờ có thể quên được__ đôi mắt mà nó luôn khắc ghi trong lòng của người con gái phản bội tình bạn của nó- Rino.

Dường như cô ta cũng nhìn thấy nó, đôi môi khẽ nhếch lên trong lúc đang hôn hân dường như thách thức sự nhẫn nhịn của nó. Nó bật cười, thì ra là cô đang trả thù tôi sao? Được, tôi thừa nhận lần này..... cô thắng.....

Nó quay lưng bỏ đi, trời đột nhiên đổ mưa. Mưa rất to, cứ như đang an ủi nó, nó quay người lại thấy hân đang nắm tay cô ta kéo vào 1 nơi để trú mưa. Nó nhìn cảnh tượng này, trong lòng hk khỏi khinh bỉ bản thân, thật là..... tự nhiên lại nổi hứng hên hò để ra đây chứng kiến cái cảnh này thật chẳng thú vị gì. Nó bỗng cảm thấy trước mắt mờ đi, mọi thứ rất mơ hồ hk thể nhìn thấy được. Chân nó bỗng mềm nhũn, dần dần hk thể chịu nổi trọng lượng của cơ thể nên nó ngã xuống đất. Nó..... xỉu..... dưới cơn mưa.....trong lòng đang đau nhức dữ dội, rốt cuộc..... nó bị sao thế này.....

5' trước:

Hân đang đứng đợi nó trước cửa công viên thì bỗng có một cô gái chạy ra núp sau lưng hân. Hân bất ngờ quay người lại nhìn cô ta:

- Này! Cô đang làm cái gì thế hả?

Cô gái nhìn rất quen thuộc đó nhìn hân bằng ánh mắt cầu xin nói:

- Suyt.... anh làm ơn giúp tôi tránh bọn họ có được hk?

- Cô là ai mà tôi phải giúp cô?

- Anh từng ăn ở quán tôi rồi đấy thôi! Tôi là phục vụ ở đó.

Hân lục lọi trí nhớ của mình, cuối cùng thì cũng nhớ ra được cô ta, nói:

- Tôi nhớ rồi.

Cô ta thấy vậy thì mừng rỡ, liền nói:

- Nhớ rồi thì giúp tôi cái đi!

Nói rồi cô ta kiễng chân lên ôm lấy hân hôn nồng nhiệt, nhưng hân lại chẳng có chút phản ứng nào. Cô ta tức giận:

-Anh có thể diễn giống 1 chút được hk?

Dứt lời hân cũng ôm hôn cô ta nhiệt tình, đằng sau vang lên tiếng hét của 1 đứa con gái:

- Chết tiệt? Cô ta chạy đâu mất rồi? Chắc là hướng kia, đuổi theo mau!

Sau khi đám đó chạy đi mất cô ta còn đứng hôn hân thêm chút nữa vì nhìn thấy nó thì bỗng trời đổ mưa. Sau đó hân cầm tay cô ta chạy tìm chỗ trú mưa. Sau đó cô ta thấy nó xỉu thì lòng hả hê vô cùng. Nghĩ vậy, cô ta nở nụ cười đắc chí, Usagi, hôm nay tôi thắng.

19. Chương 20: Nhiệm Vụ Bí Mật

1 tuần trôi qua, hk ai có thể vào được phòng của nó ngoại trừ anh và người con gái có tên là Lâm Hạ Nhi kia. N hưng người con gái đó vẫn chưa xuất hiện àm cho anh cảm thấy rất tò mò, rốt cuộc cô ta là ai mà nó lại cho vào phòng chứ? Vậy là cuối cùng trí tò mò của anh cũng được thỏa mãn. Người con gái có tên là Lâm Hạ Nhi kia cuối cùng cũng đến. Anh đang đứng nói chuyện với bác sĩ thì thấy 1 người con gái xinh đẹp bước lại gần bác sĩ. Cô gái đó hk thêm liếc anh 1 cái lên tiếng hỏi:

- Aihara Usagi, phòng bệnh nào?

Giọng của cô gái vô cùng lạnh khiến cho ông bác sĩ cũng phải cảm thấy khí băng đang tỏa ra ngùn ngụt quanh người cô . Ông ta lắp bắp: - Ở phòng Vip tầng 2, phòng 103.

Nhi gật đầu rồi lướt đi qua 2 người. Nhưng chưa kịp đi thì bị anh giữ lấy tay. Nhi lạnh lùng quay đầu nhìn anh:

- Chuyện gì?

Anh chỉ mỉm cười nói: - Tôi cũng định đến phòng nó, hay là cùng đi?

Nhi nhướn mày, chỉ lạnh lùng lên tiếng: -Tùy anh.

Nói rồi nó cất bước đi cũng chẳng thèm quan tâm gì đến anh, mặc anh muốn làm gì thì làm. Trên đường đi, anh cứ luyên thuyên hỏi cô đủ thứ điều còn nó chỉ lạnh lùng trả lời:

Anh: " Cô là gì của Usagi?"

Nhi: " Bạn"

- Cô quen với nó lâu chưa?

- 4 năm.

- Hai người có thân thiết hk?

- Cũng tạm. Bạn bè trên danh nghĩa kẻ thù.

- Là sao ? Trong quan hệ nào?

- Đồng nghiệp.

- Ý cô là?

Nó dừng lại lạnh lùng nói:

- Anh nói nhiều quá, đến rồi.

Dứt lời nó mở cửa bước vào phòng. Nhìn lên giường bệnh thấy nó đang nằm ngủ ngon lành trên giường thì lại gần nó nhìn từ trên xuống dưới. Anh thấy cô có ý định đánh thức nó dậy thì ngăn cản:

- Cô đừng đánh thức con bé dậy, nó hung dữ lắm đấy!

Nhìn một cô gái yếu mềm như vậy mà bị có đánh thì sẽ ra sao? Nhi lạnh lùng nhìn anh nói:

- Hk liên quan đến anh!

Anh bất ngờ im bật, nói là yếu mềm mà tại sao khí phách lại lớn như vậy? Nó khẽ hừ 1 tiếng rồi quay lại nhìn nó.

- Dậy!- Nhi lạnh lùng nói.

Nó đang nằm ngủ bỗng cảm thấy lạnh lạnh, cả giọng nói này nữa, nghe quen quen. Nó hé đôi mắt của mình, thấy vậy cô gái đó lạnh lùng quát:

- Angel, dậy ngay cho tôi!

Nó nghe thấy giọng nói này, bất ngờ bật dậy nhìn người trước mặt, là..... Lâm Hạ Nhi!!!!

Nó cười cười nhìn anh ý muốn nói cho nó nói chuyện riêng với cô gái này. Anh này giờ đang bất ngờ trước khí phách của cô gái lạ mặt này thì thấy ánh mắt của nó. Anh giật mình hiểu ý rồi cũng đi ra ngoài.

Đợi khi cánh cửa khép lại, Hạ Nhi lên tiếng:

- Cô có gì cho tôi ?

Nó chỉ mỉm cười rồi dùng khẩu hình miệng nói: Vội vàng thế?

Hạ Nhi lạnh lùng nhìn nó: - Tôi hk rảnh đi đọc khẩu hình miệng của cô, nói được rồi thì nói đi.

Nó bĩu môi rồi nói:

- Quả nhiên là Black Angle, tôi chịu thua cô rồi. Thôi được, tôi tìm thấy thông tin rồi đây!
- Đối thủ của tôi cũng hk tồi, 1 tháng mà tìm được thông tin nhanh vậy là tốt lắm!
- Cô cũng biết là tôi phải lo việc ca sĩ nữa mà, tìm được từng đó thông tin là mừng lắm rồi!
- Có thể đi giải quyết cùng tôi được hk?
- Chuyện ba nuôi cô, cô tự giải quyết. Tôi lo cho chuyện khác, thân làm đối thủ là tôi cũng chỉ có vậy thôi.
- Trốn việc sao?
- Tôi muốn để cô nổi danh thêm 1 chút mà đừng phụ lòng tốt của tôi như vậy chứ!
- Tùy cô. Khi nào cần tôi sẽ gọi cho cô.
- Được thôi, nghĩa vụ của tôi mà!

Nhi mỉm cười rồi cũng đi ra khỏi phòng. Cô nghỉ ngơi đi, 2 năm nay cô mệt mỏi rồi.

Anh thấy cô ra thì vào phòng, nhìn thấy nó đang ngồi cười 1 mình trên giường thì cảm thấy bất ngờ.

- Em làm sao mà cười ngốc nghếch vậy?

Nó nhìn anh lắc đầu, tâm trạng rất vui! Anh lại xoa đầu nó:

- Em có vẻ rất vui nhỉ? Người đó là ai vậy?

Nó cười: Một người quen.

Anh nhìn nó, tuy cảm thấy rất kì lạ nhưng không biết là ở chỗ nào. Lắc lắc đầu, thôi kệ cứ cho qua đi.

- Em có muốn xuất viện hk?

Nó nghe vậy thì mắt sáng rực lên, gật đầu lia lịa.

Anh mỉm cười: - Nhưng em phải ở nhà nghỉ ngơi cho tới khi em có thể nói được.

Nó bĩu môi, mệt anh quá, em hk phải vì làm ca sĩ mới mệt mà là vì chuyện khác cơ! Nó cũng chẳng nói gì xem như thừa nhận, thôi kệ đằng nào cũng thu âm rồi, chỉ cần quay MV là được mà!

20. Chương 21: Phục Vụ

Nó về nhà dù trong lòng có hơi khó chịu khi nghĩ đến cảnh tượng hôm đó mỗi lần gặp hần. Hần thì trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy nên mỗi lần gặp nó đều né tránh. Nó cũng hk mấy để tâm, chỉ chăm chú vào công việc ca sĩ của mình, vì phần thu âm đã xong nên chỉ cần quay MV, Azuso nói nó cũng hk cần phải hát, chỉ cần diễn theo là được. Công việc của nó chỉ có quay MV vì vậy thời gian nó dường như rất rảnh rỗi, mặc dù nó đã khỏi bệnh nhưng nó muốn nghỉ ngơi thêm chút nữa vì vậy nó cứ tiếp tục giả bệnh thôi. Cuộc sống cứ thế tiếp diễn cho đến 1 buổi tối nó nhốt mình trong phòng hk cho ai vào. Nó ngồi trước màn hình

máy tính, tai đeo hearphone nói qua đó. Người bên kia cũng rất phối hợp, hai người trao đổi qua hearphone rất ăn ý.

- Cô cẩn thận, đằng trước có rất nhiều bẫy.- Nó lên tiếng nhắc nhở.

Người bên kia nghe vậy thì bật cười:- Cô đừng làm như tôi yêu kém thế.

- Nếu như hk có tôi cô có thể tìm ra được tung tích của hắn?

- Một phần cũng là công của tôi mà.

Nó ngồi bên này nghe thấy tiếng roi vun mạnh, tiếng người ngã xuống đất thì nói:- Cô hk giết nhanh hơn được sao? Tôi muốn đi ngủ.

Người bên kia nghe vậy thì cười nói: - Lần đầu tiên dám có người ra lệnh cho tôi đấy!

Nó nghe vậy thì mặt mày xanh lét vội chuyển chủ đề:- Chẳng phải cô muốn về nước sớm sao? Vậy thì kết thúc sớm đi.

- Biết rồi, đi đường nào?

Nó nhìn gào màn hình trước máy tính nói: - Thằng, cẩn thận có mai phục. Sau đó rẽ trái, căn phòng có cánh cửa gỗ.

- Ông ta ở trong đó?

- Cô xử lý xong đi, giúp cô 3 năm tôi chán rồi.

- Này, dù cô có là sát thủ thì cũng hk nên nói vậy chứ!

- Cô có cần tôi nói với thầy cho tôi về làm chung với cô hk?

- Thôi được rồi hk cần đâu, cảm ơn cô đã giúp đỡ, Fiction Angel.

- Vậy nhé, khi nào cần thì nhờ tôi, tôi sẽ giúp cho dù cô có là đối thủ của tôi đi chăng nữa, Black Angel.

- Này, sao cô hk về trụ sở?

- Chuyện đó để sau đi.- Nó cắt nguồn liên lạc làm cho người bên kia tức tối mà hk làm gì được còn nó ở bên này thì mỉm cười vui vẻ, mặc dù là đối thủ nhưng đó chỉ là trên danh nghĩa, sự thật thì dưới cái danh nghĩa đó là tình bạn cao cả. Đóng máy lại, nụ cười của nó ngày càng tươi tắn rồi, giao lại cho cô nhé, Black Angel.

Cốc cốc..

Nó đang định lên tiếng hỏi thì chợt nhớ ra mình đang đóng vai trò là người cầm vì vậy nên cũng chỉ im lặng ra mở cửa, nhưng cho đến khi nhìn thấy người đứng trước cửa phòng mình thì rất ngạc nhiên nhưng rồi biểu cảm trên khuôn mặt trở lại trạng thái ban đầu. Nó nhấp máy môi: Anh muốn gì?

- Cho tôi xin lỗi chuyện hôm bữa.

Nó lạnh lùng nhìn hắn: Chẳng phải đã xin lỗi rồi sao? Nói lời hk cũng vô ích, chỉ bằng thể hiện bằng hành động đi.

Nói xong câu thứ hai trên môi nó xuất hiện 1 nụ cười vô cùng đều. Hắn nhìn nụ cười đó, bất chợt cảm thấy sống lưng buốt giá, hk rét mà run. Hắn lắp bắp: - Cô muốn gì?

Nó tiến sát lại gần hắn, ngẩng đầu lên nhìn hắn: Anh phục vụ cho tôi đi.

- Phục vụ? Chuyện gì?

Nó lườm lườm: Anh muốn xin lỗi thì phải thể hiện bằng hành động chứ! Xoa bóp vai cho tôi đi.

Nó hk nói hk rành, ngồi xuống ghế ngã người ra ý bảo hắn bóp vai. Hắn mặt dù cảm thấy ấm ức trong lòng nhưng rồi cũng vứt bỏ lòng tự tôn của mình để bóp vai cho nó. Là vì hắn nên nó mới xịu, mới mất đi giọng nói thôi thì bóp vai 1 lần cũng chẳng sao. Nghĩ vậy hắn vui vẻ bóp vai cho nó còn nó thì ngồi an nhàn hưởng thụ, im im 1 chút lại mở miệng nói với hắn: Anh làm cho tôi thêm 1 thời gian nữa nhé!

Hắn vốn dĩ đang ngấm khuôn mặt nó, thấy nó nói vậy thì bất ngờ hét lên:- Này! Cô nghĩ tôi là ai hả? Tôi hk rảnh thời gian cho cô!

Ní nghe vậy thì rơm rớm nước mắt, ngược đôi mắt lên nhìn hắn. Hắn thấy thế thì cảm thấy sự ần năn đang bao bọc lấy mình và lại nhìn thấy khuôn mặt đáng thương đó của nó bất giác đồng ý:- Haizzz..... thôi được.

Thỉnh thoảng nhìn vài biểu cảm của cô ấy thấy rất dễ thương, chắc là hk sao đâu nhỉ? Nhưng ngay sau đó, hắn vô cùng hối hận, bởi vì nó sau khi nghe xong thì khuôn mặt rạng rỡ cười tươi: Vậy anh phải phục vụ chu đáo đấy!

Nhìn thấy vậy sao hắn có cảm giác là hình như hắn vừa mới bị đưa vào tròng? Vậy là từ sau hôm đó, cuộc sống nô dịch của hắn bắt đầu....

(@_@)##

Nó ngồi trên ghế sofa xem TV, bên cạnh là hắn đang ngồi bóc vỏ đậu phụng cho nó ăn. Rồi sau đó hắn lại bóp vai cho nó, dọn dẹp phần rác xung quanh đó do nó bày ra, lại còn phải lau dọn nhà cửa dưới sự chỉ đạo của nó. Cho đến 1 ngày vì quá tức giận mà hắn cầm nguyên xô nước tạt xuống sàn nhà, anh vừa mới về nhà còn đang khen ngợi nhà cửa gọn gàng thì đã tiếp đất 1 cách ngoạn mục mà hk rõ nguyên do. Nhìn sàn nhà, nước lênh láng lòng anh dâng trào lên nổi bi phẫn. Rốt cuộc trong những ngày mà anh hk có mặt ở nhà thì đã xảy ra chuyện gì?

Nó từ xa cười cười sáng lại gần anh nói: Yuki làm đấy nhé! Em vô tội.

Anh nghe xong thì ngọn lửa trong lòng lại bùng to hơn, tức giận hét lớn:- Yuki!!!! Thằng nhóc chết tiệt này, em ở đâu!!!!

Hắn đang cầm lấy khăn lau nhà bộ dạng chẳng khác gì giúp việc chạy từ trong phòng nó ra nhìn anh vô tội:- Ủa? Anh về rồi sao?

Vốn dĩ đang định mắng cho hắn một trận nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của hắn, phản ứng đầu tiên là cười hk ngớt. Mặt hắn xám đi nhìn anh trừng mắt. Nhưng ai đó hk thèm quan tâm còn quay sang nó hỏi:- Angel, em làm sao hay vậy?

Nó chỉ nhún vai ý bảo chuyện nhỏ mà. Hắn thấy vậy thì trợn mắt hét lên với anh:- Anh về rồi thì việc này giao lại cho anh, em lên lầu đây!!!!

Nhưng vốn dĩ 2 con người kia hk quan tâm, vẫn ung dung đi vào phòng như bình thường chỉ để lại 1 mình hắn ngoài phòng khách rộng lớn.

Ai đó đau khổ khụy gối xuống sàn hét lớn:- Angel! Yugi! Tôi quyết sẽ trả thù hai người!!!!

Lúc này anh mới lò đầu ra nhìn hắn:- Suyt.... im lặng chút đi, ồn ào quá!

Hắn tức giận vò đầu hét to hơn: -Aaaaaaa!!!!!!

Còn nó và anh thì đang ôm bụng cười lăn cười bò trong phòng rồi.

21. Chương 22: Kết Bạn Mới?

Hắn ngồi trong quán bar uống cả chục chai rượu để vơi đi nỗi ảm ức trong lòng, bị hành hạ quá nhiều làm hắn cảm thấy rất ức chế. Dù cho có là Angel mà hắn đã từng thích thì thật sự cô gái này còn hơn hắn cả cô gái khi xưa, nhưng thật sự nghĩ lại thì vẫn thấy rất thú vị! Mỗi lần nghĩ đến nó, hắn đều cảm thấy có một cảm giác kì lạ nhen nhóm trong lòng nhưng tất cả chắc chỉ vì nó là Angel mà thôi. Cho dù có thích nó, chắc chắn hk phải là vì bây giờ mà cũng có thể là vì quá khứ! Cho dù vậy, hắn thật sự vẫn hk thể biết được cái cảm giác này là gì. Nó có việc bận phải ở công ty 1 thời gian dài vì vậy tạm thời hắn lại quay trở lại khi xưa, chỉ có một mình ở nhà hk phải làm những việc mà cả đời hắn còn chưa đụng vào. Nhưng tại sao nó lại lâu về thế nhỉ, cũng phải hơn 1 tháng rồi? Mặc dù cảm thấy rất vui khi jos hk có ở nhà nhưng tại sao vẫn cảm thấy có chút.... nhớ nó?

Hắn lắc đầu liên tục, suy nghĩ nhiều quá rồi, chắc chắn như vậy, đúng vậy, là hắn suy nghĩ quá nhiều rồi! Đang ngồi uống rượu thì bỗng cảm thấy có ai vỗ vai mình vì vậy hắn liền quay đầu lại để nhìn thì thấy 1 người con gái với mái tóc xoăn dài và đôi mắt to đang nhìn mình. Hắn bật cười, hình như hắn lú lẫn rồi, tại sao có thể là nó được cơ chứ? Người con gái đó nhìn hắn 1 chút khuôn mặt bỗng nở nụ cười lên tiếng hỏi:- Yuki, sao anh lại ở đây?

Hắn tuy đã say nhưng vẫn nhận ra người con gái ngồi trước mình không phải là nó bởi vì..... chỉ đơn giản là vì nó hiện giờ chưa thể hồi phục giọng nói và lúc nào nói chuyện với hắn nó chưa ân cần dịu dàng đến như vậy. Nghĩ đến đây lòng hắn bỗng dâng trào lên 1 cảm giác xót xa, nó lúc nào cũng cãi nhau với hắn, không bao giờ dùng ngữ điệu nhẹ nhàng và ân cần như khi nói với Yugi, bạn thân của nó với hắn. Hắn nghĩ vậy thì lên tiếng:- Cô là ai?

Người con gái đó không giận khi hắn quên mình mà ngược lại còn cười rất tươi:- Tôi chỉ muốn cảm ơn anh thôi. Chuyện hôm bữa ở công viên cảm ơn anh đã giúp.

Hắn nghe vậy thì nhớ ra hôm ở công viên, vì ngày hôm đó mà nó bị mất giọng nói, thậm chí còn làm hắn bị hành hạ nguyên một tuần nhưng hắn không cảm thấy bức ngược lại còn rất vui. Vì vậy hắn cũng không ghét cô gái này lắm chỉ mỉm cười nói:- Ra là cô. Xin lỗi nhé, tôi không nhớ cho lắm.

Cô gái đó mỉm cười:- Không sao, gặp 1, 2 lần quên là chuyện đương nhiên! Thôi thì ta làm quen lại đi! Tôi là Rina.

- Tôi là Yuki, rất vui được gặp cô.

- Hôm bữa ở công viên thật sự cảm ơn anh.

- Không có gì, chỉ là có lòng tốt nên giúp thôi.

Cô ta ngồi xuống đối diện hắn, gọi rượu rồi uống cùng hắn:- Cho tôi được kể lại chuyện nhé!

Hắn giờ ly rượu lên ý nói cứ tự nhiên.

Cô ta cũng giờ ly rượu lên cùng vào ly của hắn mỉm cười nói:- Tôi có 1 người bạn trai rất đẹp trai, có thể nói là hotboy của trường. Mấy người con gái khi trước đuổi theo tôi là vì họ muốn tôi rời xa anh ấy.

- Vậy cô không chịu?

- Tôi không muốn vì chuyện nhỏ như vậy mà phải chia tay với anh ấy.

- Vậy tại sao hôm nay cô lại ở đây? Không sợ người đó của cô ghen sao?

Cô ta cười chưa chút:- Anh ấy có 1 người con gái là thanh mai trúc mã từ Mỹ quay về. Hai người đó gặp lại nhau, vì tình yêu khi còn nhỏ đến bây giờ vẫn còn nên anh ấy đã chia tay với tôi để đến với cô gái đó. Mà anh có biết lý do để anh ấy chia tay với tôi là gì không?

- Qua đường?

Cô ta bật cười:- Anh quả thật rất thông minh, anh ấy nói tôi chỉ là người để anh ấy chơi trong thời gian cô ấy về, thời gian hết hạn đồ chơi cũng vô dụng. Còn oái ăm hơn, cô ấy lại là bạn thân của tôi. Anh cảm thấy tôi nên làm thế nào bây giờ?

Vừa nói cô ta vừa quay sang nhìn hắn nhưng đã thấy hắn nằm gục trên bàn vì say. Cô ta khẽ lay hắn gọi nhiều lần nhưng lại không thấy hắn đáp lời thì trên mặt nở nụ cười đều đặn. Lấy điện thoại gọi cho ai đó, chỉ đợi sau vài giây đã có người bắt máy.

" Lấy xe đến đi, anh ta say rồi"

" Rina, chuyện này có được không vậy?"

" Trong công viên chẳng phải cậu cũng giúp mình rồi sao? Giúp thì giúp cho hết chứ!"

" Thôi được rồi."

Nói xong đầu bên kia cúp máy, chỉ mấy phút sau đã có 1 chiếc xe đỗ trước bar. Cô ta dìu hắn lên xe rồi chở thẳng đến khách sạn. Vào phòng, cô ta lột áo của hắn và của mình ra chỉ còn để lại chiếc áo lót bên trong. Quay sang người bên cạnh cô ta cười nói:- Eli, cậu chụp hình giúp mình đi.

Người con gái bên cạnh gật đầu, lấy máy chụp hình kỹ thuật số ra chụp những bức ảnh khiêu dâm nhất, dễ gây hiểu lầm nhất. Cô ta lúc thì nằm trên giường tựa đầu vào ngực hắn còn hắn thì choàng tay qua cổ cô ta, lúc thì tay hắn ôm eo cô ta ngực hắn dấn vào ngực cô ta. Cả hai đều đang nhắm mắt như đang ngủ ngon sau một lúc mệt mỏi trên giường. Hải lòng cất máy ảnh cô ta nhếch môi, Usagi rồi sau này cô sẽ được chiêm ngưỡng những bức ảnh ngày hôm nay. Mang lại chiếc áo sơ mi cho hắn, cô ta mang hắn lên xe để đưa hắn về nhà.

Ta là vạch phân cách làm chuyện xấu

Ping pong..... ping pong.....

Hôm nay nó về nhà sớm, công việc quay MV cũng xong rồi, nên nó được nghỉ ở nhà để chờ kết quả thôi. (Mọi người ai cũng biết nó nói được rồi, chỉ có hắn là chưa biết). Đang nấu cơm trong phòng bếp, sở dĩ Jos cũng muốn nấu 1 bữa thật nhiều món cho hắn và anh vì lâu lâu nó mới rảnh vậy mà. Vả lại nó cũng cảm thấy nhớ nhớ hắn, tự nhiên lâu rồi không gặp với hắn thì cũng thấy buồn buồn. Nó mang tâm trạng vui vẻ ra mở cửa nhưng cho đến khi thấy hai con người đang dìu dìu đỡ đỡ trước nhà thì tâm trạng vui vẻ bay đi đâu hết, cầu vồng đã biến mất bây giờ trên đầu nó là một đám mây đen đang ùn ùn kéo tới.

22. Chương 23: Lời Tỏ Tình Trong Giấc Mơ?

Nó lạnh lùng nhìn hai con người trước cửa, trong lòng cảm thấy bức bối khó chịu. Tay cầm chặt nắm cửa, chuẩn bị sẵn sàng để đóng cánh cửa lại. Cô ra cười tươi ra vẻ ặt ngây thơ nói:

- Anh ấy uống say, tôi đưa anh ấy về nhà. Cô là em gái của anh ấy phải không, tôi dìu anh ấy vào nhà nhé!

Cô ta định bước chân qua cửa thì bị nó chặn lại:- Nhà tôi không có truyền thống cho gái điếm ở ngoài vào nhà.

Cô ta nghe vậy rất tức giận nhưng vẫn kìm chế trong lòng cười nói:- Tôi là bạn của anh cô. Chẳng lẽ đến bạn mà cũng không cho vào nhà sao?

- Rino.- Nó lạnh giọng không hề tỏ tình lật tẩy bộ mặt giả tạo của cô ta.- Trả thù tôi thì cứ việc, đừng lôi tên này vào.

Tuy đã bị nó lật mặt nhưng cô ta vẫn không hề tỏ ra sợ hãi ngược lại còn cười nói về vô tội:

- Tôi tên là Rina, Rino là em gái tôi, con bé chết rồi. Có lẽ cô nhầm người rồi, tôi không quen biết với cô có sao phải trả thù cô?

Nó ngó lơ cô ta với tay giựt hắn về phía mình:- Tùy cô, Rino là con một, nói thẳng ra là cô phẫu thuật thẩm mỹ quay lại trả thù tôi? Cô làm sao thì làm đừng lôi tên này vào.

Không để cô ta kịp đáp lại, nó đã đóng sập cửa lại dìu hắn lên sofa. Cái tên này, ăn gì mà nặng như heo, làm nó phải tốn không biết bao nhiêu công sức để mang hắn vào. Lấy nước nóng lau mặt cho hắn, trong lòng cảm thấy khó chịu. Tại sao hắn lại về cùng cô ta? Áo quần thì nhăn nhúm, luộm thuộm, không phải là đã làm chuyện gì rồi đấy chứ? Nghĩ đến đây, tự nhiên nó thấy nhói trong lòng ngực, tự nhiên sao ngực nó lại đau đến như vậy? Nhìn khuôn mặt của hắn, nó bất giác nở nụ cười. Đôi lông mày thanh tú cùng chiếc mũi cao, đôi môi mỏng hơi hồng hồng được khắc họa tuyệt đẹp trên làn da trắng của hắn tạo nên bức tranh chân dung tuyệt mỹ.

Chết rồi, nó đang nghĩ cái gì thế này? Thật là biến thái quá đi, Angel, hồi giờ mày có để ý mấy chuyện tầm phào này đâu? Sao hôm nay lại như thế này? Chưa kịp đứng dậy đi ra ngoài ban công hít thở không khí thì đã bị hắn níu lại rồi kéo vào trong lòng. Nó bất ngờ, tên này không phải đã say rồi sao? Sao còn có thể níu mà kéo nó vào trong lòng thế này? Nó ngượng ngùng ngẩng mặt lên nhìn hắn khuôn mặt đỏ ửng lên vì xấu

hồ, cứ tưởng hắn đã tỉnh nhưng ai ngờ là hắn đang nói mơ. Nhưng những lời nói mơ này thật sự làm nó choáng váng:

- Angel, tôi thích em.

-.....- Nếu như hk phải hắn đang say nó còn nghĩ hắn đùa hơi bị quá==|||. Nhưng người ta nói những người say thường bộc lộ hết bản chất thật của mình vậy nó tin lời này của hắn là thật. Nhưng mà hắn thích nó thật sao?

Nghĩ đến đây mặt của nó lại đỏ lên, nếu những người trong trụ sở SA mà thấy nó lúc này thể nào cũng cười cho vỡ bụng, nhất là Lâm Hạ Nhi__ đối thủ ngang tài ngang sức với nó. Đường đường là một sát thủ lạnh lùng mà lại đỏ mặt chỉ vì chuyện này thì chắc chắn nó sẽ chết vì xấu hổ mất thôi! Trong lúc nó đang miên man suy nghĩ thì hắn lại nói mơ tiếp:

- Tôi nghĩ vậy.

-.....- ==||| Cái tên này thật sự làm người ta chết vì tức. Còn cái gì mà tôi nghĩ vậy nữa chứ? Thích thì nói luôn đi! Ra ngoài này mà nói đừng có nói trong mơ nữa!

Mặc dù nó đang rất bức xúc nhưng vẫn phải nén nhịn hk chấp người say, nếu hk nó sẽ là tiểu nhân...

Hắn lại tiếp tục nói mơ:- Tôi hk xác định được, em thì sao?

-.....- ==# Bây giờ nó thật sự nghĩ tên này đang giả vờ say, sao mà ngủ lại có thể nói lưu loát như vậy chứ?

- Nhưng tôi nghĩ lần này tôi thật lòng.

-.....- Anh đang giở mặt tôi đấy à? Anh hk biết yêu là gì luôn sao?

- Cho tôi câu trả lời đi, đừng im lặng nữa!- Hắn hét lớn.

-.....- Anh gì ơi, anh quên tôi đang bị câm à?

- Thôi được, hk cần nữa.- Xong câu này hắn cũng im lặng luôn hk nói mơ nữa.

Nó á khẩu, ôi trời tên này có khuynh hướng tự tử, này giờ ngồi đọc thoại một mình! Nhưng rồi nghĩ lại những lời hắn nói nó cũng mỉm cười, có lẽ đáp án cho câu hỏi của anh là: Tôi cũng thích anh rồi! Nó ngồi chăm sóc hắn 1 chút rồi ngủ quên lúc nào hk hay.

Sáng hôm sau:

Ánh nắng chiếu rọi vào khuôn mặt hắn làm hắn cảm thấy khó chịu phải hơi hé mắt ra để nhìn. Ủa? Hắn về nhà khi nào vậy? Sao lại ngủ trong phòng khách thế này? Nhìn xung quanh cuối cùng cảm thấy bàn tay mình ấm áp liền nhìn xuống thì thấy nó đang ngồi ngủ bên cạnh hắn, một tay đang nắm tay hắn, một tay đang cầm khăn, chắc tối hôm qua nó đã chăm sóc hắn cả đêm. Nghĩ đến đây trong lòng hắn bỗng cảm thấy ấm áp. Đã lâu lắm rồi mới có người quan tâm đến hắn như vậy. Nghĩ kĩ thì cuối cùng hắn cũng biết tại sao nhớ nó rồi, bởi vì hắn thích nó. Nhìn khuôn mặt của nó lúc ngủ dịu dàng và nhẹ nhàng giống như một thiên thần, Angel, em thật sự chính là 1 thiên thần, thiên thần của anh. Đưa tay lên xoa nhẹ mặt nó hắn mỉm cười, làn da mềm mại và trắng hồng như da em bé, đôi môi nhỏ nhỏ đáng yêu, Angel, em biết hk, thật sự em rất đẹp. Anh đã xác định được rồi, anh hk hề thích em, mà là anh yêu em, yêu cả cô bé Angel ở quá khứ lẫn hiện tại. Chỉ là anh hk theo kịp trái tim mình, nên hk hề biết rằng anh đã yêu em từ rất lâu rồi.

Hắn bế nó lên chiếc sofa mình vừa nằm, ngắm nhìn nó thêm lần nữa nói:

- Anh yêu em nhưng hk biết em cảm thấy thế nào? Anh chỉ sợ em sẽ hk chấp nhận điều đó mà thôi.

Mang theo tâm trạng buồn bực đó vào phòng tắm nhưng vừa đi được vài bước thì khựng lại khi nghe tiếng của nó vang lên sau lưng:

- Định bỏ tôi lại 1 mình vậy sao?

Hắn bất ngờ quay người lại nhìn nó: - Cô..... cô nói được sao?

Nó chán nản:- Khi nãy tình tứ lắm mà sao lại quay lại như cũ rồi? Anh có muốn nghe câu trả lời của tôi hk?

Hắn nghe vậy quay mặt đi, hk muốn bởi vì hắn biết 90% là nó sẽ hk đáp lại đâu! Nhưng còn một phần nào đó trong tim hắn vẫn hy vọng lời nó nói sẽ nằm trong 10% còn lại.

Vì đang suy nghĩ nên hắn hk hề nghe thấy tiếng bước chân sau lưng. Cho đến khi nhận được vòng tay ấm áp của ai đó từ sau lưng thì nghe nó lên tiếng:

- Anh biết không? Hình như..... tôi thích anh mất rồi!

23. Chương 24: Thân Phận Thật Sự.

- Hình như..... tôi thích anh mất rồi.

Hắn nghe vậy bất ngờ quay lại nhìn nó, nhất thời hk biết phải nói gì. Nó cũng ngược đầu lên nhìn hắn mỉm cười nhưng khuôn mặt bỗng chốc thay đổi khi thấy bóng người ở sân thượng tòa nhà đối diện. Nó ôm hắn, dùng hết sức mình để kéo hắn quay người lại, lấy thân mình chắn trước thân hình của hắn.

Pằng..... cả hai tiếng súng đồng loạt vang lên, hắn bất ngờ nhìn người con gái trước mặt mình, cô gái ấy đang cầm súng nhắm thẳng vào tòa nhà đối diện cùng một lúc bóng người ở tòa nhà đối diện ngã gục xuống, nó cũng vậy. Hắn đỡ lấy thân hình nhỏ nhắn của nó về mặt hiện lên sự sợ hãi, hốt hoảng và hoang mang. Hắn liên tục lay người nó:

- Angel, nghe anh này..... em hk được ngủ! Nghe anh nói đi! Trả lời anh đi!

Nó mỉm cười đưa tay đang bịt vết thương nói bụng của mình vuốt mặt hắn:

- Anh đừng lo, em sẽ ổn. Nhưng..... em muốn ngủ một giấc. Thật sự em rất buồn ngủ.....- Nó nhắm mắt lại mặt cho hắn kêu gào thế nào, hắn hốt hoảng, hắn rất sợ sợ rằng nó sẽ chết. Sợ rằng hắn sẽ mất nó.

- Angel, em tỉnh lại đi! ANGEL!!!!

Ta là vạch phân cách trúng đạn

Anh vội vã chạy đến trước cửa phòng bệnh, khuôn mặt vẫn giữ vẻ lạnh lùng nhưng đáy mắt lại lộ ra những tia lo âu.

- Cô ấy thế nào rồi?

Sho chỉ có thể đứng dậy trả lời thay vì bây giờ hắn cứ như người mất hồn.

- Đang phẫu thuật, tình trạng rất nguy kịch.

- Tại sao chuyện này lại xảy ra?

Hắn nghe vậy lúc này mới tức giận đâm mạnh vào tường:- Cô ấy đỡ đạn cho em. Vì vậy nên mới ra nông nỗi này. Có người muốn ám sát!

Anh bất ngờ:- Ám sát? Em biết những người đó là ai không?

Hắn lắc đầu chán nản. Thấy vậy anh cũng im lặng hk nói gì chỉ im lặng ngồi xuống khẽ vỗ vai hắn và Ayako đang khóc nức lên mặc dù trong lòng anh đang rất rối bời. Angel, hy vọng em hk sao.

Sau 6 tiếng phẫu thuật cuối cùng bác sĩ đã bước ra khỏi phòng bệnh. Mọi người thấy vậy đều chạy lại hỏi thăm nghe thấy bác sĩ nói đã qua cơn nguy kịch, nó chỉ cần vài ngày nữa là sẽ tỉnh lại ngay thì ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, thật may là nó đã hk sao.

3 ngày sau:

Mùi ete xộc vào mũi khiến nó cảm thấy khó chịu buộc phải mở mắt nhìn xung quanh. Bệnh viện sao? Sao nó lại ở đây? Một kí ức bất chợt vụt qua đầu nó, thì ra nó bị bắn, vậy mà vẫn còn sống sao? Đang suy nghĩ miên man thì thấy mọi người đang ngồi trong phòng của mình, ai cũng có vẻ rất mệt mỏi. Nó nhìn thấy vậy trong lòng dâng lên cảm xúc ngọt ngào, mọi người thật sự là khổ vì nó rồi.

- Em tỉnh rồi sao, Angel?- Nghe thấy tiếng hân nó bắt giác cúi xuống thì thấy khuôn mặt hân giấu nổi vẻ vui mừng của hân.

Nó gật đầu, trong lòng cảm thấy rất vui. Chưa kịp nghĩ gì thì đã thấy mình đang nằm trong vòng tay ai đó rồi.

- Angel, anh đã lo lắng em biết không?

Nó cười hạnh phúc:- Em biết mà, chẳng phải vì thế nên em mới tỉnh lại rồi đây sao?

Hân ôm nó chặt hơn, cứ như sợ rằng nếu như lỏng tay một chút thì nó sẽ biến mất vậy, hân cất giọng run run cố gắng kìm chế được của mình:

- Em nhất định hân được để anh lo lắng như vậy nữa!

Nó gật đầu:- Em hứa mà.

- E hèm- Tiếng đằng hắng của anh vang lên sau hai người. Sau đó lại nghe tiếng Ayako cười nói:- Vốn dĩ hân định phá đầu nhưng mà có thể cho tụi tớ biết hai người qua lại với nhau khi nào hân?

Nó nghe vậy thì đỏ mặt cúi thấp đầu xuống nói:- Trước khi tớ bị bắn.

Nghe vậy thì tất cả mọi người đều cười haha, nó thấy vậy thì đầu cúi thấp hơn, mặt lại càng đỏ hơn. Tuy hân rất thích đáng vẻ đáng yêu này của nó nhưng cũng hân thể để nó bị mọi người bắt nạt mãi được vì vậy hân quyết định xen ngang:- Mọi người đừng chọc cô ấy nữa mà, đỏ hết cả mặt rồi kìa!

Yumi thấy vậy thì cười to hơn:- Còn bênh vực nhau nữa chứ! Usagi, cậu thật có phúc!

Nó nghĩ nghĩ gì đó rồi ra dấu mọi người im lặng hỏi tìm điện thoại. Mọi người ai cũng ngạc nhiên hân hiểu nhưng rồi cũng im lặng để nó gọi điện. Nó gọi, chỉ sau vài giây thì có người bắt máy nhưng đến khi mọi người thấy nod nghe điện thoại thì thật sự hân thể nói gì nữa vì cách nói chuyện thay đổi rõ rệt.

" Chuyện gì?" - Đầu bên kia bắt máy

Nó nghe vậy thì tức giận quát:- Lâm Hạ Nhi, cô bị điên à?!"

" Tôi làm gì?"

"Cô đang ở đâu? Đến gặp tôi ngay!"

" Về nước rồi"- Mặc kệ dù nó đang nổi nóng đầu dây bên kia vẫn đứng đưng như hân.

" Cô nói giải quyết triệt để vậy chuyện hôm nay cô giải quyết thế nào? Người ta tìm tôi trả thù kìa!"

" Lão ta còn 1 con trai, chắc là báo thù cho cha"

Cuối cùng ai đó cũng đã bùng đến đỉnh điểm:" LÂM HẠ NHI!!!! Cô muốn chơi tôi lắm sao? Đến việc này thấy còn chưa biết, cô mau giải quyết đi, việc của cô, tôi rút rồi!"

Đầu bên kia cũng đã tức giận:" Rút cái gì mà rút! Thấy vẫn còn thì cô hân được rút! Tôi mất đối thủ, còn chơi được cái gì! Giúp tôi cái đi! Tôi về cũng có lý do mà!"

" Chuyện gì nữa?"

" Kim cương Urani mất rồi, 4 đứa tôi sắp chết rồi đây! Cô thông minh mà giúp 1 tay đi!"

" Cô mà cầu xin tôi?"

" Hừ, có giúp hân? Giúp xong rồi tôi sẽ dùng nó chế tạo vũ khí!"

" 1 phần cho tôi, roi ấy!"

" Được!"

" Gửi tài liệu sang đây! Tôi sẽ giúp cô một tay!"

Nó cúp máy, khuôn mặt nhăn nhó, chết tiệt giờ phải tìm tên nhóc kia và viên đá Urani, công việc nhiều chết mất!

Mấy người kia cuối cùng đã đứng hình nhìn nó lồi laptop từ cặp anh ra hk nói nổi lời nào. Rốt cuộc thì... chuyện gì đang diễn ra thế này!?

24. Chương 25: Thân Phận Thật (2)

Mọi người trong phòng đều đứng hình nhìn nó lồi máy tính từ trong cặp anh ra. Nhưng nghĩ nghĩ gì đó nó lại ngược lên nhìn anh:- Anh có mang máy tính của em hk?

Anh còn đang ngơ ngác hk hiểu gì nghe nó nói vậy chợt giật mình:

- Em hỏi gì kì vậy? Máy tính em anh mang làm chi? Hay thôi để anh về nhà lấy vậy!

Nó nghe vậy thì ngăn anh lại:- Anh! Hk được đi! Bây giờ nhất định không được về nhà! Ở đó bây giờ hk an toàn! Tất cả mọi người cũng vậy, nhất định hk ai được ra khỏi đây tới khi nào tổ cho phép!

Mọi người đều ngơ ngác hk hiểu gì chỉ có hấn là kịp thời phản ứng lên tiếng hỏi:

- Ý em là sao Angel? Nhưng việc đầu tiên em giải thích cho tụi việc gì đang diễn ra hk?

Nó ra dấu với hấn ý bảo im lặng rồi gọi điện thoại cho ai đó.

” Chuyện gì vậy?” - Bên kia đã nhanh chóng bắt máy.

” Về nhà tôi lấy giùm cái laptop.”

” Sao cô hk đi đi”

” Nay, tôi vừa bị bắn đấy! Là trợ lí thì biết điều chút đi, đừng sử dụng cái giọng kênh kênh đó nữa.”

Người bên kia phụt cười:” Ít nhất thì em cũng phải cho chị lạnh lùng 1 chút chứ! Không cần đâu, chị đến trước cửa rồi!”

Nó nghe xong thì nhìn ra cửa, một cô gái đang đứng đó nhìn nó mỉm cười. Tắt điện thoại, nó nhìn cô gái với ánh mắt lạnh nhạt, cất giọng nói:

- Đến rồi thì vào đi.

Cô gái đó cúi đầu chào mọi người trong phòng lúc bước vào rồi đặt laptop lên bàn của giường bệnh nhìn nó nói:

- Hừm, chị cũng thật hk ngờ đấy! Hai đứa Angel tụi em hẹn nhau bị thương sao?

Nó nghe vậy thì bất ngờ:

- Black Angel? Cô ta bị thương sao?

- Về nước là làm nhiệm vụ truy tìm tên tung tích tên phẩm bội tổ chức cuối cùng bị hấn bắn sượt qua vai. Tuy là sơ suất nhưng vẫn bị thương nhẹ hơn em đấy nhóc!

- Nay! Là do em bảo vệ cho anh ấy mà! Không phải là sơ suất!

Cô gái đó lắc đầu:- Chị hk biết, hai người sát thủ giỏi nhất tổ chức tự nhiên lại bị bắn một cách dễ dàng như thế thì mặt mũi tổ chức để đi đâu?

Nó lườm lườm cô gái:- Luna, chị ngứa miệng phải hk? Mau đi mua đồ ăn cho em!

- Biết rồi, biết rồi tiểu thư!- Nói xong cô chuẩn bị tránh để bị nó phanh thây.

Mở laptop đôi bàn tay nó bắt đầu múa trên bàn phím. Tuy vẫn nhìn vào màn hình nhưng nó lại cất tiếng hỏi mọi người:- Hỏi gì thì hỏi đi, đừng có nhìn như vậy chứ!

- Angel, rốt cuộc cậu là ai?- Yumi cuối cùng cũng hk tìm được hỏi.

Nó nghe vậy thì dừng tay lại, thở dài rồi lại tiếp tục múa trên bàn phím:

- Tớ là sát thủ.

Bốn từ mà làm cho những người còn lại trong phòng phải đứng hình, thấy mọi người hì hì nói gì, nó lại tiếp tục:

- Vốn dĩ rất yên bình nhưng có một băng mafia nổi dậy làm cản trở công việc của tổ chức vì vậy phải giải quyết. Thật ra tớ đã rút rồi, việc này được giao cho người khác nhưng cô ấy mới giải quyết người đứng đầu rồi phải quay về nước ngay lập tức nên tớ tưởng việc này đã kết thúc. Ai ngờ lão ta còn có con trai, vì vậy hẳn tìm tớ để trả thù cho cha, việc hôm đó bị bắn là do tay sai của tên nhóc con đó làm.

Anh như chợt nghĩ ra điều gì đó nên hỏi:- Cô gái em nói là Lâm Hạ Nhi?

Nó gật đầu rồi lại nói tiếp:- Bây giờ bọn họ đang mai phục khắp nơi, rất nguy hiểm, tạm thời mọi người cứ ở đây đi có được hì? Nếu có việc gì thì cứ giải quyết ở trong này, tuyệt đối hì được ra ngoài.

Lúc này Luna mới đi vào đặt đồ ăn lên bàn cười nói:- Mọi người cần gì cứ nói tôi. Đây là phòng bệnh vip vì vậy đương nhiên có phòng tắm nên hì cần phải lo về việc vệ sinh cá nhân đâu! Tôi sẽ kê thêm giường ọi người, được hì?

Nó lại tiếp tục lườm Luna :- Chị nói cứ như đây là bệnh viện của chị ấy nhỉ?

- Thì nó thuộc tổ chức mà, hì lẽ thành viên hì được xác định là của mình sao?

- Chị ơi, trước khi tiếp tục mời nhìn ra cửa.

Luna và mọi người quay đầu nhìn ra cửa thấy có 3 đến 4 người tay cầm súng hướng về phía này. Mọi người đều mất hồn, súng sao!? Nó gật đầu với Luna rồi ném chiếc chăn mình đang đắp vào mấy tên đó nhằm đánh lạc hướng. Luna rút dao dắt ở bên hông mình ra rồi thấy cho nó một chiếc roi da. Nó nhảy xuống giường, vung roi vào tay cái tên đang có ý định nổ súng kia, giơ chân lên đạp cho hắn văng vào tường. Tên đó sau khi văng vào tường thì hì thể cử động nổi hướng hồ chi là đứng dậy. Luna thì đứng chắn trước mặt mọi người ra thế thủ, tiện tay phóng con dao đâm thẳng vào bụng của tên đang có ý định chớp lấy thời cơ. Nó lại tiếp tục vung roi, lần này là xoay một vòng, làm cho hai tên còn lại phải bị thương do chiếc roi. Nó lại chớp thời cơ 1 tay đâm vào bụng tên kia còn chân thì đã vào cổ tên còn lại. Chớp mắt, tất cả nằm bất động dưới đất không thể cử động nổi bởi ít nhất thì mấy tên đó cũng đã gãy vài cái xương. Nó lạnh lùng tiếng lại chỗ tên đầu tiên cuối người xuống cười nói:

- Nói đi, ông chủ các người ở đâu?

Tên đó tuy rất sợ cái khí lạnh của nó nhưng quyết định im lặng hì nói. Nó tức giận lấy con dao của Luna đâm thẳng vào bàn tay đang đặt trên sàn rồi sau đó lại từ từ rút ra. Mặc cho tên đó hét thế nào, nó cũng hì mảy may để ý nhưng cái nó để ý là Yumi và Ayako bây giờ thì đang núp vào lòng của Sho và anh sợ hãi, còn hắn thì chỉ đứng im lặng nhìn nó. Nó biết mà, rồi ai cũng sẽ phải khiếp sợ con quỷ này, lí do nó hì nói ọi người biết là vì nó sợ, sợ rằng khi mọi người biết được thân phận thật của nó sẽ bỏ rơi nó vì khiếp sợ con quỷ trong người nó.

Nó giơ con dao lên, nhẹ nhàng liếm giọt máu trên con dao đó, cười nửa miệng:

- Ừm.... mùi máu thơm thật đấy! Hay là ta lấy máu người về uống nhỉ? Ấy, hì được, ta bây giờ lại thấy máu người rất bần, ta vẫn thấy hì thích, nhưng mà ta lại rất thích nấu ăn.

Tên đó run rẩy lắp bắp:- Ý người là gì?

Nó cười vui vẻ, nhưng ánh mắt lại ánh lên tia chết chóc:- Hừm, nói sao ta? Ý ta là ta sẽ đem thịt các người ra thái thành từng miếng nhỏ sau đó bỏ lên chảo xào nấu. Còn xương thì đem đi giã cho nát rồi.... rồi làm gì thì ta chưa nghĩ ra!

Tuy lời nói cho vui, sức sát thương hì lớn nhưng vì nhìn khuôn mặt và sát khí của nó khiến người ta hì rét mà run. Nó lại nhìn tên đó cười nói:

- Đùa thôi, ta thích về cho người nude, dùng roi đánh 1 trận đã đời rồi ấy tên bê đê vào sờ mó người thì hơn!

Luna đứng 1 bên cũng phải nhin cười đến mức nội thương, quả nhiên là Fiction Angel, nói cái gì cũng đều rất biến thái. Thế là cô ta chân thành khuyên nhủ tên đó:

- Con bé này cực kì biến thái đấy! Nếu người hk muốn trở thành vật thí nghiệm của nó thì khai ra đi.^_^

Tên đó cuối cùng cũng sợ độ biến thái của nó, run rẩy khai ra:

- Cậu chủ.. cậu chủ ở biệt thự số 24. Nhưng các người hk nên đột nhập vào đâu bởi vì có rất nhiều bầy.

Nó mỉm cười đứng dậy nói với Luna:- Chị đi xử lí mấy tên này đi, em chuyển phòng. Cho dù có thích máu nhưng người khác hk thích, vậy thì đâu thể làm gì được! Xong việc thì qua phòng gặp em, ta sẽ bàn bạc.

Nói rồi, nó xoay người với lấy cái máy tính rồi đi ra khỏi phòng sang 1 căn phòng Vip khác, ung dung ngồi lên giường mở máy tính tiếp tục làm việc. Mấy người kia cũng đi theo phía sau nó, ai cũng hoàn toàn im lặng hk nói một tiếng nào. Khi tất cả vào phòng nó mới lạnh nhạt nói:

- Các người hoảng sợ lắm đúng hk? Nhìn thấy một con quỷ đội lốt người như vậy chắc mấy người rất sợ. Nếu muốn tránh xa tôi, cứ việc nhưng mà mọi người phải đợi cho đến khi tôi giải quyết xong việc này đã rồi các người muốn đi đâu thì đi.

Một khoảng im lặng kéo dài, cuối cùng thì cũng có người lên tiếng:

- Usagi! Cậu là đồ ngốc!- Ayako hét lên.

- Hả?- Nó hk hiểu gì cả.

Hắn lại gần ôm nó dịu dàng nói:- Hk ai ghét cả, chỉ là hơi sợ một chút thôi. Em làm ơn đừng lạnh nhạt như vậy có được hk?

Tuy rất muốn ở trong vòng tay hắn lâu một chút nhưng nó vẫn nhất quyết đẩy hắn ra xa:

- Tránh xa tôi ra! Tôi là một con quỷ, một con quỷ đội lốt người, đừng lại gần tôi!

Chát..... một âm thanh chói tai vang lên, nó và mọi người bất ngờ nhìn bàn tay Yumi ra run rẩy trên hk.

- Cậu tỉnh lại đi! Chuyện như vậy, sao lại hk nói cho bọn mình biết? Cậu có biết bọn mình lo lắng cho cậu thế nào hk? Bị thương như vậy mà còn muốn bảo vệ bọn tớ, cậu là đồ ngốc à? Rốt cuộc IQ của cậu là bao nhiêu vậy hả?

Nó cúi xuống im lặng hk nói gì. Yumi lại tiếp tục nói:

- Đúng, tụi tớ có sợ. Sợ con quỷ trong cậu, nhưng hk vì thế mà tụi tớ bỏ rơi cậu? Đã là bạn thì phải luôn sát cánh bên nhau chứ!

Lúc này hắn mới lại ôm chặt nó:

- Em đừng lạnh nhạt nữa, cũng hk cần phải xa lánh tụi anh. Ngoan, nghe lời anh, em đừng cư xử như vậy nữa. Ai cũng lo cho em, hk phải vì em là con quỷ mà họ bỏ rơi em đâu!

Nghe đến câu cuối cùng nó bật khóc ôm chặt lấy hắn, hắn mỉm cười rồi vỗ nhẹ vai nó làm cho nó càng khóc to hơn:

- Mọi người... ỉnh xin lỗi!

Lúc này mọi người mới lại vỗ vai nó an ủi, anh cười nói:

- Angel, tụi anh luôn ở bên em mà.

Nó gật gật đầu vẻ vui mừng, khuôn mặt tèm nhem nước mắt cứ như con mèo vậy rất đáng yêu. Bỗng hắn thốt lên:

- Angel, em chảy máu rồi!

Nó nghe vậy thì cúi đầu nhìn xuống, một mảng trên áo bệnh nhân đã thấm một màu đỏ, nó cười nói:

- Chắc khi nãy vận động mạnh làm hở vết thương. Lấy cho em băng gạc đi!

Hắn tuy hơi bất ngờ nhưng cũng lấy băng gạc cho nó, hỏi:

- Sao anh thấy em bình tĩnh quá vậy?

Nó lại tiếp tục cười:

- Quen rồi.

Vừa nói nó vừa băng lại vết thương dưới sự trợ giúp của hắn, còn mấy người kia thì đương nhiên là đứng như trời trồng nhìn cặp đôi hạnh phúc này rồi! Tuy nó hk cho nhưng hắn cứ khẳng khẳng là phải để hắn làm thì hắn mới yên lòng. Vì vậy trong khi hắn đang ngồi băng bó cho nó thì khuôn mặt của nó đã đỏ như trái cà chua rồi!

25. Chương 26: Nhảy Vào Ổ Kiến Lửa.

- Angel ơi Angel!!!

Tiếng vỗ tay từ ngoài cửa vọng vào làm nó giật mình vội buông hắn ra. Hắn thấy vòng tay của mình rơi vào không khí, lòng chợt cảm thấy hụt hẫng. Còn 4 người kia thấy vậy thì nhin cười đến mức nội thương rồi!

Nó khi nghe tiếng vỗ tay khuôn mặt lập tức trở nên lạnh như núi băng ngàn năm, cất tiếng:

- Luna, lần sau chị vào làm ơn có tiếng động một chút.

Luna nghe vậy thì cười ha hả:- Này! Em có vấn đề à? Đã là sát thủ thì phải như vậy chứ! Nếu có tiếng động thì còn gì là sát thủ nữa chứ!

- Chị tốt nhất đừng nên nói ra cho Black Angel biết!

- Biết rồi, biết rồi thưa đại công chúa, bệ hạ biết chắc chắn sẽ cười cho người hk còn lỗ chui xuống đất!

- Cô ta ngang hàng với em, cũng chỉ là công chúa mà thôi!

- Em quay lại đi, chắc chắn khi đó em sẽ là bệ hạ thôi! Nhưng rồi sẽ xảy ra chiến tranh mất!

Nó hừ lạnh:- Nói chuyện với chị thật mệt! Lấy em thuốc giảm đau!

-Em có chân mà!

- Đây là lệnh!

Mặc dù hk cam chịu nhưng cuối cùng Luna vẫn phải đi lấy thuốc cho nó để giảm đau vết thương ở bụng. Nó ngồi lên giường, mở chiếc laptop của mình, bắt đầu múa trên bàn phím. Nó ngược đầu lên nhìn mọi người ở cuối giường:

- Nè, đừng có đứng đó nữa, ngồi đi!

Chẳng ai bảo ai, họ đều ngồi xuống sofa..... nhìn nó. Nó thấy khó chịu khi mọi người cứ nhìn chằm chằm vào mình nên cất tiếng nói:

- Này, mọi người kiếm cái gì chơi đi. Đừng có nhìn như vậy nữa!

Anh lúc này mới thở dài lên tiếng:

- Em hk cho tụi anh ra ngoài, tụi anh biết làm gì bây giờ?

- Làm sao em biết được?

Nói xong thì nó lại rút điện thoại gọi cho ai đó

” Này, cô gửi tư liệu cho tôi đi!”- Người kia vừa bắt máy, nó đã nhanh chóng chuyển vào chủ đề.

” Đại công chúa, cô hk cho tôi ngủ được sao? Tôi mới về, tôi rất mệt”

Sắc mặt của nó xấu xuống:” Ngủ cùng Ái phi sao?”

” Vậy cô nghĩ là ai?”

” Đưa điện thoại nhanh!”

Người nào đó đầu dây bên kia liên tục đưa điện thoại cho người bên cạnh còn mình thì chui vào chăn ngủ, anh ngỡ ngàng không hiểu gì chỉ có thể alo

” Rain, gửi tài liệu về vụ Urani cho tôi.”

” Cô là ai vậy?” - Người bên kia ngỡ ngàng không hiểu gì.

Nó tức giận quát làm cho đám người ngồi trên sofa giật mình:

” Tôi còn có việc của tôi, rốt cuộc có cần tôi giúp hay không?”

” Cô là Fiction Angel?”

” Anh nghĩ tôi là ai nữa?! Mau gửi tư liệu qua! Tôi còn phải đi giải quyết bãi chiến trường do em gái anh bày ra!”

” Được rồi, tôi gửi ngay đây!”

Cúp máy, chỉ đợi sau vài phút đã có một tư liệu rõ ràng về vụ Urani ngày hôm trước. Nó quay người sang gọi Luna:

- Chị, ngày mai em với chị sẽ đi giải quyết cái đám nhóc kia, không phiền chứ?

Luna cười:

- Em nghĩ chị có thể từ chối sao?

Nó gật đầu:

- Chị về đi! Em sẽ đột nhập vào camera ở đó rồi thông báo cho bọn họ có chúng ta tới thăm.

- Nghỉ ngơi đi, tối mai chị sẽ qua đón em.

Sau khi Luna đi khỏi, nó mới quay sang nhìn mọi người:- Ngày mai có việc nhờ mọi người, không phiền chứ?

Hắn mỉm cười lại xoa đầu nó:- Không phiền chút nào. Em nhốt tụi anh trong này, không có việc làm mới phiền kìa.

Nó gật đầu:

- Vậy hôm nay mọi người nghỉ ngơi đi. Giường đã sắp xếp cả rồi, ngày mai cần dùng đến IQ của mọi người đấy!

Tụi hắn gật đầu rồi cũng chia giường ra ngủ, ngày mai sẽ là 1 ngày đặc biệt!

~~~~~

Tối hôm sau:

Nó và Luna tiến thẳng vào căn biệt thự số 24. Mới đến cổng đã bị một đám người vây lại, nó chau mày:

- Tránh ra!

Một trong số mấy tên áo đen lên tiếng:

- Tiểu thư, cô không nên xông vào!

Nó không quan tâm, lớn tiếng nói:

- Cậu chủ các người đâu?

- Thưa tiểu thư, mong cô về cho.- Người đàn ông kính cẩn mời nó.

- Tôi hỏi hắn ta đâu!- Nó rút qua lễ rằng.

Tuy có hơi sợ nhưng bằng mọi cách phải bảo vệ cậu chủ vì vậy người đàn ông không ngần ngại tiến lên nói:

- Nếu cô không về, xin cô thứ lỗi.

Ông ta nói rồi rút khẩu súng lục nhắm thẳng vào trán nó bắn. Nó xoay người né rồi vung roi len quất thẳng vào cánh tay, với lực của nó người đàn ông làm rớt khẩu súng, rồi khụy xuống đất với bàn tay dần tím lại.

- Nói, hắn ta ở đâu!- Nó lạnh lùng

Nhưng bọn chúng quyết chết cũng không nói, chỉ liều chết xông lên đấu với hai cô gái nhỏ nhắn kia. Nó cười lạnh, không nói? Vậy thì ta sẽ tự tìm! Gật đầu với Luna, hai cô gái cùng xông lên. Luna cứ lần lượt rút dao đâm thẳng vào bụng, ngực hoặc cổ từng tên. Còn nó thì quất roi lên những người đàn ông, vừa quất vừa né đạn của họ, roi và dao đều tẩm độc, đương nhiên những người này khó sống sót khi đã bị đánh trúng. Chỉ sau 2 phút, tất cả những người canh ở cửa đều gục ngã, nó và Luna thuận lợi tiến vào trong.

Biệt thự này rất to, chắc chắn cậu nhóc này không thể nào ở dưới, vậy là cả hai người cũng thẳng đến lầu hai. Chợt bên tai vang lên tiếng nói dịu dàng của hắn:

- Angel, em đừng lên lầu hai, có bất ổn đây!

- Anh đã xâm nhập rồi sao? Vậy cậu ta ở phòng nào?

- Em đi thẳng rồi rẽ trái, cuối hành lang là phòng của hắn ta.

Nó cười đáp:- Cảm ơn anh nhé!

Nó đi thẳng đến hành lang, chắc chắn bọn chúng không ngờ hắn ở đây nên mới không phòng bị, trên hành lang vắng tanh không một bóng người. Nó và Luna từ từ đến thẳng căn phòng cuối dãy.

Rầm..... cánh cửa gỗ bị Luna đập tung không thương tiếc, bước vào căn phòng là một người con trao ngời trên chiếc ghế tựa, xoay người về phía nó. Xung quanh là 1 vài tên lực lượng đang đứng nhìn nó chăm chăm. Nó quay sang cười với Luna:

- Chị lên lầu xử lý trên đó, em sẽ lo dưới đây!

Luna gật đầu rồi chạy ra khỏi phòng, lên lầu để xử lý những tên to con ở trên. Sau khi Luna đi, nó khẽ nhíu mày:

- Con trai của ông già Võ Đình Phong, Võ Đình Vũ người muốn gì đây?

- Đơn giản thì cô cũng biết mà. Tôi muốn trả thù.

Nó này giờ cúi đầu, cuối cùng cũng ngước mặt lên nhìn hắn ta, méo máo nói:

- Tôi không giết cha anh việc gì anh phải trả thù tôi?

Người đối diện bất ngờ trước hành động của nó, xoay người lại bật cười nói:

- Nếu tôi nói, tôi nhớ em thì thế nào?

Nó ngẩng mặt lên, khi nhìn thấy người ngồi trước mặt thì cười không nổi mà khóc cũng không xong.

Ở bên kia quan sát màn hình, Sho, Yumi và Ayako đều đã á khẩu nhìn người đó. Hắn không nén nổi tò mò hỏi:

- Mấy cậu quen tên này sao?

Yumi chỉ vào màn hình lắp bắp:- Hắn ta..... hắn ta..... là mối tình đầu của Usagi!

Nó nghe vậy thì bật cười:

- Nhớ? Nhớ sao? Anh còn nhớ người mà anh đã bỏ rơi sao?!

Chàng trai bất ngờ trước hành động của nó, liền đứng dậy định lại gần nó an ủi theo thói quen nhưng đã bị ánh mắt nó làm cho đứng im tại chỗ.

- Anh bắn tôi, tôi không nói, có lẽ anh không biết nhưng..... những gì anh để lại cho tôi, tôi có thể quên? Lần đầu tôi yêu tôi vẫn còn rất ngây thơ, tin tưởng rằng anh sẽ yêu tôi suốt đời như lời anh hứa. Nhưng tất cả chỉ vì tôi là con gái..... là con gái mới tin tưởng anh!

Vũ bàng hoàng trước lời nói của nó, đứng im lặng nhìn nó. Một người như anh, có thể nói gì đây? Im lặng một lát anh mới lên tiếng:

- Em có người mới rồi sao?

Nó bật cười:- Anh vui tính quá nhỉ? Anh nghĩ tôi sẽ hk quên được anh sao? Thôi xem như chuyện này chưa từng xảy ra đi.

Nó quay người định bước đi thì bị vòng tay của ai đó ôm từ phía sau. Hơi thở của người đó phả vào cổ nó, mùi hương quen thuộc bay vào mũi nó, mùi hương mà nó 1 thời gian đã rất nhớ. Những lời nhỏ nhẹ của người đó nói bên tai nó:

- Em..... quay về với anh được hk? Anh thật sự rất nhớ em.

Nó dường như bị thôi miên bởi mùi hương đó nên quên mất cả phản kháng cho đến khi nghe thấy tiếng người nào đó đang hét bên tai thì vội vàng xô hấn ta ra. Suýt chút nữa, chỉ một chút nữa thôi là.... nó đã hôn Vũ rồi!

Hắn ở bên này thì đập bàn đập ghế liên hồi gọi tên bó, chửi tên kia và đe dọa nó:

- Angel! Em dám? Em mà phản bội anh, anh sẽ giết em! Tên Vô gì gì đó chết tiệt, người muốn làm gì?! Cấm người đụng vào Angel của ta! Ta quyết sống chết với người! Angel, em tỉnh lại cho anh, hk được để hấn hôn em! Mẹ kiếp em có nghe anh hk? ANGEL!!?!!

Nếu hk có mọi người giữ lại chắc chắn hấn đã đập nát màn hình máy tính rồi! Bàn ghế thì bay tứ tung, mọi thứ trong phòng đều rất lộn xộn.

Nó ở bên này, nghe thấy tiếng đồ vật bay vèo vèo thì đỡ khóc đỡ cười. Yuki à, máu ghen của anh, thật sự rất ghê gớm!

26. Chương 27: Gặp Lại Cố Nhân, Bị Cường Hiếp?

- Em.....- Nó bối rối nhìn Vũ.

Vũ mỉm cười rồi xoa đầu nó:

- Angel, cho dù em có là sát thủ, anh cũng hk hề sợ. Cho dù em là con quỷ, anh cũng hk xa lánh, em nghe lời anh quay lại đi,

Nó bật cười:

- Lí do anh chia tay với tôi, chẳng phải vì tôi là con quỷ sao? Giờ anh lại nói vậy sao?

- Khi đó anh hk muốn em gặp nguy. Ba anh đã đe dọa sẽ giết em nếu anh hk rời xa anh, lúc đó anh vẫn chưa được như bây giờ, chưa thể bảo vệ được em.

Nó cười lạnh:

- Anh biết hk? Lí do hk phải là anh sợ ba anh mà là vì.... anh hk đủ tin tưởng. Tôi đã nói rồi, tôi cũng đã khóc hết nước mắt rồi. Anh một khi đã đi thì đừng quay trở lại. Hôm nay vậy là đủ rồi, tôi hk muốn chơi với anh nữa. Cứ xem như là gặp lại cố nhân vậy.

Nó lạnh lùng quay người đi nhưng lại bị một bàn tay nóng ầm kéo đè sát vào bức tường giá lạnh. Một nụ hôn cuồng nhiệt ập xuống môi nó, nụ hôn mạnh mẽ, phóng khoáng trong môi nó như để giải tỏa hết mọi nhớ nhung bao năm qua. Nó trợn mắt liên tục gạt tay hấn ta, cố gắng đẩy hấn ra xa khỏi mình nhưng vô ích bởi vì.... hấn quá khỏe. Những người đàn ông còn lại trong phòng vì muốn giữ cái mạng của mình nên cũng biết ý ra ngoài trong yên lặng, căn phòng giờ chỉ còn lại Vũ và nó. Bàn tay của Vũ mơn trớn trên thân thể ngọc ngà của nó, từ từ tháo từng khuy áo sơ mi màu đen của nó mặc cho nó ngăn cản, xô đẩy thế nào, anh vẫn hk ngừng động tác. Cho đến khi chiếc áo ngực và làn da trắng hồng lộ ra dưới mắt hấn, hấn đã hk thể kìm chế được nữa. Nó nhìn vào mắt hấn, lúc này đang rực cháy một ngọn lửa mang tên dục vọng. Đặt nó lên chiếc giường trong phòng, bàn tay hấn đã bắt đầu mò khuy áo ngực của nó. Cho dù nó có khóc, cho dù nó có gào tên Yuki đến mức nào thì hấn ta cũng hk ngừng lại, miệng hk ngừng gọi tên nó để thỏa nỗi nhớ nhung của hấn ta.

- Usagi..... anh nhớ em..... Usagi.... em là của anh.....Usagi.....

Nó không ngừng khóc, nước mắt không ngừng tuôn trào, lần đầu tiên nó cảm thấy mình bất lực như vậy. Cho dù có là sát thủ nhưng tại sao chân tay vẫn bị khóa, vũ khí cũng bị vứt sang một bên không thể làm gì được? Có phải nó đã quá khinh thường quân địch?

- Yuki..... cứu em..... Yuki à.....- Nó không ngừng gọi tên hắn trong tiếng nức.

RẦM..... Cánh cửa gỗ lúc này lại bị đập tung thêm lần nữa. Gã đàn ông đang cường hiếp kia trong chớp mắt đã bị đâm cho bay văng vào tường, người nó được nhẹ nhàng nâng lên rồi ầm ầm lên, cảm giác lạnh giá khi này đã không còn nữa. Nó bất ngờ ngược mặt lên..... là hắn! Hắn đã đến cứu nó, Yuki à, lần đầu tiên em cảm thấy cần anh đến như vậy. Chiếc áo khoác của hắn được đắp lên người nó, cơ thể nó bây giờ đang được hắn nâng niu trên tay như vật báu. Hắn cúi xuống, nhìn nó cười dịu dàng:

- Xin lỗi, anh tới trễ.

Nó không nói gì chỉ im lặng dường như đang kìm nén cảm xúc. Lúc này, Luna chạy vào cùng với hai ba người nữa nhìn thấy cảnh đó thì rất bất ngờ, gì thế này? Đại sát thủ bị cường hiếp? Nó ngược lên nhìn mấy người đó rồi nói:

- Chị, kệ đi. Về thôi!

Nói rồi nó quay sang nhìn gã đang ngồi dựa lưng vào tường kia nói:

- Anh đừng làm hại những người xung quanh tôi, nhất là anh ấy! Cho dù anh có hợp tác với Rino thì cũng đừng đụng chạm đến những người xung quanh em, nếu muốn thì gặp em, đừng làm hại họ. Hôm nay là vì em đã đánh giá thấp anh mà thôi! Nhưng nhất định lần sau, chuyện này sẽ không xảy ra lần nữa.- Nó ngược mặt lên nhìn Yuki - Anh, mình về thôi.

Hắn gật đầu rồi cũng lạnh nhạt quay người bỏ đi. Luna và những người còn lại chạy theo sau, lấy lại chiếc roi rồi đi khỏi đó.

Vũ ngồi bệt bên tường lau vết máu bên khóe miệng, nhếch mép, quả nhiên là Fiction Angel, em vẫn chẳng bao giờ thay đổi, rất thông minh, rất mạnh mẽ. Em biết được anh thông đồng với Rino? Được, anh hứa với em sẽ không làm hại những người xung quanh em nhưng..... chắc chắn bằng mọi cách, anh sẽ khiến em trở về bên anh!

(Nếu mấy bạn thắc mắc bỏ cũ của nó__ Furikawa Kin ở đâu thì tên đó đã bị tên này giết chết rồi, vì là tình địch mà!)

_____ Ta là vạch phân cách bị cường hiếp _____

Về nhà, nó liền trốn ngay vào trong phòng để mọi người ngỡ ngàng nhìn nó, sao vậy? Hắn lạnh lùng:

- Lúc này bị cường hiếp, đã bị mọi người xem và nghe thấy hết rồi, đường đường là sát thủ như vậy, hỏi thử còn mặt mũi nào nhìn mọi người không?

Mọi người gật đầu tán thành, lúc nó bị như vậy, quả là có nhìn thấy, quả là có nghe thấy nhưng như vậy mới có phim hay để xem chứ! Còn được xem cảnh anh hùng cứu mỹ nhân nữa mà! Lúc nhìn lên định nói với hắn điều gì đó thì hắn đã lên lầu rồi. Nhớ lại lúc này khi xem thấy tên đó bắt đầu có dự định hắn đã bốc hỏa, chạy như bay xuống lái xe rồi phóng thật nhanh ra khỏi bệnh viện. Mọi người chỉ đành thở dài tiếp tục xem diễn biến trong căn phòng.

Hắn gõ cửa nhưng phát hiện nó không mở cửa mới mở cửa vào phòng, căn phòng im lặng không tiếng người, hắn nhanh chóng liếc quanh phòng, cuối cùng dừng lại trên chiếc giường nơi nó đang nằm im. Vốn nghĩ nó đã ngủ rồi nên hắn mới lại gần xem thử nó thế nào thì vô cùng ngạc nhiên. Người con gái nằm trên giường mắt mũi đỏ hoe, trên lớp mắt có chứa đựng một tầng nước dày, cứ như nó đang cố gắng để không khóc vậy. Hắn bất ngờ hỏi:

- Angel, em sao vậy?

Nó nghe thấy tiếng hắn thì bật dậy nhào thẳng vào lòng hắn òa khóc. Hắn chỉ đưa nhẹ cánh tay khẽ xoa lưng nó an ủi:

- Angel, nói anh nghe, em sao vậy?

Nó vẫn cứ khóc, cho đến khi đỡ hơn mới cất tiếng nói:- Yuki à, em.... sợ.... lần đầu tiên em..... cảm thấy bất lực như vậy.

Hắn nghe thấy vậy thì ôm chặt nó vào lòng cất tiếng:

- Ngốc này, nếu lúc đó hk có anh thì phải làm thế nào? Em hk được để công tư lẫn lộn như vậy chứ! Nếu anh đến trễ một chút thì em đã là của người ta rồi!

Nó nghe vậy thì lau nước mắt nhỏ giọng hỏi:

- Anh đang ghen? Sao em nghĩ thấy giọng anh chua quá vậy?

Hắn ngưng ngưng gãi đầu, lát sau mới nói:

- Ai nói anh ghen? Chỉ là lo lắng cho em thôi! Thôi nếu hết khóc rồi thì anh về phòng đây, ngủ ngon!

Hắn nói rồi quay người đi nhưng mới đi được vài bước thì đã bị bàn tay lạnh giá của ai đó nắm lại.

- Tới đây ngủ với em đi!

- Ngủ với em sao? - Hắn bắt ngờ.

Nó biết ngày hắn nghĩ gì trong đầu liền lườm hắn rồi trách mắng:

- Này! Anh toàn dùng thân dưới để suy nghĩ đấy à? Chỉ là ngủ bình thường thôi, đâu phải là anh chưa từng ngủ với em?

Hắn lại tiếp tục gãi đầu:

- Nhưng em làm ơn thay bộ nào kín đáo hơn được hk? Em mặc như vậy, anh hk cảm thấy gì mới là có vấn đề!

Nó nghe vậy thì nhìn xuống, vì mới tắm xong nên những giọt nước vẫn còn đọng lại, hướng hồ chỉ nó mặc áo ngủ, lớp vải mỏng tanh để lộ đường cong quyến rũ. Hk mặc áo ngực nên khi nó với lên núm tay hắn, từ trên độ cao đó nhìn xuống có thể thấy đôi gò bồng đảo thoát ẩn thoát hiện dưới lớp vải. Nếu như nhìn cảnh này mà hắn hk có cảm giác gì thì chắc chắn chỉ có hai khả năng xảy ra.

1 là hắn là gay.

2 là hắn có vấn đề về sinh lí!

Nó bật cười:

- Không sao. Nếu anh có ý đồ với em, em sẽ sẵn sàng đá anh ra khỏi cửa, cầm dao thiến anh cho anh từ bỏ cái ý đồ xấu xa đó đi!

-.....- =_||| Angel em quả thật rất biến thái! Quyến rũ người ta mà lại hk cho động chạm, em đang muốn thử thách tính nhẫn nại của anh sao?

Hắn bất lực nhảy lên giường kéo nó nằm xuống chiếc giường êm ái nói:

- Vậy anh được quyền ôm em chứ?

Hk đợi nó trả lời hắn đã kéo nó vào lòng ôm thật chặt. Nó vùng vẫy một hồi cuối cùng hắn hk chịu được quát lớn:

- Em mà còn động đậy gì nữa, anh mặc cho em là sát thủ, lúc đó đừng trách anh!

Nó cuối cùng cũng chịu nằm im nhưng bàn tay hk yên phận vẽ vài vòng tròn trên khuôn ngực rắn chắc của hắn. Hắn mở mắt chụp lại cánh tay nó kéo người nó lại sát mình hơn, nhìn thẳng vào mắt nó nghiến răng nói:

- Ngủ đi! Đừng thử thách tính kiên nhẫn của anh! Anh hk chịu trách nhiệm đâu đấy!

Nó tức giận nhưng hắn cũng mặt kệ, cúi người xuống đặt bờ môi ấm áp lên bờ môi giá lạnh của nó. Rất lâu sau, cho đến khi nó cảm thấy gần như nghẹt thở thì hắn mới buông ra, ôm nó vào lòng nói:

- Từ nay đừng rời xa anh nữa!

Nói xong hấn nhắm mắt, nó mỉm cười vui vẻ rồi cũng mãn nguyện chìm sâu vào giấc ngủ. Vậy là cả hai một buổi tối thật yên bình bên nhau.

27. Chương 28: Cảnh Không Nên Nhìn.

Đêm đó, tuy có rất nhiều người ngủ ngon nhưng lại có hai con người hk tài nào chợp mắt được. Cô ta nằm trên chiếc giường êm ái trong căn phòng lạnh lẽo, tay đặt lên trán suy nghĩ miên man.

- Chẳng lẽ phải sử dụng đến chiêu này sao? Angel, tôi xin lỗi nhưng đó là do cô, là cô đã cướp anh ấy. Cô đã thấy bộ dạng của hấn ta hôm trước rồi, thôi được. Chiêu trò cuối cùng tôi sẽ sử dụng!

Đang duy nghĩ miên man thì có tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ đó.

Cốc... cốc....

- Vào đi.- Cô ta lên tiếng.

Người con trai bước từ cửa vào, mỉm cười nhìn cô ta nằm trên giường nói:

- Cô có vẻ tâm trạng quá nhỉ?

Cô ta nằm trên giường liếc nhìn chàng trai đó, nói:

- Anh thật là vô tích sự, đến việc cưỡng hiếp cũng hk xong.

Hấn ta chỉ cười cười sau đó mới lên tiếng:

- Cô đã cam kết với tôi hk làm hại cô ấy, cô muốn hấn ta tôi muốn cô ấy, tôi hk muốn cô ấy phải khóc.

Cô ta cười nửa miệng:- Được thôi, muốn thì cứ làm việc của anh. Tôi chỉ là thêm gia vị mà thôi.

- Cô biết vậy là được rồi.

Nói xong Vũ quay người đi ra ngoài để lại cô ta 1 mình trong phòng.

_____ 1 Tháng sau _____

Ngày nào, ngày nào hấn cũng nhìn thấy một bó hoa trước cửa nhà. Mỗi ngày là một loại hoa, hấn và nó đều biết là của ai nhưng nó vẫn vui vẻ nhận lấy như thường, lại còn vui vẻ cắm đầy nhà. Nguyên 1 tháng, hấn cứ hằm hằm mặt nhìn nó, cất giọng đầy chua chát:

- Em có thôi nhận hoa của người lạ đi hk?

Nó thì vui vẻ đáp lại:

- Người ta tặng hoa cho em, thơm và đẹp thế này thì uống chết được!

Hấn lại nói:

- Có nhận thì em làm ơn đừng xem trọng nó hơn cả anh chứ! Anh có cảm giác tui thân!

Nó bĩu môi:

- Này, anh ăn cả1 hũ giấm à? Chỉ là hoa mà anh cũng có thể ghen tỵ được sao?

Hấn bây giờ đã vút hết sĩ diện lớn tiếng nói:

- Em chỉ có thể nhận hoa của anh thôi! Hoa này hk đẹp lại còn thối, em cần gì chứ!

Tuy trong lòng như đang rót mật ngọt nhưng nó vẫn tiếp tục:

- Hoa của anh cái gì chứ? Ai thèm! Em chỉ cần.....

Chưa nói xong thì hắn đã cướp lời:

- Anh thôi!

Nó vì đang vui trong lòng nên cũng không hề hay biết lúc đó nó đã gạt đầu sau câu nói của hắn. Hắn mỉm cười gian tà, tiến lại gần nó. Nó bây giờ mới phát hiện mình đã lỡ lời vội hét lớn:

- Nè, lưu manh. Dừng lại gần!

Hắn nghe vậy, nụ cười trên khóe môi càng tươi hơn nói:

- Anh chỉ tính ôm em nhưng là em nghĩ lung tung đấy! Nếu em muốn, anh sẽ cho em biết thế nào là lưu manh thật sự

Hắn chờ nó kịp phản ứng, hắn đã ôm chặt nó vào lòng rồi phủ đôi môi của mình xuống, mạnh mẽ càng quết trong miệng nó. Nó lúc đầu còn giãy giụa nhưng chỉ là hình thức còn ngược lại thì sắp tan chảy trong nụ hôn đó. Cuối cùng, nó cũng đáp lại một cách triệt để. Hắn nhanh chóng bế nó lên phòng, thả nó lên giường rồi khóa trái cửa.

Nó mất hồn xô hắn ra:

- Đây, anh làm gì vậy hả?

Hắn cười cười:

- Lưu manh.

Nó bất ngờ chưa kịp nói gì đã bị thân thể của hắn đè xuống, đôi môi lạnh giá bị một đôi môi ấm nóng khác chiếm lĩnh. Nó dường như tan chảy trong sự ngọt ngào đó nhưng chút lý trí cuối cùng đã ngăn cản nó lại khi cảm nhận được bàn tay hắn đang tháo những cái cúc áo. Nó hét lên:

- Chưa đủ tuổi mà!

Lời vừa dứt thì cũng là lúc nó hối hận nhất, nói câu này khác nào nó cũng muốn nhưng vì chưa đủ tuổi nên không được làm? Hắn nghe vậy thì cười tươi hơn nói:

- Anh không nghĩ vậy, Angel! Em còn muốn hơn cả anh? Nếu vậy thì chỉ có thể giúp em đạt ý nguyện thôi!

- Khoan đã.....

Nó chưa nói hết lời thì đôi môi lại bị chiếm lĩnh ngăn không cho nó thốt nên lời. Hắn hôn lên vành tai rồi cắn nhẹ một cái nói:

- Yên tâm, anh sẽ nhẹ nhàng, em có biết anh ” ăn chay” một tháng rồi không?

Nói xong, hắn lại cúi xuống hôn lên cổ mũi miệng cổ, đến xương quai xanh rồi lại xuống bầu ngực dưới lớp áo lót. Mảnh vải cuối cùng trên cơ thể hai người đã nhanh chóng bị gỡ bỏ. Hắn vùi đầu mình vào khuôn ngực của nó liếm nhẹ làm nó khẽ rên lên 1 tiếng, điều này càng kích thích hắn hơn. Hắn cất giọng khàn khàn đầy quyến rũ:

- Vào nhé em!

Chút ý chí cuối cùng của nó đã mất hoàn toàn sau khi nghe câu này, nó nhẹ nhàng lên tiếng:

- Nhẹ thôi anh.

Hắn mỉm cười rồi từ từ tiếng vào, nó có cảm giác đau ở bụng dưới nên khẽ rên nhưng lại bị một đôi môi khác chiếm lĩnh nên không thể nói được gì, cuối cùng chỉ còn cách tận hưởng cảm giác tuyệt vời này.

Cạch....

Đột nhiên tiếng mở cửa vang lên, hắn và nó bất ngờ quay đầu nhìn ra phía cửa thì thấy anh đang đứng đó sững sờ nhìn hai đứa ở trên giường. Nó đỏ mặt còn hắn thì hét lớn:

- Anh! Ra ngoài ngay!

Anh nghe vậy thì hét giật mình ngay lập tức quay người đóng cửa trên môi còn đang nở nụ cười.

28. Chương 29: Đính Hôn Nhầm Người?

Anh chống tay lên bàn nhìn hai con người đối diện, trên khuôn mặt đang nở nụ cười đều. Anh chắc lưỡi:

- Hai đứa cũng thật là..... chắc chắc..... làm chuyện đó mà hk khóa cửa phòng là sao?

Nó cúi thấp mặt nhỏ giọng nói:

- Anh thấy hết rồi sao?

Anh lại tiếp tục mỉm cười:

- Cảnh gì hk nên thấy, anh thấy hết rồi!

Nó nghe vậy thì mặt nóng bừng bừng, vậy chẳng phải anh đã thấy hết thân thể nó? Hắn dường như có chung ý nghĩ với nó, vậy nên chỉ nhìn anh hừ lạnh:

- Hừ. Em đã khóa cửa phòng hoàng chỉ là có ai đó hk biết điều mở cửa vào đấy chứ! Thân thể của vợ em cũng bị anh nhìn thấy hết rồi!

Anh lại cười cười:

- Á à, từ khi nào mà Angel trở thành vợ em rồi thế? Chuyện anh mở cửa là vì nghe thấy tiếng động trong phòng, tưởng em ấy bị sao nên mới mở cửa để xem mà.

Hắn lạnh lùng:

- Đưa chìa khóa phòng đây! Từ nay chỉ có em được vào phòng cô ấy thôi!

Nó nãy giờ im lặng thì bây giờ mới ngẩng đầu lên bất mãn nhìn hắn, lớn tiếng trách móc:

- Anh này, phòng em ai cho tự tiện thế?

Anh cúi xuống véo nhẹ mũi nó nói:

- Thân thể của em, anh thấy hết rồi, còn ngại cái gì nữa?

Anh bật cười đưa chìa khóa rồi nói:

- Đây đây! Đây, hai đứa mau mau đính hôn đi rồi muốn làm gì thì làm.

Nó nghe vậy thì đỏ mặt nhưng trong lòng đang rất chờ câu trả lời của hắn. Hắn sẽ trả lời như thế nào nhỉ? Chắc là sẽ đồng ý thôi!

Nhưng trái với sự mong chờ của nó, hắn nói:

- Không thích. Đưa chìa khóa đây!- nói rồi hắn giựt chìa khóa ra khỏi tay anh.

Nó nghe xong câu trả lời thì ngồi im bất động. Không thích? Vậy là hk muốn đính hôn? Hk muốn bên nhau phần đời còn lại? Nó mỉm cười chua chát rồi đứng dậy lên tiếng:

- Tối nay em muốn ngủ một mình, anh đi về phòng đi. Chìa khóa này, em giữ, anh hk cần vào phòng em.

Nó nói xong, giựt chìa khóa rồi bỏ đi làm cho hắn ngơ ngác hk hiểu gì. Chuyện gì vậy? Cô ấy giận chuyện gì?

Tôi hôm đó, nó nằm trần trọc suốt cả buổi tối lan man suy nghĩ những chuyện vắn vơ hk tài nào chọn lựa được.

Chiều hôm sau:

Nó vừa từ công ty trở về, tâm trạng vẫn âm u như thường chẳng tốt lên được chút nào. Vừa về đến trước cửa nhà thì thấy một người con trai đang đợi mình với một bó hoa hồng trên tay. Nó lạnh lùng bước lại gần, chàng trai nhìn thấy nó thì vui mừng nói:

- Angel, em về rồi sao?

Nó cười hỏi:

- Tôi về rồi đây, anh muốn gì?

Vũ nghe vậy thì quỳ xuống đưa bó hồng ra trước mặt nó, nói rất chân thành:

- Angel, cưới anh đi.

Nó đang cười rất tươi, ai nhìn từ xa cũng sẽ nghĩ như thế nhưng chỉ người trong cuộc mới biết rằng nụ cười của nó đã đông cứng trên mặt. Nó mở miệng:

- Được.

Từ xa, một người con trai nào đó nghe nó trả lời như vậy thì lặng lẽ quay người bỏ đi nhưng vì không nghe hết nên Yuki không nghe được câu tiếp theo của nó:

- Nhưng anh hãy đợi sau khi tôi hết yêu Yuki.

Nó dứt lời thì lạnh lùng bước qua đóng sập cánh cửa lại trước mặt Vũ. Người con trai đó sau khi bị từ chối thì không hề buồn mà ngược lại, Vũ còn nhếch mép.

”Không lâu nữa đâu, em sẽ hết yêu hắn ta.”

==

Hắn lững thững bước vào quán cafe, ngồi xuống mở chiếc hộp đựng nhẫn mà mình cầm trong tay này giờ. Chiếc nhẫn vàng được chạm khắc tinh xảo thành hình đôi cánh—đôi cánh của thiên thần. Angel à, anh cứ tưởng em yêu anh chứ? Nhưng em lại đi đồng ý lời cầu hôn của tên đó là sao?

- Yuki? Sao anh lại ở đây?— Một giọng nói nhẹ nhàng cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của hắn.

Hắn ngẩng mặt lên, là Rina?

Cô ta ngồi đối diện hắn, mỉm cười hỏi:

- Anh làm sao thế? Có vẻ rất tâm trạng nhỉ?

Hắn không nói gì, chỉ lặng lẽ chuyển chiếc hộp bọc nhung qua trước mặt Rina. Cô ta có vẻ bất ngờ nhưng đáy mắt không dấu được sự đắc ý. Hắn cũng không để ý nhiều, chỉ im lặng đưa cho cô ta chiếc nhẫn.

- Cho cô đấy.— Hắn lên tiếng.— Tôi không cần nó nữa.

Cô ta bất ngờ:

- Là nhẫn mà! Anh muốn tôi làm gì với nó chứ?

Hắn đứng dậy bỏ đi, trước khi đi chỉ để lại một câu:

- Làm gì tùy cô, tôi không cần nó.

Cô ta cầm lấy chiếc nhẫn ngắm nghía, Angel, tôi có món quà rất hay để tặng cho cô rồi.

W W

Ngày hôm sau, trên báo xuất hiện một bản tin rất nóng hổi. Trang đầu tiên của tờ báo in chữ rất to, rất rõ ràng dòng chữ:

”Nhị thiếu gia tập đoàn Hawasimi cầu hôn đại tiểu thư tập đoàn Shimazaki”

Phía dưới dường như để chứng thực cho dòng chữ là hình hắn đang nhìn Rina với ánh mắt dịu dàng còn cô ta thì đang vui vẻ ôm lấy chiếc hộp đó. Nhưng mọi người không ai biết rằng đôi mắt của hắn như vậy là vì tưởng tượng mà nó đang nhận được chiếc nhẫn đó.

Trong lúc cô ta vui mừng nhìn thành quả của mình thì bên nhà của hắn và nó đang xảy ra chiến tranh.

- Angel à, em mở cửa đi.— Hắn ở ngoài đang đập cửa kêu gọi nó.

Cuối cùng, cánh cửa bị hắn gõ gần như nát cũng mở ra. Nó lạnh lùng quét ánh mắt nhìn hắn từ trên xuống dưới, hỏi:

- Chuyện gì?
- Angel, anh hk có cầu hôn cô ta.
- Liên quan đến tôi sao?
- Em là người yêu của anh mà, chẳng lẽ lại hk liên quan đến em?
- Sửa lại đi, là nhân tình.

Hắn bắt lực dùng chân ngáng cửa trước khi nó đóng lại nói:

- Anh hk có cầu hôn cô ta! Anh yêu em mà, chỉ là vì hôm qua anh thấy em đồng ý lời cầu hôn của tên Vũ.....

Không đợi hắn nói hết, nó ngắt lời:

- Chắc hẳn anh mới nghe chữ được đã bỏ đi? Vì vậy mà cầu hôn người khác? Nếu anh hk tin tưởng tôi, vậy thì dẹp đi, hk yêu gì nữa hết! Chính anh nói hk thích đính hôn mà.

Nó dứt lời thì đóng chặt cánh cửa lại để hắn ở ngoài đang hồi hận lủi thủi về phòng. Khi vừa mới bước chân vào phòng thì điện thoại của hắn bắt chợt đổ chuông

” Alo?”- Giọng hắn có chút bực bội.

” Em có thai rồi”- Đầu dây bên kia là Rina.

Hắn hk chút suy nghĩ mà đáp ngay:” Phá nó đi, tôi sẽ đưa cô tiền.”

Nói xong hắn liền cúp máy để lại cô ta ngồi bên đầu dây kia thần thờ nhưng rồi lại mỉm cười vui mừng.

Hawasimi Yuki, cảm ơn anh nhé! Tôi hk tính nhận đứa con này là của anh đâu, nhưng anh đã nhận, vậy thì hà cớ gì hk sử dụng nó?

29. Chương 30: Giận Dỗi.

Yumi tức giận chỉ vào mặt hắn quát lớn:

- Cậu đúng là ngu ngốc! Ai lại đi nghi ngờ tình yêu của cậu ấy cơ chứ!

Ayako ngồi bên cạnh cũng góp phần:

- Giờ thì sao? Cậu vui rồi? Cho dù nó có là sát thủ thì nó cũng rất yếu mềm, cậu có thấy nó nhốt mình trong phòng suốt một tuần rồi hk?

Hắn bắt lực lên tiếng:

- Tớ thật sự hk có! Chỉ là bông bột thôi mà!

Anh cũng tức giận hk kém:

- Bông bột? Em nói hay nhỉ? Bây giờ hk biết chừng vì sự bông bột của em mà có đâu ra đó một đứa bé cũng nên!

Hắn nghe vậy thì tức giận:

- Anh vừa phải thôi! Đâu ra có một đứa bé cơ chứ!

Sho nhìn hắn: - Cậu có dám chắc?

Hắn bất ngờ nhưng rồi cũng im lặng một lát sau định lên tiếng thì đã bị một giọng nữ khác ngắt lời:

- Anh có đứa con ở ngoài cũng sẽ là chuyện đương nhiên thôi.

Mọi người đều ngược đầu lên lầu, nơi phát ra tiếng nói, nó đang đứng khoanh tay đi từ trên lầu xuống. Hắn vội vã đứng dậy đi lại gần giờ tay lên kéo nó vào lòng nhưng bị nó lạnh lùng hất ra.

- Đừng đụng vào tôi!

Nói rồi nó đi lướt qua người hấn vào thẳng bếp rót nước uống. Bàn tay của hấn bơ vơ giữa hk trung, lòng đau dữ dội.... hấn đã làm gì thế này?

Mọi người thấy nó đã chịu ra khỏi phòng thì đứng dậy hỏi thăm nó:

- Angel, cậu hkk sao chứ? Có phải là ốm đi rồi hk?

Nó uống xong cốc nước thì rảo bước ra cửa chỉ để lại một câu nói trước khi ra khỏi nhà:

- Đi làm nhiệm vụ, hk cần .

Cạch..... sau khi cánh cửa đóng lại, mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Nó nói sao? Đi làm nhiệm vụ?

Ayako lo lắng lên tiếng:

- Cậu ấy như vậy có ổn hk?

Vừa dứt lời đã thấy hấn chạy thật nhanh ra cửa đuổi theo nó.

-Angel!

Mọi người ở trong nhà đều lắc đầu ngao ngán, Sho thì ôm đầu cảm thán:

- Ôi, cái tên ngốc này.

Yumi cũng buồn cười:

- Kệ hấn đi, tình yêu của hai đứa nó đúng là gian nan thật.

Ở ngoài cửa:

Sau khi nghe hấn hét như vậy thì nó dừng chân quay đầu lại, lạnh nhạt hỏi:

- Có chuyện gì?

Hấn hk nói gì chỉ chạy thật nhanh tới ôm chầm lấy nó, nói nhỏ nhẹ bên tai:

- Em..... đừng đi có được hk?

Nó cầm tay hấn hất ra:

- Buông ra.

Hấn nói:

- Không buông.

- Buông ra!

- Anh hk buông!

- Buông.

- Hk!

Nó cuối cùng cũng nản:

- Tùy anh.

Hấn mỉm cười hài lòng:

- Angel, anh xin lỗi.

-.....

- Tha thứ cho anh đi.

- Tôi hk có hứng thú. Đẹp mấy chuyện đó đi, tránh ra tôi đi làm nhiệm vụ.

Nó quay người định bỏ đi thì bị hấn níu tay lại:

- Angel, nghe anh, xin em đừng đi có được hk? Tâm trạng em như vậy, lỡ bị thương thì thế nào?

Nó tức giận gặt thẳng tay hấn ra:

- Tôi cũng chưa chết vì anh đâu! Giờ thì xin anh buông ra!

Nó quay người bỏ đi lên chiếc xe BMW màu đen phóng thẳng đi chỉ để lại hấn đang đứng một mình với làn khói của xe.

9h tối, nhà Yuki.

Cạch.... cánh cửa nhà mở ra, nó lao đảo cố gắng từng bước vào nhà. Hấn đang ngồi chờ nó trong nhà chột đứng dậy đi lại gần nó nhẹ nhàng hỏi:

-Angel, em hk sao chứ?

Nó chỉ lạnh nhạt hất bàn tay đang hướng về phía nó nói:

- Không đến lượt anh quan tâm!

Hấn vẫn cứ để nó từng bước đi lên cầu thang còn mình ở sau dõi theo bóng lưng của nó. Nhưng nó mới đi được mấy bước đã ngã khụy xuống rồi lịm dần. Hấn bất ngờ chạy lại đỡ nó, bế nó lên ghế sofa. Bây giờ nhìn kĩ mới biết, khuôn mặt nó rất nhợt nhạt, mồ hôi túa ra liên tục, có vẻ nó đang rất đau. Nhìn xuống dưới thấy nó đang ôm bụng mới hoảng hốt gặt tay nó ra, cởi chiếc khoác màu đen, bên trong là một mảng đỏ tươi trên nền vải trắng.

Hấn xé cái áo ba lỗ vướng mắt kia, bên trong là một đường dao khá sâu. Hấn đi lấy dụng cụ sơ cứu cho nó rồi gọi bác sĩ đến vì biết nó không thích bệnh viện nên mới phải gọi bác sĩ.

Sáng hôm sau nó tỉnh dậy trong tình trạng mơ màng. Nhìn xung quanh, là phòng của nó, có cảm giác bàn tay ấm áp vì vậy nó liền nhìn xuống. Thấy hấn sắc mặt nhợt nhạt vì thiếu ngủ đang ngồi ngủ bên cạnh lòng chột thấy đau. Tại sao? Tại sao nó lạnh nhạt như vậy mà hấn vẫn quan tâm yêu thương nó cơ chứ?

Có cảm giác rằng nó đã tỉnh vì vậy mới mở mắt ra nhìn, thấy nó đang nhìn mình thì ngẩn người. Nó nhìn thấy hấn tỉnh thì bất ngờ quay mặt sang phía khác. Hấn ngồi dậy xoa đầu nó, dịu dàng hỏi:

- Em tỉnh rồi sao?

- Tại sao?- Nó hỏi.

- Hả?

- Tại sao lại tốt với tôi như vậy, trong khi tôi suốt ngày lạnh nhạt với anh?

Hấn mỉm cười:

- Bởi vì anh sai, bởi vì anh hk muốn mất em và bởi vì anh..... yêu em.

Nó bật khóc. Đúng, hấn yêu nó, làm sao nó không biết? Làm sao nó không biết trang báo đó chỉ là bày của cô ta và Vũ? Mà biết thì sao chứ? Biết rồi nhưng vẫn mắc bấy đấy thôi! Nó yêu hấn, nó tin hấn nhưng trái tim vẫn cảm thấy đau, vẫn cảm thấy tổn thương vô cùng!

Hấn bất ngờ ôm lấy nó dỗ dành:

- Angel, đừng khóc nữa mà. Anh xin lỗi , xin lỗi vì đã làm em buồn, xin lỗi vì đã khiến em phải đau như vậy.

Nó ôm chặt lấy hấn vừa khóc vừa nói:

- Em..... ích kỉ lắm phải hk? Chỉ vì hk muốn mất anh mà thôi! Em thật sự..... hk muốn mất anh!

Hấn nhắc cằm nó lên nhìn thẳng vào mắt nó nói:

- Nghe anh đây, Angel. Anh yêu em, cả đời này chỉ yêu mình em thôi! Em có hiểu hk?

Nó gật đầu. Hấn nói tiếp:

- Vì vậy chỉ có em bỏ anh, anh hk bao giờ có thể bỏ em được, bởi vì anh dám cá, anh yêu em nhiều hơn em yêu anh.

Nói rồi hắn cúi xuống dành tặng nó một nụ hôn sâu. Angel, em biết hk? Anh yêu em rất nhiều, yêu từ khi chúng ta còn rất nhỏ. Nếu em giận anh, anh thật sự sẽ tìm mọi cách để dỗ dành em. Em muốn rời xa anh, anh hk cho phép điều đó! Em chỉ có thể mãi ở bên cạnh anh hk bao giờ rời xa anh! Anh yêu em nhiều lắm.... Angel...

30. Chương 31: Sóng Gió.

Hắn hẹn gặp cô ta ở ngoài quán cafe để giải quyết chuyện hiểu lầm. Lúc cô ta vừa ngồi xuống ghế đã dùng giọng hơi nũng nịu để nói với hắn:

- Anh tìm em có việc gì sao?

Hắn vì vẫn có ấn tượng tốt về cô ta, nghĩ rằng việc mình vứt nhẫn cho cô ta bị một tên nhà báo nào đó nên cũng hk trách cô ta, chỉ mỉm cười đáp:

- Chuyện chiếc nhẫn chỉ là hiểu lầm, xin cô đừng ảo tưởng về những thứ đó. Tôi hk đính hôn với cô.

Cô ta im lặng một chút rồi dùng giọng hơi lạnh lùng khác hoàn toàn với khi nãy đáp:

- Tôi biết mà, chuyện trên báo chắc là có ai nói tầm bậy thôi.

Hắn gật đầu:

- Thế thì tốt, tôi và bạn gái đang rất hạnh phúc, chỉ hy vọng cô đừng làm gì quá đáng là được.

Cô ta cười lạnh :

- Tôi có thể làm gì hai người bọn anh chứ?

Hắn gật đầu rồi đứng dậy đi về. Cô ta cũng từ từ im lặng ra bắt xe về.

Cạch.... Sau khi đóng cánh cửa , cô ta liền hất hết tất và đồ đạc trên bàn xuống làm cho căn nhà đang yên oanh bỗng nghe tiếng loảng xoảng của đồ vật bị rơi vỡ. Tay cô ta hk ngừng hất, miệng hk ngừng hét:

- Angel, chết tiệt! Tôi sẽ phải làm cô đau khổ! Phải làm cô chết trong cái tình yêu chết tiệt đó của cô! Kin chết rồi, tên Naoi (Vũ) chết tiệt đã giết anh ấy rồi cô có biết hk hả!!! Tôi sẽ giết cô, mượn cái tình yêu mãnh liệt đó để giết cô! Cho cái tên Naoi và Yuki phải đau khổ khi cô chết! Hahahahahaha....

Ngày 12 tháng 3, sinh nhật nó. Mọi người đều đuổi nó ra khỏi nhà để bí mật tổ chức sinh nhật cho nó, giao rằng phải về sau 5 giờ. Vì vậy nó cứ ung dung đi mua sắm sau giờ làm với tên hầu hạ đi đằng sau xách đồ là hắn. Mặc dù trời nắng chói chang và đông đồ không hề nhẹ chút nào nhưng trên khuôn mặt hắn vẫn luôn nở nụ cười hạnh phúc. Không sai, chính là nụ cười hạnh phúc. Đùa à? Dù xách đồ cho bạn gái nhưng cô ấy vẫn luôn khoác tay mình, luôn mỉm cười với mình trong khi nụ cười đó đã rất lâu rồi mình hk gặp, đã thế, cô ấy còn quan tâm chăm sóc mình, thôi thì khổ một chút cũng đáng!

Nó lên tiếng, giọng buồn cười:

- Anh cười cái gì mà cười mãi thế?

Hắn giật mình, ấy chết, này giờ cứ vừa đi vừa cười chắc là mất hình tượng lắm? Đàng hẵng giọng hắn lên tiếng cứu vớt hình tượng đang sụp đổ của mình:

- Anh thấy trời đẹp nên cười, hk được sao?

Nó bật cười:

- Anh bị sốt đấy à? Trời oi bức thế này mà gọi là đẹp? Em biết anh đang cười chuyện gì mà, tôi thì anh cứ khai ra đi, mắc mớ gì phải mắc cỡ? Nói đi anh cười vì anh đang hạnh phúc?

Hắn nghe xong thì giật mình lườm lườm nó:

- Đôi khi em thông minh đến mức anh thấy ghét!- Nói rồi, hắn kéo tay nó chạy theo hướng về nhà nói:

- Đi nào, mọi người đang chờ em đấy, về nhà cho họ thỏa lòng mong nhớ nào, sắp 5h rồi!

Nó mỉm cười nói:

- Ủ, mau đi thôi, về nhà.

Về đến nhà thì đã đúng 5 giờ, nó và hắn mở cửa bước vào nhà với một tâm trạng hoàn toàn ngạc nhiên. Tuy lúc đầu đã có nghĩ tới cũng xác định được bọn họ sẽ làm gì nhưng hk ngờ tụi hắn làm nó còn hơn cả bất ngờ! Hắn mỉm cười khoác vai nó thì thắm vào tai nó:

- Ngạc nhiên lắm phải hk? Anh muốn cho em một sinh nhật đáng nhớ.Đi thôi đừng để mọi người đợi lâu.

Căn nhà được trang hoàng hk mấy yếu điệu như mấy cô tiểu thư đài các khác. Bong bóng màu đen, trắng được thả bay trên trần nhà, còn treo một dải băng trên trần với dòng chữ lớn: Angel, sinh nhật vui vẻ.

Nến được thắp khắp nhà tạo nên cảm giác lung linh huyền ảo và mọi người trong nhà, bao gồm cả hắn đều mang âu phục màu trắng hoặc đen. Nó cười tươi hết cỡ, trong lòng cực kì hạnh phúc, hk phải đặc sắc gì tuy có chút đơn điệu nhưng nó rất vui bởi vì tất cả mọi người đều có mặt ở đây, và tất cả họ đều mang đồ với tông màu nó thích__ Trắng đen.

Mọi người nhìn nó một chút rồi lấy ra một chiếc bánh sinh nhật với hình khuôn mặt của nó rồi hát chúc mừng sinh nhật. Sau khi bài hát kết thúc, nó định lên tiếng nói thì bị tiếng chuông cửa cắt ngang.

Ping poong..... ping poong.....

Nó tò mò nhìn mọi người, ý hỏi còn ai nữa nhưng mọi người đều lắc đầu không biết. Nó ra mở cửa nhưng không thấy ai, cúi xuống chỉ nhìn thấy một chiếc hộp vuông dưới đất, trên mặt hộp có ghi chữ: Sinh nhật vui vẻ.

Nó vừa vào phòng khách vừa mở chiếc hộp, trong hộp là một sấp ảnh và một chiếc máy ghi âm.

Ayako lấy xấp ảnh lên xem, xem được một tấm thì đã trợn tròn mắt há mồm nhìn tấm ảnh. Thấy thế nó liền giơ tay giật lấy nhưng Ayako đã nhanh chóng giấu ra sau lưng cười cười nói:

-Angel này, tớ nghĩ cậu hk nên xem thì hơn.

Nó nghi ngờ nhìn Ayako rồi nhanh chóng dè nhỏ xuống với tay lấy xấp ảnh lên xem. Một thời gian im lặng kéo dài, sau đó nó lại lấy chiếc máy ghi âm còn lại trong hộp. Nhấn nút, bật lên.

/Alo/- Giọng của hắn vang lên.

/ Em có thai rồi/ - Đầu bên kia là giọng của cô ta.

/ Phá nó đi, tôi sẽ đưa tiền cho cô/.

/...../

Sau khi cuộc đối thoại kết thúc lại thêm một khoảng im lặng kéo dài. Hắn dè dặt lên tiếng:

- Angel....

Nó quay lại cười lạnh nhìn hắn:

- Thật đúng là một buổi sinh nhật đáng nhớ.

Nói rồi nó lạnh lùng quay người bỏ đi lên tầng. Hắn chuẩn bị đuổi theo thì bị anh giữ lại:

- Đừng, em cứ để con bé một mình.

- Anh để em đi đi.

Anh tức giận hét lên:

- Em còn không biết tính con bé hay sao? Hay là em chưa làm nó đủ đau khổ? Cái bản tính trai gái của em làm ơn đừng làm tổn thương đến con bé nữa!

Hắn giật mình rồi cũng im lặng hì nói gì chỉ đứng im nhìn nó vào phòng.

31. Chương 32: Chết Để Đổi Lấy Hạnh Phúc.

Nó nằm im trên chiếc giường ngẩng đầu nhìn trần nhà. Nên nói nó ngu ngốc hay cô ta quá xảo quyệt? Lần trước cũng như vậy, tuy nó hì muốn mắc mưu của cô ta nhưng tại sao? Tại sao lại khó đến như vậy? Tình yêu là cái quái quỷ gì kia chứ? Tạo sao biết hắn vô tội nhưng nó vẫn thấy oán trách hắn như vậy chứ? Có phải nó làm cho ta mù quáng? Nhưng cũng chưa hẳn, với một người thông minh như nó, nó tuyệt đối sẽ hì để cô ta dắt mũi, tuyệt đối hì! Nó vừa đứng dậy bước xuống giường, trong đầu chợt vụt qua những hình ảnh trong quá khứ.

Hôm đó cô ta đưa hắn về nhà, người đầy mùi rượu, áo quần xộc xệch, đôi môi của hai người vẫn còn đỏ đỏ. Nó bàng hoàng ngồi phịch xuống giường, thì ra.... thì ra là vậy...

Nó bật cười chua chát, cuối cùng... cuối cùng thì tất cả đều là sự thật! Ngu ngốc tin hắn làm gì để phải đau thể này cơ chứ? Nó ôm chặt lấy ngực bật khóc. Yêu hắn để rồi lần này đến lần khác để trái tim chịu tổn thương, nó sắp vỡ rồi, nó không chịu được nữa rồi. Đau, tim nó bây giờ đang rất đau, tim ơi, tao xin mi đừng đau nữa mà, to thật sự hì thể chịu nổi, tao không thể chịu được nữa, xin mi đó, đừng mà.

Nó cảm thấy người nó đang mềm dần ra, hì còn một chút sức lực, một chút cũng không. Ý thức dần trở nên mơ hồ, mọi thứ xung quanh cứ mờ mờ ảo ảo cho đến khi chút sức lực cuối cùng bay mất thì nó đã ngã phịch xuống sàn nhà giá lạnh.

~~~

- Bác sĩ, cô ấy không sao chứ?- Hắn lo lắng túm lấy áo của bác sĩ khi cô ra khỏi phòng khám.

Cô bác sĩ đẩy gọng kính của mình, nhìn vào tài liệu nói:

- Cậu là người yêu của cô bé? Nó vốn bị yếu tim, lần này phải chịu cú sốc lớn nên ảnh hưởng đến tim. Tôi nói này, nó sống vốn đã khổ, cậu làm ơn làm phúc đừng khiến nó khổ thêm nữa!

Hắn nghe cô gái nói vậy thì ngạc nhiên:

- Cô quen cô ấy?

Cô gái hừ lạnh:

- Tôi là chị họ của con bé, cũng thuộc tổ chức. Nếu hôm nay tôi hì về kịp thì biết làm sao? Có lẽ con bé đã chết rồi!

Hắn cúi đầu::

- Tôi biết rồi, cảm ơn cô.

-Nó tỉnh rồi đấy! - Nói rồi cô gái bỏ đi một mạch.

Anh đứng bên cạnh mà toát cả mồ hôi. Sao mấy người thuộc tổ chức ai cũng lạnh lùng hết vậy?

- Cậu mau vào thăm cô ấy đi.- Sho vừa nói vừa đẩy hắn đến phía phòng bệnh.

Hắn do dự một chút rồi cũng gạt đầu, lấy hết dũng khí đi vào phòng.

Cạch..... cánh cửa được mở ra, trên giường là cô gái đang ngồi thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Hắn định lên tiếng bắt chuyện nhưng lại hì biết bắt đầu thế nào, vì thế sau vài lần mở miệng định nói hắn lại quyết định im lặng.

Nó dường như cũng khó xử nhưng im lặng mãi cũng mệt vì vậy nên quyết định lên tiếng.

- Nói gì thì nói đi, còn hì thì đi ra ngoài.

Hắn im lặng một chút rồi cũng quyết định lên tiếng:

- Angel, anh xin lỗi.

Nó đang nhìn ngoài cửa sổ bỗng quay phắt lại nhìn hắn, cười lạnh:

- Xin lỗi, được, xin lỗi, anh xin lỗi thì được gì chứ? Có thể sửa được mọi việc hay sao? Có thể giúp trái tim tôi bớt đau hay sao? Có con với người ta rồi, chẳng lẽ một tiếng xin lỗi có thể làm đứa trẻ biến mất, có thể xem như mọi chuyện chưa từng xảy ra? Hk thể! Anh biết không? Chuyện đó là không bao giờ! Tôi cũng hk còn sức để tiếp tục chơi trò đau khổ này với anh nữa! Tôi quá mệt rồi! Anh đi đi!

Nó đã nghĩ, nếu như câu đầu tiên hắn nói là muốn giải thích mọi chuyện với nó, nó sẽ nghe, nghe rồi tha thứ cho hắn. Nhưng câu đầu tiên hắn nói lại là xin lỗi, thì khác nào thừa nhận là hắn có con với người ta? Cho dù nó biết, hắn đã vui chơi với hk ít người nhưng hắn yêu nó là thật lòng, quá khứ của hắn ra sao hk quan trọng nhưng nó hk thể chấp nhận được việc hắn có con với cô ta, không bao giờ! Hắn thừa nhận hk tin tưởng vào bản thân mình, thế thì hà cớ gì nó phải tiếp tục tin hắn chứ?

Hắn nghe vậy thì xoay người đi ra ngoài, trước khi ra khỏi phòng chỉ để lại thêm một câu cuối cùng:

- Angel, anh chỉ muốn nói với em hai tiếng.... xin lỗi.

Xin lỗi vì đã làm em đau. Xin lỗi vì đã khiến em buồn. Xin lỗi vì anh có lỗi với em. Xin lỗi vì anh đã hk dám chắc vào bản thân mình, hk dám chắc mình đã làm gì. Xin lỗi vì chỉ toàn mang lại cho em đau khổ. Và cuối cùng, xin lỗi... vì đã yêu em...

Tách.... tách....

Nó cúi đầu nắm chặt lấy ga giường, những giọt nước mắt kìm nén bấy lâu cuối cùng cũng rơi. Nhưng tuy nước mắt rơi nhưng trên môi lại nở nụ cười, nụ cười chua chát. Được, Shimazaki Rina, cô thắng rồi! Cuối cùng thì tôi vẫn là người thua cuộc.

Sau vài ngày hắn cũng chẳng hề đến thăm nó, cho đến khi nó về nhà cũng chẳng thấy hắn đâu. Mọi người đều thay phiên nhau chăm sóc cho nó, và ngày nào, Vũ cũng đến thăm nó. Không biết hai người nói chuyện gì nhưng lại nói chuyện rất lâu. Cho đến ngày hôm nay khi Ayako và Vũ đi vào phòng, nó đã dùng tiếng Việt để nói với Vũ:

- Tôi sẽ đi Mỹ với anh.

Ayako hoàn toàn không hiểu gì, chỉ thấy sau khi Vũ nghe xong câu đó thì chạy tới ôm nó vào lòng, khuôn mặt để lộ ý cười mà ngạc nhiên hơn là nó không hề đẩy hắn ta ra mà ngược lại còn để hắn ôm trong lòng.

Và ngày hôm đó chỉ có nó và Vũ ở trong phòng cùng với nhau hk cho bất kì ai còn lại đi vào.

※ Sáng hôm sau, khi Yumi đi vào phòng thì chẳng thấy người đâu, chỉ còn lại chiếc giường trống với chăn màn được gấp gọn gàng và một bức thư trên đó. Một dòng chữ được viết nắn nót trên phong bì: Gửi Yuki.

Yumi bất ngờ liền gọi điện cho Yuki nói lại tình hình, chưa đầy 1 phút sau hắn đã ở nhà. Yumi tuy hơi ngạc nhiên nhưng cũng gì hỏi gì cả. Chỗ của hắn đang ở là nhà của Rina, cách nơi này hơn 2 km vậy tại sao hắn lại có thể đến nhanh như vậy?

Nói đúng hơn thì thật ra sáng sớm nay đã bị cô ta đánh thức dậy. Từ sau khi biết mình có con với cô ta, hắn đã chuyển sang sống với cô ta. Cô ta nói hôm nay nó sẽ bay chuyển bay vào buổi sáng, nhưng đi đâu cô ta không nói. Cô ta nói chuyện có con chỉ là giả, thật ra cô ta là Rino và chỉ vì muốn trả thù nó nên mới làm những chuyện này. Cô ta nói sống cùng hắn chẳng vui về gì, chỉ bằng thôi thì giúp hai người lần cuối gặp lại nhau, còn có gặp được hay không, có quay lại với nhau hay hk thì cô ta hk quan tâm. Vậy là hắn sau khi nghe xong thì lập tức quay về nhà, sắp về tới nơi thì Yumi gọi nói là nó để lại thư, vì vậy hắn càng phóng nhanh hơn để về.

Mở phong bì ra, bức thư sạch sẽ với những dòng chữ của nó múa lượn trên trang giấy trắng.

Gửi Yuki,

Em sắp phải xa rồi, đi về một nơi thật xa, ở nơi hk có anh, ở nơi anh hk thể tìm thấy em. Anh có biết không, trước khi đi em chỉ muốn nói cho anh biết sự thật rằng: Rina chính là Rino. Chuyện anh có thai với cô ấy, em tin rằng đó chỉ là giả, em sẽ tin vào lời giải thích của anh nhưng anh lại hk hề nói gì cả chỉ nói rằng "xin lỗi". Rằng em không hề trách anh, rằng em đã từng có ý định tự tử nhưng thấy nó quá nhu

mì nên tìm cách khác. Không sao, em sẽ cố gắng quên nó, cố gắng quên tất cả mọi thứ thuộc về anh. Em sẽ vứt bỏ quá khứ ở lại nơi này để đi một nơi khác bắt đầu một cuộc sống mới. Đừng đi tìm em bởi vì anh sẽ tìm không thấy đâu. Em nói này, anh phải hạnh phúc bên Rina nhé, cô ấy cũng không có lỗi gì, anh phải chăm sóc thật tốt cho cô ấy nhé! Em đi đây, tạm biệt anh, chúc anh hạnh phúc.

P/s: Còn sự thật cuối cùng em chưa nói đó là: Em yêu anh.

Hắn đọc xong thì ngay lập tức lấy xe phóng đi chỉ để lại Yumi gọi với theo. Trên con đường phóng thẳng tới sân bay, hắn liên tục gọi điện cho nó nhưng đáp lại chỉ là giọng của cô gái tổng đài báo không thể liên lạc được. Hắn tức giận ném chiếc điện thoại lên cái ghế bên cạnh. Hắn lại tiếp tục tăng tốc cho tới khi vượt quá tốc độ cho phép trên con đường trơn trượt hắn cũng không thèm quan tâm. Vì lái quá nhanh và trời còn mưa nên hắn không nhìn kỹ phía trước, vì thế một tảng đá to trên đường mà tông phải chiếc xe tải đang đi đối diện. Hiện trường bỗng chốc trở nên hỗn loạn.

Nó lưu luyến chuẩn bị lên máy bay thì một giọng nói thông báo vang lên khiến nó phải dừng chân.

” Mời cô Angel ra cửa số 3 có người đang chờ.”

Nó bất ngờ, này giờ mất trái nháy liên tục, không lẽ đã xảy ra chuyện gì? Chuẩn bị đi ra thì tay đã bị người bên cạnh níu lại, Vũ nói:

- Angel, em đừng đi có được không?

Bởi vì hắn ta có cảm giác khi nó đi thì hắn sẽ mất nó mãi mãi.

Nó quay người lại, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng đáp:

- Tôi phải đi, lỡ anh ấy có chuyện gì thì thế nào?

Hắn bất ngờ rồi cuối cùng cũng buông tay. Angel, cuối cùng anh đã hiểu, cả đời này, anh không thể nào bằng hắn ta. Nếu vậy thì em đi đi nhưng... nhất định phải hạnh phúc đấy nhé!

Ra cổng số 3 là Sho đang đứng chờ với vẻ mặt đầy lo lắng, cậu không nói gì, kéo nó lên xe rồi lái thẳng tới bệnh viện. Trên đường đi nó hỏi cái gì cậu cũng không trả lời, chỉ nói nó một câu khi lên xe: Yuki đang nằm viện.

Bệnh viện:

Nó chạy thẳng đến căn phòng hắn đang nằm, trước cửa phòng là tất cả bạn bè, anh và ba mẹ của hắn. Mọi người đều đang rất buồn, nó ngược lên nhìn anh, thấy anh khẽ lắc đầu. Lúc này, bác sĩ đang đẩy xác của một người ra, nó liền chạy lại ôm lấy thân xác đó òa khóc. Anh và mọi người phải cố gắng hết sức mới kéo nó ra khỏi hắn, an ủi nó để mọi người đưa xác của hắn đi.

Yuki, em xin lỗi là em đã hại anh. Anh muốn trừng phạt thế nào cũng được, chỉ là đừng chết. Xin anh đó, em không thể chịu nổi nếu anh chết, em thật sự không thể sống nổi đâu! Nói với em là anh già vợ, người nằm trên cáng không phải là anh, xin anh đó Yuki, nói với em đi, em cầu xin anh đó! YUKIIIIII!!!!!!

32. Chương 33: Kết Thúc.

Tang lễ của hắn được tổ chức vào một ngày mưa. Mọi người ai nấy đều cũng buồn rầu, đều cũng tiếc nuối cho chàng trai trẻ chết sớm. Mọi người đều tham dự đông đủ, ai cũng khoác lên mình một bộ đồ đen, tay cầm ô đứng trước mộ, nhìn vào tấm hình đang cười rất tươi của hắn. Mẹ của hắn đang khóc nức nở, anh thì chỉ đứng bên cạnh ôm mẹ của mình để an ủi. Sho thì đang an ủi Yumi, Ayako thì đang lo lắng cho nó ở bên cạnh. Bỗng nhiên nó hét mạnh Ayako ra, chạy thẳng đến chỗ ngôi mộ của hắn. Vì cú hét khá mạnh nên Ayako không giữ được thăng bằng té về phía sau, ngã mặt lên thì đã thấy nó đang kêu gào bới tung đất lộ hân.

Nó chạy đến bên mộ, mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, nó dùng hết sức lực để bới tung ngôi mộ hắn lên, miệng không ngừng hét:

-Em không tin! Anh nói dối em! Mọi người nói dối tôi, anh ấy chưa chết, anh ấy vẫn còn sống! Yuki, anh chưa chết đúng không? Tất cả là lừa dối, anh mau xuất hiện đi! Nhìn em thế này anh vui lắm sao?!

Anh đau lòng nhìn nó, rồi lại gần kéo nó ra khỏi ngôi mộ, khẽ nói:

- Angel, Yuki chết rồi, em đừng làm loạn nữa được không? Đừng đào bới nữa, em có lật tung nơi này lên, em ấy cũng không thể sống lại được đâu.

Nó không biết lấy đâu ra sức mạnh, hất mạnh tay anh ra hét:

- Anh nói dối, em không tin! Yuki... Yuki, anh ấy... anh ấy chưa chết, anh ấy chưa chết!!!

Mặc cho đôi tay đã bắt đầu rướm máu vì đào dưới đất, nó vẫn tiếp tục, vẫn không ngừng đào bởi vì nó tin rằng dưới nền đất giá lạnh đó không phải là hắn, chỉ là một mô hình bằng cao su, chỉ là một mô hình giống hắn thôi. anh bắt lực nhìn nó, cô gái này đã hoàn toàn không thể ngăn cản được nữa rồi. dù biết là vô ích nhưng nh vẫn lên tiếng ngăn cản:

- Angel, Yuki chết rồi, đừng làm loạn nữa được không em?

Nó vẫn cứ tiếp tục đào, miệng vẫn tiếp tục hét:

- Không! Em không tin, anh nói dối! Anh ấy.... chưa chết!

Chát..... một âm thanh sắc nhọn vang lên giữa bầu trời đang hỗn loạn, nó bất ngờ ngược nhìn bàn tay run run vừa mới tát nó đang ở giữa không trung.

- Bác? ME!/- Hai âm thanh vang lên cùng lúc, một là của nó và một là của anh.

Mẹ hấn tức giận hét lớn:

- Cô hại nó chưa đủ sao? Nó chết rồi, cô cũng không cho nó yên nghỉ, cứ phải đào ngôi mộ nó lên sao!?

-.....- Nó không nói gì chỉ im lặng.

Mẹ hấn run run chỉ vào mặt nó quát:

- Nó yêu cô như vậy bây giờ thì sao? Nó chết rồi! Có phải cô rất hài lòng? Không đúng, phải là quá hài lòng bởi vì cô chính là người mong muốn hấn chết nhất mà không phải sao? Giờ nó chết rồi đấy! Cô không cần phải dối trá gì nữa, bộc lộ hết bộ mặt thật đi! Chúng tôi cũng không cần cô đến đây thương tiếc dùm, cô biến đi! - Nói rồi bà túm lấy nó đẩy nó đi. Vì mộ của hấn ở trên đồi, vì trời mưa nên trơn trượt, vì nó không hề phản xạ gì mà chỉ thả người cho nên trượt chân ngã xuống ngọn đồi, đâm vào gốc cây, cành cây nhọn đâm thẳng vào ngực.

Mẹ hấn bất ngờ trước cảnh tượng đó, không thể nào ngờ rằng mình lại mạnh tay đến mức hất thẳng nó xuống đồi. Nó nằm trên nền đất lạnh giá đang thôi thóp thở, vì ở dưới mưa nên máu càng chảy nhiều hơn. Ai cũng cuống cuống lo lắng cho nó, người thì đang gọi cấp cứu, người thì lo cầm máu cho nó nhưng chỉ có riêng mình nó là nằm im giữa mặt nhìn trời, khỏe môi khẽ nhếch lên. Chẳng thấy đau gì cả, không đau một chút nào, có vẻ như nó đã mất hết cảm giác đau. Đau nhất chỉ có tim, nơi đó olà nơi đau nhất nhưng có lẽ con tim vì quá đau mà sớm đã mất hết cảm xúc rồi. Trước khi lịm đi vì thiếu máu, nó nhìn thấy dòng người đứng xung quanh nó đang lo lắng nhìn nó, nó nhìn thấy anh đang cố gắng cầm máu cho nó và nó nhìn thấy... từ xa có một người con trai đang nhìn nó bằng ánh mắt lo lắng.

Là em ảo tưởng hay là anh đã quay lại? Anh đang nhìn em bằng ánh mắt đau đớn, lo lắng sao? Vậy tại sao anh không xuất hiện đi, anh quay lại em có chết cũng được. Nếu như em chết rồi có phải em sẽ được ở bên cạnh anh? Em chết rồi chúng ta sẽ sống hạnh phúc? Không lo toan, không nghĩ ngợi, chỉ cùng nhau sống qua từng ngày, từng ngày ở bên nhau chỉ có hai chúng ta thôi, à không có cả con cuae chúng ta nữa chứ? Anh sao vậy? Sao lại nhìn em với ánh mắt tức giận như vậy chứ? Em ở bên anh là không đúng sao? Chẳng lẽ anh muốn em sống sao?

Anh thật sự muốn vậy sao?.....

Mùi ete xộc vào mũi phải khiến nó cau mày, dần dần mở mắt nhìn xung quanh, vì chưa thích nghi được với ánh sáng nên hơi chói thể nên nó mới nhấc cánh tay lên che mắt. Yumi thấy nó mở mắt thì liền chạy lại hỏi thăm nó với vẻ mặt vô cùng lo lắng:

- Usagi, sao rồi? Cậu tỉnh rồi này! Mọi người ơi cậu ấy tỉnh rồi này!

Mọi người đang ngồi trong phòng nghe Yumi nói thế liền chạy lại xem thế nào nhưng đáp lại chỉ là khuôn mặt lạnh tựa như băng của nó.

Anh lo lắng nhìn nó hỏi:

- Angel, em không sao chứ? Ngực còn đau không?

Nó im lặng, lắc đầu.

- Nói một tiếng cho anh nghe đi.

Nó lại tiếp tục im lặng. Chỉ là vì nó... không muốn nói, không muốn nói gì cả. Yumi dường như thấy nó muốn ở một mình nên khuyên mọi người ra ngoài, mọi người cũng biết ý nên cũng dần dần đi hết ra ngoài.

Nó ngồi thẩn thờ nhìn ngoài cửa sổ, Yuki, em nên làm gì đây? Em thật sự rất nhớ anh, anh có biết không?

Cảm thấy cổ họng hơi khô rát nên với tay qua lấy cái bình nhưng vì mới tỉnh dậy vì thế nên lực vẫn còn yếu vậy nên cái bình nước đã rơi xuống đất vỡ choang. Mọi người ở ngoài nghe thấy vậy thì liền chạy vào phòng, cảnh tượng an trong phòng khiến mọi người hoảng hốt. Nó ngồi trên nền đất nhặt những mảnh vỡ của cái bình mà khuôn mặt lạnh tanh không chút cảm xúc, dường như những mảnh vỡ đang đâm vào tay kia không gây đau một chút nào. Anh bỗng thấy kì lạ, làm sao bị đâm nhiều như vậy mà lại không thấy đau? Nghĩ đến đây anh liền hỏi nó:

- Angel, vết thương ở bụng em có thấy đau không?

Mọi người nghe anh hỏi thì ngạc nhiên nhìn anh, kể cả Yumi và Ayako đang giúp nhặt mảnh vỡ cũng phải ngẩng đầu nhìn, anh đang hỏi cái gì vậy?

Nó im lặng lắc đầu.

- Một chút cũng không sao?

Nó lại tiếp tục lắc đầu.

- Vậy còn tay em?

Nó lại lắc đầu.

_____ Ta là vạch phân cách mất cảm giác _____

- Có lẽ sốc quá hoặc cũng có thể bị đau quá nhiều nên gây tê liệt cảm giác, cô ấy mất hết cảm giác đau rồi.

- Mất cảm giác sao?- Mọi người ngạc nhiên.

Bác sĩ gật đầu:

- Đúng vậy, à còn nữa, hãy tìm mọi cách để cô ấy nói chuyện đừng để cô ấy ở một mình quá lâu. Từ đó sẽ gây nên chứng tự kỷ hoặc khiến cô ấy bị câm.

Sho gật đầu:

- Chúng tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ.

Khi mọi người mở cửa vào phòng thì nó đang ngồi thẩn thờ nhìn cửa sổ có vẻ như đang nhớ về hần. Mọi người nhìn nhau, ai cũng thương tiếc cho cặp trai gái này. Đợi một chút, anh bỗng lại gần cười với nó nói:

- Em đã ngủ một tuần rồi, chắc cũng chưa biết chuyện gì nhỉ?

-.....

- Mẹ anh mới nhận nuôi một người con, nhưng cậu ta suốt ngày cứ nhốt mình trong phòng như em bây giờ.

-.....

- Ai bảo cũng không được, cậu ta nói cần một thiên thần trong sóc cậu ta. Cậu ta muốn thiên thần của mình chăm sóc cậu ta.

-.....

-Anh không thể tìm ai đáp ứng được, giờ chỉ còn mỗi em. Anh thấy em là hợp ý cậu ta nhất nên muốn hỏi ý kiến của em.

-.....

- Em tên Angel, là thiên thần, có lẽ Yuki muốn em được gặp cậu ta đấy!

Từ nãy giờ anh cứ thao thao bất tuyệt nói không ngừng nghỉ. Mặc dù không chắc là nó sẽ nghe nhưng cũng hy vọng nó sẽ đáp ứng. Cuối cùng sau tưng ấy phút im lặng nó cuối cùng cũng lên tiếng:

- Nếu anh ấy muốn thì được.

~~ ~ ~ ~

~~1 tháng sau khi nó nhận lời.

- Này Irie thú mau ra ăn nào!

Trong phòng vọng ra tiếng lạnh của một người con trai:

- Cô có ngừng kêu tôi thú hay không hả? Đồ biến thái như cô mà dám nói thế sao?

Nó phản bác:

- Tôi nói đúng đấy chứ! Anh cứ nhốt mình trong phòng lâu ngày không tắm chắc chắn đã trở nên mốc meo rồi!

- Um~~ Vậy ai hôm bữa lúc tôi vừa tắm xong chưa kịp mặc quần áo đã xông vào, thấy hết thân thể tôi rồi? Thế nào? Có thú không hay là quá thơm? Tôi nhớ hôm đó cô đứng hình nhìn tôi cơ mà.

- Anh đừng nói bừa! Tôi.... tôi.... đồ nắm mốc chết tiệt..... nhớ đấy!

Người trong phòng cười haha:

- Ồ.... tự nhận mình là nắm mốc sao? Tốt tốt, biết nhận ra là tốt.

- Hừ!- nó vì thẹn quá hóa giận mà giậm chân đui quay lưng bỏ đi.

Ngày nào cũng vậy, nó vẫn thường xuyên bắt chuyện với chàng trai đó sau khi nhận lời anh. Khi đến đó hẳn ta nói rằng nó chính là thiên thần vì vậy bây giờ nó vẫn chăm sóc hẳn ta. Điều kì lạ là hẳn ta không bao giờ ra khỏi phòng, lúc nào cãi nhau cũng là hẳn ta thắng. Có một lần vào phòng hẳn nhưng chỉ được nhìn thấy tấm lưng còn khuôn mặt thì vẫn là một điều bí ẩn. Xuống lầu nhìn thấy mẹ hẳn nó liền sà vào lòng bà nói:

- Cô à, cháu đồng ý với cô, cháu sẽ kết hôn với tên nắm mốc ấy!

Mẹ hẳn tuy có hơi bất ngờ nhưng rồi cũng lấy lại vẻ bình tĩnh hỏi:

- Cháu không cần phải thấy có lỗi vì Yuki chết đâu. Cô không bắt ép cháu phải lấy Irie.

Nó lắc đầu:

- Không không, là cháu tự nguyện mà. Tuần sau nhé cô, tổ chức càng sớm càng tốt, cháu muốn cưới lắm rồi!

Hưởng tí gió mát ban đêm, lòng nó bỗng nhẹ đi một chút.

Anh thấy em có đáng cười không, Yuki? Thậm chí chưa biết mặt của người ta mà đã muốn cưới rồi kìa, nực cười quá phải không anh? Nhưng em nghĩ chắc anh cũng đồng ý thôi phải không bởi chính anh đã chọn cho em chàng trai đó mà. Vậy thì anh phải chúc phúc cho em đấy!

Hôn lễ được tổ chức vào một ngày đẹp trời, quan khách đến rất đông. Ai ai cũng vui mừng chúc phúc cho cô dâu và chú rể. Nó thì... tuy là rất tò mò về khuôn mặt của tên Irie thú vị đó nhưng mà vì quá ngại nên chỉ có thể mà cúi gầm mặt suốt buổi lễ. Cho đến tối sau khi đã về nhà, nó ngồi ngâm mình trong bồn tắm, trong lòng tiếc muốn chết, hiếm khi nhìn thấy được mặt hắn ta vậy mà để lỡ mất.

- Này, cô ngốc kia, tắm gì mà lâu thế?

Nó bất ngờ, giọng này....

Quàng vội chiếc khăn tắm vào người, nó lao nhanh ra khỏi phòng tắm. Thấy người con trai đang đứng trước cửa phòng tắm kia chính là người mình cười lúc sáng, nhưng người đó..... hết Yuki!

- Yuki?

Hắn mỉm cười nhìn nó:

- Em đến bây giờ mới nhận ra sao?

Nó từ ngạc nhiên chuyển sang tức giận, chết tiệt, bị hắn lừa rồi. Một nắm đấm được giáng thẳng xuống mặt hắn nhưng đã né được, còn khóa nó trong tay, thì thào vào tai nó:

- Này, em quyến rũ quá đấy!

Nói rồi hắn bế bổng nó lên tiến thẳng vào phòng ngủ.

- Anh tính làm cái gì vậy hả?!- Nó hét lên.

Hắn cười gian:

- Anh thực hiện nghĩa vụ vợ chồng.

Vứt nó lên giường, bản thân hắn cũng đè lên nó. Cấn nhẹ lên vành tai nó, hắn thì thào:

- Anh yêu em, thiên thần của anh.

33. Chương 34: Ngoại Truyện.

Đây là những câu chuyện rất lâu sau khi nó đã có em bé. Hai đứa con trai của hai người càng ngày càng lớn, càng ngày càng đẹp trai và càng ngày càng quậy phá. Một cậu đại thiếu gia là Hawasimi Irie 7 tuổi và cậu nhị thiếu gia là Hawasimi Aoi 5 tuổi, cả hai có hai tính cách khác nhau, một người thì lạnh lùng, một người thì rất ham chơi. Nhưng điểm chung của cả hai đó là cực kì quậy phá và cực kì yêu mẹ. Chính vì lí do này mà hắn ngày càng ấu trĩ, ngày càng đố kị vì hắn không thể nào ở gần nó được. Vì vậy môzt người yêu con gái như hắn thật sự phải tìm mọi cách để nó sinh thêm một đứa con gái nữa. Làm công tác tư tưởng cho nó thì rất dễ nhưng làm công tác tư tưởng cho hai cậu thiếu gia kia thì cực kì khó, vì vậy hắn quyết định đánh vào tâm lý.

Những lúc hắn cùng hai cậu con trai đi dạo ở ngoài, nhìn vào các cửa hàng bán quần áo cho trẻ em, hắn nói:

- Hai con nhìn kia, sau này nếu có em gái, có phải em sẽ ăn mặc rất đẹp không?

Nói rồi hắn lại chỉ sang phía bên đường:

- Nhìn đi, hai con nhìn đi, có phải cô bé đấy rất dễ thương không? Nếu sau này có em, em gái các con sẽ dễ thương như vậy đấy!

.....

Hai cậu con trai được thừa hưởng gen thông minh từ ba mẹ làm sao không để ý đến việc ba thường xuyên nhắc đến hai từ” em gái” trong một tuần lễ này?

Thế là hai anh em cũng nhau vắt óc suy nghĩ, chỉ sau một ngày, cuối cùng cũng tìm ra cách.

Thời điểm thích hợp, Tết đến, hai gia đình họp mặt nhau cùng ăn bữa cơm gia đình. Hai cậu thiếu gia liền chạy lại quẩn lấy chân hai ông nội ngoại làm nũng. Cậu nhị thiếu gia tính tình nhí nhảnh, rất hợp để nói xấu ba. Vậy là bị kịch đã xảy ra.

Cậu em òa khóc nức nở nói:

- Ông ơi, ba nói ba không thêm tụi con và mẹ nữa, bỏ rơi tụi con và mẹ.

Tuy hai người ông rất thương cháu nhưng vì nhị thiếu gia tính tình bông bột ham chơi nên cũng không tin lắm, thế là cả nhà cùng quay sang nhìn đại thiếu gia, cậu nhỏ chín chắn lại rất thông minh, chắc chắn sẽ không nói những lời tầm bậy. Đại thiếu gia nhìn những ánh mắt đang nhìn mình lên tiếng:

- Em cháu nói đúng ạ, ba nói sẽ đi tìm cô tình nhân nhỏ không cần ba mẹ con cháu, bỏ rơi ba mẹ con cháu.

Lời vừa dứt đã nghe thấy tiếng ly vỡ sau đó là tiếng hét của hấn:

- Hai đứa nhà người nói nhăng nói cuội gì thế hả!? Ta tìm tình nhân nhỏ khi nào? Ta nuôi hai người khôn lớn, hai người báo đáp thế này sao? Thật đúng là... quá đáng!

Hấn vẫn còn muốn tiếp tục gào nhưng đã bị nó chặn lại. Nó cười lạnh:

-Tình nhân nhỏ sao?

- Bà xã à, anh...

Mẹ hấn: -Con thật là một đứa con hư đốn.

Mẹ nó: - Angel, chụp lấy cây gậy lăn bột nè con.

Hai ông nội ngoại ôm hai đứa cháu ra cửa nói:

- Chúng ta đi ra ngoài ăn, cảnh tượng tiếp theo rất bạo lực, không phù hợp với tuổi của hai cháu.

Hai đứa nhỏ gật đầu:

- Ông ơi cháu muốn ăn sushi.

Và thế là, sau khi bốn ông cháu dặt tay nhau tung tăng ra khỏi nhà, trong nhà vang lên tiếng hét của ai đó:

- Hai thằng nhóc con, nhà người nhớ lấy!!!! A..... anh xin lỗi..... bà xã!!!!

HẾT.

Một chút lảm nhảm cuối truyện:

Thời gian qua cảm ơn mấy bạn đã ủng hộ truyện của mình. Đây là chương ngoại truyện mình viết để làm quà tặng các bạn. Mong mấy bạn sẽ ủng hộ mình nhiều hơn trong những cuốn khác! @^_^@

YÊU CÁC BẠN NHIỀU.

FICTION ANGEL.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-yeu-em-thien-than-cua-toi>